Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

4. oktoober 2024*

Sisukord

I. Õiguslik raamistik . . . 6

A. Direktiiv 2014/59/EL . . . 6

B. Ühtse kriisilahenduskorra määrus . . . 7

C. Regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu . . . 22

II. Vaidluse taust . . . 22

A. Banco Populari majanduslik olukord aastatel 2016 ja 2017 . . . 22

B. Kriisilahendusmenetluse käik . . . 24

C. Vaidlusalune kriisilahendusskeem . . . 25

D. Vaidlusaluse kriisilahendusskeemi vastuvõtmisest hilisemad asjaolud . . . 28

III. Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus . . . 29

A. Menetlus Üldkohtus . . . 29

B. Vaidlustatud kohtuotsus . . . 30

IV. Apellatsioonimenetluse poolte nõuded . . . 30

V. Apellatsioonkaebuse analüüs . . . 31

A. Sissejuhatavad kaalutlused . . . 31

B. Teise väite viies osa, mis puudutab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 90 ning harta artiklite 17, 41 ja 52 koosmõjus EIÕK lisaprotokolli nr 1 artikliga 1 rikkumist, ja selle väite kuues osa, mis puudutab ELTL artiklis 296 sätestatud põhjendamiskohustuse rikkumist . . . 32

1. Teise väite viies osa . . . 32

* Kohtumenetluse keel: hispaania.

a) Poolte argumendid . . . 32

b) Euroopa Kohtu hinnang . . . 33

2. Teise väite kuues osa . . . 36

a) Poolte argumendid . . . 36

b) Euroopa Kohtu hinnang . . . 37

1) Vastuvõetavus . . . 37

2) Sisu . . . 38

i) Vaidlusaluse kriisilahendusskeemi põhjendused . . . 39

ii) Otsuse 2017/1246 põhjendused . . . 41

C. Esimese väite esimene osa, mis puudutab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti a rikkumist . . . 42

1. Poolte argumendid . . . 42

2. Euroopa Kohtu hinnang . . . 43

a) Vastuvõetavus . . . 43

b) Sisu . . . 44

D. Esimese väite teine osa, mis puudutab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti b rikkumist . . . 45

1. Poolte argumendid . . . 45

2. Euroopa Kohtu hinnang . . . 47

E. Esimese väite kolmas osa, mis puudutab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti c rikkumist . . . 48

1. Poolte argumendid . . . 49

2. Euroopa Kohtu hinnang . . . 49

F. Teise väite esimene kuni neljas osa, mis puudutavad ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 rikkumist . . . 52

1. Teise väite esimene osa . . . 53

a) Poolte argumendid . . . 53

b) Euroopa Kohtu hinnang . . . 54

1) Esimene etteheide . . . 54

2) Teine etteheide . . . 55

3) Kolmas etteheide . . . 56

4) Neljas etteheide . . . 57

5) Viies etteheide . . . 57

2. Teise väite teine osa, mis puudutab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõike 5 rikkumist . . . 58

a) Poolte argumendid . . . 58

b) Euroopa Kohtu hinnang . . . 58

1) Vastuvõetavus . . . 58

2) Sisu . . . 59

3. Teise väite kolmas osa, mis puudutab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõigete 7 ja 9 rikkumist . . . 60

a) Poolte argumendid . . . 60

b) Euroopa Kohtu hinnang . . . 60

4. Teise väite neljas osa, mis puudutab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõigete 10 ja 11 rikkumist . . . 61

a) Poolte argumendid . . . 61

b) Euroopa Kohtu hinnang . . . 62

G. Kolmas väide, mis puudutab vaidlusaluse kriisilahendusskeemi ja otsuse 2017/1246 tühistamisega seotud hüvitamistaotlust . . . 62

H. Neljanda väite esimene osa, mis puudutab konfidentsiaalsuskohustuse rikkumist . . . 63

1. Poolte argumendid . . . 63

2. Euroopa Kohtu hinnang . . . 65

a) Esimene kuni kolmas etteheide, mis puudutavad konfidentsiaalsuskohustuse rikkumist . . . 65

b) Neljas etteheide, mis puudutab väidetavat siseinfo leket . . . 68

c) Neljanda väite esimese osa viies kuni kaheksas etteheide . . . 69

I. Neljanda väite teine osa, mis puudutab põhjusliku seose olemasolu . . . 69

J. Neljanda väite kolmas osa, mis puudutab hüvitamistaotlust . . . 70

Kohtukulud 71

Apellatsioonkaebus – Majandus- ja rahapoliitika – Pangandusliit – Määrus (EL) nr 806/2014 – Krediidiasutuste ja teatavate investeerimisühingute ühtne kriisilahenduskord – Maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääva ettevõtja suhtes kohaldatav kriisilahendusmenetlus – Banco Popular Español SA kriisilahenduse skeemi vastuvõtmine – Artikkel 14 – Kriisilahenduse eesmärgid – Artikli 18 lõige 1 – Kriisilahendusskeemi vastuvõtmise tingimused – Ühtse Kriisilahendusnõukogu (SRB) ja Euroopa Komisjoni kohustused – Artikkel 20 – Kriisilahenduse eesmärgil väärtuse hindamine – Nõuded – Artiklid 88–91 – Konfidentsiaalsuskohustus – Toimikuga tutvumise õigus – Ajakirjanduses tehtud avaldused

Kohtuasjas C-541/22 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 11. augustil 2022 esitatud apellatsioonkaebus,

Araceli García Fernández, elukoht Villanueva de la Cañada (Hispaania),

Faustino González Parra, elukoht Palma de Mallorca (Hispaania),

Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, elukoht Sevilla (Hispaania),

Juan Antonio Galán Alcázar, elukoht Consuegra (Hispaania),

Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, elukoht Madrid (Hispaania),

Macon SA, asukoht Barcelona (Hispaania),

Marta Espejel García, elukoht Villanueva de la Cañada,

Memphis Investments Ltd, asukoht Road Town (Briti Neitsisaared),

Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, elukoht Madrid,

Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, elukoht Madrid,

Pedro Regalado Cuadrado Martínez, elukoht Salas de los Infantes (Hispaania),

María Rosario Mari Juan Domingo, elukoht Salas de los Infantes,

esindajad: *abogados* S. Cajal Martín, B. M. Cremades Román, J. M. López Useros ja P. Marrodán Lázaro,

apellandid,

teised pooled menetluses:

Eleveté Invest Group SL, asukoht Madrid,

Antonio Bail Cajal, elukoht Sant Cugat del Vallés (Hispaania),

Carlos Sobrini Marín, elukoht Madrid,

Edificios 1326 de l'Hospitalet SL, asukoht Hospitalet de Llobregat (Hispaania),

Juan José Homs Tapias, elukoht Manresa (Hispaania),

Anna María Torras Giro, elukoht Manresa,

Marbore 2000 SL, asukoht Hospitalet de Llobregat,

Trístan González del Valle, elukoht Madrid,

hagejad esimeses kohtuastmes,

Euroopa Komisjon, esindajad: L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė ja D. Triantafyllou, keda abistasid *abogados* A. Manzaneque Valverde ja J. Rivas Andrés,

Ühtne Kriisilahendusnõukogu (SRB), esindajad: H. Ehlers, M. S. Fernández Rupérez, A. R. Lapresta Bienz ja J. M. Rius Riu, keda abistasid *abogado* F. B. Fernández de Trocóniz Robles ning *Rechtsanwälte* B. Meyring ja S. Schelo,

kostjad esimeses kohtuastmes,

Hispaania Kuningriik, esindajad: L. Aguilera Ruiz ja M. J. Ruiz Sánchez,

Banco Santander SA, asukoht Santander (Hispaania), esindajad: *abogados* J. Remón Peñalver, J. M. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde ning D. Sarmiento Ramírez-Escudero,

menetlusse astujad esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja president A. Arabadjiev, kohtunikud T. von Danwitz (ettekandja), P. G. Xuereb, A. Kumin ja I. Ziemele,

kohtujurist: T. Ćapeta,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

olles 14. märtsi 2024. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

kohtuotsuse

1 Apellatsioonkaebuses paluvad Araceli García Fernández, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, Marta Espejel García, Memphis Investments Ltd, Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro

José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez ja María Rosario Mari Juan Domingo tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 1. juuni 2022. aasta kohtuotsuse Eleveté Invest Group jt *vs.* komisjon ja SRB (T-523/17, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2022:313), millega viimane jättis rahuldamata nende hagi, milles nad palusid esiteks tühistada Ühtse Kriisilahendusnõukogu (edaspidi „kriisilahendusnõukogu“) täitevistungi 7. juuni 2017. aasta otsuse SRB/EES/2017/08 Banco Popular Español SA kriisilahendusskeemi vastuvõtmise kohta (edaspidi „vaidlusalune kriisilahendusskeem“) ning komisjoni 7. juuni 2017. aasta otsuse (EL) 2017/1246, millega kinnitatakse Banco Popular Español S.A. kriisilahenduse skeem (ELT 2017, L 178, lk 15; parandus ELT 2017, L 320, lk 31), teiseks hüvitada neile nende otsustega väidetavalt tekitatud kahju ning kolmandaks tuvastada esialgse väärtuse hindamise tühisus ja mõista välja hüvitis.

I. Õiguslik raamistik

A. Direktiiv 2014/59/EL

2 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. mai 2014. aasta direktiivi 2014/59/EL, millega luuakse krediidiasutuste ja investeerimisühingute finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse õigusraamistik ning muudetakse nõukogu direktiivi 82/891/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 2001/24/EÜ, 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2005/56/EÜ, 2007/36/EÜ, 2011/35/EL, 2012/30/EL ja 2013/36/EL ning määruseid (EL) nr 1093/2010 ja (EL) nr 648/2012 (ELT 2014, L 173, lk 190; parandus ELT 2021, L 178, lk 8), artikli 36 „Kriisilahenduse eesmärgil väärtuse hindamine“ lõigetes 14–16 on sätestatud, et Euroopa Pangandusjärelevalve töötab välja regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu, et täpsustada, millistest kriteeriumidest ja tingimustest lähtudes tuleb läbi viia krediidiasutuse või ettevõtja, kelle suhtes võidakse võtta mõni kriisilahenduse meede, väärtuse hindamine. Selles sättes on täpsustatud, et Euroopa Pangandusjärelevalvel tuleb see regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu esitada Euroopa Komisjonile, kellel on pädevus see vastu võtta vastavalt Euroopa Parlamendi ja nõukogu 24. novembri 2010. aasta määruse (EL) nr 1093/2010, millega asutatakse Euroopa Järelevalveasutus (Euroopa Pangandusjärelevalve), muudetakse otsust nr 716/2009/EÜ ning tunnistatakse kehtetuks komisjoni otsus 2009/78/EÜ (ELT 2010, L 331, lk 12), artiklitele 10–14.

3 Selle direktiivi artiklid 38 ja 39 reguleerivad liikmesriikide kriisilahendusasutuste poolt ettevõtte võõrandamise vahendi kasutamist. Kõnealuse direktiivi artiklis 39 „Ettevõtte võõrandamise vahend: menetlusnõuded“ on sätestatud:

„1. Kui kriisilahendusasutus kasutab finantsinstitutsiooni või artikli 1 lõike 1 punktis b, c või d osutatud ettevõtja puhul ettevõtte võõrandamise vahendit ning kui käesoleva artikli lõikest 3 ei tulene teisiti, turundab kriisilahendusasutus finantsinstitutsiooni seda osa varast, õigustest, kohustustest, aktsiatest või muudest omandiõiguse instrumentidest, mida kriisilahendusasutus kavatseb üle anda, või korraldab sellise turundamise. Vara, õiguste ja kohustuste kogumeid võib turundada eraldi.

2. Ilma et see piiraks [Euroopa L]iidu riigiabi raamistiku kohaldamist, toimub lõikes 1 osutatud turundamine vastavalt järgmistele kriteeriumidele:

a) see on võimalikult läbipaistev ega esita sisuliselt eksitavat teavet finantsinstitutsiooni vara, õiguste, kohustuste, aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide kohta, mida kriisilahendusasutus kavatseb üle anda, võttes arvesse asjaolusid ning eelkõige finantsstabiilsuse säilitamise vajadust;

b) ühtki võimalikku omandajat ei asetata teiste võimalike omandajatega võrreldes põhjendamatult soodsamasse ega ebasoodsamasse olukorda;

c) puudub huvide konflikt;

d) ühelegi võimalikule omandajale ei anta ebaõiglast eelist;

e) võetakse arvesse vajadust kriisilahenduse meede kiiresti lõpule viia;

f) eesmärk on saavutada asjaomaste aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide, vara, õiguste või kohustuste võimalikult kõrge võõrandamisehind.

Käesolevas lõikes osutatud põhimõtted ei takista kriisilahendusasutust võtmast ühendust konkreetsete võimalike omandajatega, tingimusel et järgitakse käesoleva lõike punkti b.

[…]

3. Ettevõtte võõrandamise vahendit rakendades ei pea kriisilahendusasutus järgima lõikes 1 sätestatud turundamise nõuet, kui ta otsustab, et kõnealuste nõuete järgimine seaks tõenäoliselt ohtu ühe või enama kriisilahenduseesmärgi saavutamise, ning eelkõige kui on täidetud järgmised tingimused:

a) kriisilahendusasutus leiab, et kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni maksejõuetusest või tõenäolisest maksejõuetusest tuleneb oluline oht finantsstabiilsusele või maksejõuetus või tõenäoline maksejõuetus suurendab sellist ohtu, ning

b) kriisilahendusasutus leiab, et kõnealuste nõuete järgimine kahjustaks tõenäoliselt ettevõtte võõrandamise vahendi tulemuslikkust sellise ohu leevendamisel või takistaks artikli 31 lõike 2 punktis b osutatud kriisilahenduse eesmärgi saavutamist.

[…]“.

B. Ühtse kriisilahenduskorra määrus

4 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. juuli 2014. aasta määruse (EL) nr 806/2014, millega kehtestatakse ühtsed eeskirjad ja ühtne menetlus krediidiasutuste ja teatavate investeerimisühingute kriisilahenduseks ühtse kriisilahenduskorra ja ühtse kriisilahendusfondi

raames ning millega muudetakse määrust (EL) nr 1093/2010 (ELT 2014, L 225, lk 1; parandus ELT 2021, L 178, lk 12; edaspidi „ühtse kriisilahenduskorra määrus“), põhjendused 7, 13–15, 24, 26, 52, 53, 58, 89 ja 116 on sõnastatud järgmiselt:

„(7) Esimese sammuna pangandusliidu suunas on nõukogu [15. oktoobri 2013. aasta] määrusega (EL) nr 1024/2013[, millega antakse Euroopa Keskpangale eriülesanded seoses krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve poliitikaga (ELT 2013, L 287, lk 63),] loodud ühtse järelevalvemehhanismi (edaspidi „ühtne järelevalvemehhanism“) ülesanne tagada, et liidu poliitikat seoses krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalvega rakendatakse ühetaoliselt ja tõhusalt, et finantsteenuste valdkonna ühtset reeglistikku kohaldatakse ühtmoodi euroala liikmesriikide ja nende euroalasse mittekuuluvate liikmesriikide krediidiasutuste suhtes, kes otsustavad ühtses järelevalvemehhanismis osaleda […], ning et kõnealuste krediidiasutuste suhtes kohaldatakse kõrgeima kvaliteediga järelevalvet.

[…]

(13) Usalduse ja usaldusväärsuse taastamiseks pangandussektoris viib Euroopa Keskpank (EKP) praegu läbi kõikide tema otsese järelevalve all olevate pankade bilansi põhjaliku hindamise. See hindamine peaks andma kõikidele sidusrühmadele kindluse, et ühtse järelevalvemehhanismiga liituvad ja seega ühtse kriisilahenduskorra alla kuuluvad pangad on läbinisti usaldusväärsed.

(14) Pärast ühtse järelevalvemehhanismi loomist [määrusega nr 1024/2013], mille kohaselt osalevate liikmesriikide pankade üle teostab tsentraliseeritud järelevalvet EKP või teostavad järelevalvet liikmesriikide pädevad asutused ühtse järelevalvemehhanismi raames, on tekkinud ebakõla kõnealuste pankade üle toimuva liidupoolse järelevalve ja nende pankade kohtlemise vahel liikmesriigis toimuvas kriisilahendusmenetluses vastavalt [direktiivile 2014/59], mis lahendatakse ühtse kriisilahenduskorra loomisega.

(15) Käesolevat määrust kohaldatakse ainult pankadele, mille päritoluriigi järelevalveasutus on EKP või liikmesriigi pädev asutus liikmesriigis, mille rahaühik on euro, või liikmesriigis, mille rahaühik ei ole euro ja mis on sisse seadnud tiheda koostöö [määruse nr 1024/2013] artikli 7 kohaselt. Käesoleva määruse kohaldamisala on seotud [määruse nr 1024/2013] kohaldamisalaga. Pidades silmas, et ühtsele järelevalvemehhanismile antud järelevalveülesanded ja kriisilahenduse meetmed on omavahel tihedalt seotud, on [ELTL] artikli 127 lõike 6 kohaselt loodaval tsentraliseeritud järelevalvesüsteemil osalevate liikmesriikide kriisilahenduse ühtlustamise protsessis tõepoolest ülioluline roll. [Määruse nr 1024/2013] kohaldamisalasse kuuluvate ettevõtjate kuulumine ühtse järelevalvemehhanismi järelevalve alla kujutab endast konkreetset omadust, mis asetab need ettevõtjad kriisilahenduse seisukohast objektiivselt eriomasesse olukorda. On vaja vastu võtta meetmed ühtse kriisilahenduskorra loomiseks kõigi ühtses järelevalvemehhanismis osalevate liikmesriikide jaoks, et hõlbustada siseturu nõuetekohast ja stabiilset toimimist.

[…]

(24) Arvestades, et ainult liidu institutsioonid võivad kehtestada liidu kriisilahenduspoliitika ja kuna iga kriisilahendusskeemi vastuvõtmisel jääb teatav kaalutlusruum, on vaja sätestada [Euroopa Ülemkogu] ja komisjoni piisav kaasamine institutsioonidena, kes [ELTL] artikli 291 kohaselt võivad teostada rakendusvolitusi. Kriisilahendusnõukogu tehtud kriisilahendusotsuste kaalutlusaspekte peaks hindama komisjon. Arvestades kriisilahendusotsuste märkimisväärset mõju liikmesriikide ja kogu liidu finantsstabiilsusele ning liikmesriikide fiskaalsuveräänsusele, on tähtis, et rakendusvolitused teatavate kriisilahendusega seotud otsuste tegemiseks antaks nõukogule. Seepärast peaks just nõukogu komisjoni ettepaneku alusel teostama tõhusat kontrolli selle üle, kuidas kriisilahendusnõukogu on hinnanud avaliku huvi olemasolu, ning hindama kõiki olulisi muudatusi, mis on tehtud [ühtsest kriisilahendusfondist (edaspidi „fond“)] konkreetsele kriisilahenduse meetmele antavas abisummas. Peale selle tuleks komisjonile anda õigus võtta vastu delegeeritud õigusakte, et sätestada täiendavad kriteeriumid või tingimused, mida kriisilahendusnõukogu peab oma eri õiguste kasutamisel arvesse võtma. Selline kriisilahendusülesannete andmine ei tohiks mingil juhul takistada finantsteenuste siseturu toimimist. Euroopa Pangandusjärelevalve peaks seega säilitama oma rolli ja praegused volitused ja ülesanded: ta peaks välja töötama kõigile liikmesriikidele kohaldatavad liidu õigusaktid ja nende järjekindlale kohaldamisele kaasa aitama ning edendama kriisilahendustavade ühtlustamist kogu liidus.

[…]

(26) EKP kui ühtse järelevalvemehhanismi raames tegutsev järelevalveasutus ja kriisilahendusnõukogu peaksid olema võimelised hindama, kas krediidiasutus on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv ning kas on põhjendatult alust oodata, et mõni alternatiivne erasektoripoolne või järelevalvemeede hoiaks selle maksejõuetuse mõistliku aja jooksul ära. Kui kriisilahendusnõukogu leiab, et kõik kriteeriumid kriisilahenduse käivitamiseks on täidetud, peaks ta kriisilahendusskeemi vastu võtma. Kriisilahendusskeemi vastuvõtmise menetlus, millesse on kaasatud komisjon ja nõukogu, tugevdab kriisilahendusnõukogu jaoks vajalikku tegevuslikku iseseisvust, olles samas kooskõlas Euroopa Liidu Kohtu tõlgendusega asutustele volituste delegeerimise põhimõtte kohta. […]

[…]

(52) Ühtne kriisilahenduskord peaks rajanema [määruse nr 1024/2013] ja [direktiivi 2014/59] õigusraamistikel. Seetõttu peaks kriisilahendusnõukogul olema õigus sekkuda varases etapis, kui ettevõtja finantsseisund või maksevõimelisus halveneb. Teave, mida kriisilahendusnõukogu saab selles etapis liikmesriigi kriisilahendusasutuselt või EKP-lt, on väga oluline otsuse tegemiseks meetmete kohta, mida ta võib võtta, et valmistuda asjaomase ettevõtja kriisilahenduseks.

(53) Selle tagamiseks, et kriisilahenduse meetmeid oleks vajaduse korral võimalik võtta kiiresti, peaks kriisilahendusnõukogu koostöös EKPga või asjaomase liikmesriigi pädeva asutusega tähelepanelikult jälgima asjaomaste ettevõtjate olukorda ja seda, kuidas nad täidavad nende suhtes võetud võimalikku varase sekkumise meedet. Tehes kindlaks, kas erasektori tegevus võiks aidata finantsinstitutsiooni maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida, peaks asjaomane ametiasutus võtma pädeva asutuse poolt kindlaks määratud aja jooksul arvesse rakendatud varase sekkumise meetmete tulemuslikkust.

[…]

(58) Maksejõuetu ettevõtja lõpetamine ja likvideerimine tavalises maksejõuetusmenetluses võib ohustada finantsstabiilsust, põhjustada katkestusi oluliste teenuste osutamises ning nõrgendada hoiustajate kaitset. Sellisel juhul on kriisilahenduse vahendite kasutamiseks olemas avalik huvi. Kriisilahenduse eesmärgid peaksid seepärast olema oluliste finantsteenuste jätkamise tagamine, finantssüsteemi stabiilsuse säilitamine, moraaliriski vähendamine, vähendades sõltuvust maksejõuetutele ettevõtjatele antavast avaliku sektori finantstoetusest, ning hoiustajate kaitse.

[…]

(89) Ühtse kriisilahenduskorra tõhususe suurendamiseks peaks kriisilahendusnõukogu tegema tihedat koostööd Euroopa Pangandusjärelevalvega igas olukorras. […] Lisaks peaks kriisilahendusnõukogu tegema tihedat koostööd EKPga ja muude asutustega, kellele on antud õigused teostada ettevõtjate järelevalvet ühtse järelevalvemehhanismi raames, eelkõige konsolideerimisgrupi puhul, kes on EKP konsolideeritud järelevalve all. Selleks et tulemuslikult juhtida maksejõuetuse äärel pankade kriisilahendusmenetlust, peaks kriisilahendusnõukogu tegema koostööd liikmesriikide kriisilahendusasutustega kriisilahendusmenetluse kõigis etappides. Seega ei ole kõnealune koostöö liikmesriikide kriisilahendusasutustega vajalik mitte ainult kriisilahendusnõukogu kriisilahendusotsuste rakendamiseks, vaid ka enne mis tahes kriisilahendusotsuse vastuvõtmist kriisilahenduse kavandamise või varase sekkumise etapis. Kriisilahendusnõukogul peaks olema võimalik teha koostööd asjaomaste kriisilahendusasutustega ja otsest või kaudset riiklikku finantsabi rahastavate vahenditega.

[…]

(116) Kriisilahenduse meetmetest peaks nõuetekohaselt teatama ja need tuleb avalikustada, välja arvatud käesolevas määruses nimetatud piiratud erandjuhtudel. Arvestades aga, et teave, mida kriisilahendusnõukogu, liikmesriikide kriisilahendusasutused ja nende kutselised nõustajad kriisilahenduse käigus saavad, on tõenäoliselt tundlik, tuleks enne kriisilahendusotsuse avalikustamist sellise teabe suhtes kohaldada ametisaladuse hoidmise nõudeid. Tuleb arvesse võtta, et kriisilahenduse kava sisu ning üksikasju puudutav teave ja nende kavade hindamise tulemused võivad avaldada kaugeleulatuvat mõju, eriti asjaomastele ettevõtjatele. Tuleb eeldada, et mis tahes teave otsuse kohta enne selle tegemist, olenemata sellest, kas see puudutab kriisilahenduse eeltingimuste täitmist, konkreetse vahendi kasutamist või menetluses võetavat mis tahes meedet, mõjutab selle meetmega seotud avalikke ja erahuve. Juba pelgalt teave selle kohta, et kriisilahendusnõukogu ja liikmesriikide kriisilahendusasutused uurivad konkreetset ettevõtjat, võib avaldada sellele ettevõtjale kahjulikku mõju. Seetõttu tuleb sellise teabe puhul, nagu kriisilahenduse kavade sisu ja üksikasjad ning nendega seoses tehtavate hindamiste tulemused, tagada asjakohane konfidentsiaalsuse säilitamise kord.“

5 Ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 5 lõike 2 teise lõigu kohaselt on kriisilahendusnõukogu, nagu ka nõukogu ja komisjon kohustatud järgima siduvaid regulatiivseid ja rakenduslikke tehnilisi standardeid, mille on välja töötanud Euroopa Pangandusjärelevalve ja vastu võtnud komisjon vastavalt määrusele nr 1093/2010, ning suuniseid ja soovitusi, mille on välja andnud Euroopa Pangandusjärelevalve vastavalt viimati nimetatud määrusele.

6 Selle määruse artiklis 14 „Kriisilahenduse eesmärgid“ on sätestatud:

„1. Tegutsedes artiklis 18 osutatud kriisilahendusmenetluse kohaselt, võtavad kriisilahendusnõukogu, nõukogu ja komisjon ning asjakohasel juhul liikmesriikide kriisilahendusasutused oma vastavate kohustuste puhul arvesse kriisilahenduse eesmärke ning valivad sellised kriisilahenduse vahendid ja õigused, mis nende arvates aitaksid konkreetsel juhul kõige paremini saavutada kriisilahenduse eesmärke.

2. Lõikes 1 osutatud kriisilahenduse eesmärgid on järgmised:

a) tagada kriitiliste funktsioonide jätkuvus;

b) vältida olulist negatiivset mõju finantsstabiilsusele, eelkõige hoides ära finantsraskuste ülekandumise, sealhulgas turuinfrastruktuuridele, ja säilitades turudistsipliini;

c) kaitsta avaliku sektori vahendeid, minimeerides tuginemist erakorralisele avaliku sektori finantstoetusele;

d) kaitsta [Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. aprilli 2014. aasta direktiivi 2014/49/EL hoiuste tagamise skeemide kohta (ELT 2014, L 173, lk 149)] kohaldamisalasse kuuluvaid hoiustajaid ja [Euroopa Parlamendi ja nõukogu 3. märtsi 1997. aasta direktiivi 97/9/EÜ investeeringute tagamise skeemide kohta (EÜT 1997, L 84, lk 22; ELT eriväljaanne 06/02, lk 331)] kohaldamisalasse kuuluvaid investoreid;

e) kaitsta klientide rahalisi vahendeid ja klientide vara.

Esimeses lõigus osutatud eesmärkide täitmisel püüavad kriisilahendusnõukogu, nõukogu ja komisjon ning asjakohasel juhul liikmesriikide kriisilahendusasutused hoida kriisilahenduse kulud võimalikult väikesed ja vältida väärtuse hävitamist, välja arvatud juhul, kui see on vajalik kriisilahenduse eesmärkide saavutamiseks.

3. Kui käesoleva määruse eri sätetest ei tulene teisiti, on kriisilahenduse eesmärgid tähtsuselt võrdsed ning nende tasakaalustamisel lähtutakse iga juhtumi olemusest ja asjaoludest.“

7 Nimetatud määruse artikli 15 „Kriisilahenduse üldpõhimõtted“ lõikes 1 on sätestatud:

„Tegutsedes artiklis 18 osutatud kriisilahendusmenetluse kohaselt, võtavad kriisilahendusnõukogu, nõukogu, komisjon ja asjakohasel juhul liikmesriikide kriisilahendusasutused kõik vajalikud meetmed tagamaks, et kriisilahendus toimub kooskõlas järgmiste põhimõtetega:

a) kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni aktsionärid katavad kahjumi esimeses järjekorras;

[…]“.

8 Sama määruse artikkel 18 „Kriisilahendusmenetlus“ on sõnastatud järgmiselt:

„1. Kriisilahendusnõukogu võtab artikli 7 lõikes 2 osutatud ettevõtjate ja konsolideerimisgruppide ning artikli 7 lõike 4 punktis b ja lõikes 5 osutatud ettevõtjate ja konsolideerimisgruppide jaoks, kui nende lõigete kohaldamise tingimused on täidetud, kriisilahendusskeemi käesoleva artikli lõike 6 kohaselt vastu ainult siis, kui ta hindab oma täitevistungil pärast neljanda lõigu kohase teatise kättesaamist või omal algatusel, et järgmised eeltingimused on täidetud:

a) ettevõtja on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks;

b) võttes arvesse ajastust ja muid asjakohaseid asjaolusid, puudub põhjendatud väljavaade, et mõni ettevõtja suhtes võetav alternatiivne erasektoripoolne meede, sealhulgas finantsinstitutsioonide kaitseskeemi meetmed, või järelevalvemeede, sealhulgas varase sekkumise meetmed või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamine või konverteerimine kooskõlas artikliga 21, aitaks ettevõtja maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida;

c) kriisilahendusmeede on vajalik avaliku huvi seisukohast vastavalt lõikele 5.

Esimese lõigu punktis a viidatud eeltingimust hindab EKP pärast kriisilahendusnõukoguga konsulteerimist. Kriisilahendusnõukogu võib sellise hinnangu oma täitevistungil anda ainult siis, kui ta on EKP-le oma kavatsusest eelnevalt teada andnud ja kui EKP ei ann[a]kolme kalendripäeva jooksul arvates teate kättesaamisest seda hinnangut ise. EKP esitab kriisilahendusnõukogule viivitamata kogu vajaliku teabe, mida kriisilahendusnõukogu selle hindamise läbiviimiseks nõuab.

Kui EKP hindab, et esimese lõigu punktis a sätestatud eeltingimus on esimeses lõigus osutatud ettevõtja või konsolideerimisgrupi puhul täidetud, edastab ta hindamise tulemuse viivitamata komisjonile ja kriisilahendusnõukogule.

Esimese lõigu punktis b viidatud eeltingimust hindab kriisilahendusnõukogu oma täitevistungil või, kui see on kohaldatav, liikmesriigi kriisilahendusasutus tihedas koostöös EKPga. EKP võib kriisilahendusnõukogule või asjaomastele liikmesriikide kriisilahendusasutustele samuti teatada, et tema hinnangul on punktis b sätestatud eeltingimus täidetud.

2. Ilma et see piiraks juhtumeid, mille puhul EKP on otsustanud kooskõlas [määruse nr 1024/2013] artikli 6 lõike 5 punktiga b vahetult täita krediidiasutuste järelevalvega seotud ülesandeid, lõike 1 kohase teatise saamise korral, või kui kriisilahendusnõukogu kavatseb anda artikli 7 lõikes 3 osutatud ettevõtja või konsolideerimisgrupi suhtes omal algatusel lõike 1 kohase hinnangu, edastab kriisilahendusnõukogu oma hindamise tulemuse viivitamata EKP-le.

[…]

4. Lõike 1 punkti a kohaldamisel käsitatakse ettevõtjat maksejõuetuna või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävana, kui tema puhul esineb üks või mitu järgmistest asjaoludest:

a) ettevõtja rikub või on objektiivseid tõendeid, mis toetavad järeldust, et finantsinstitutsioon rikub lähiajal tegevusloa kehtimise nõudeid viisil, mis õigustaks tegevusloa kehtetuks tunnistamist EKP poolt, sealhulgas põhjusel, et finantsinstitutsiooni kahjum või tõenäoline kahjum ammendab kõik tema omavahendid või olulise osa nendest;

b) ettevõtja vara ei kata kohustusi või on objektiivseid tõendeid, mis toetavad järeldust, et ettevõtja vara ei kata lähiajal kohustusi;

c) ettevõtja ei suuda või on objektiivseid tõendeid, mis toetavad järeldust, et ettevõtja lähiajal ei suuda oma võlgu või muid kohustusi tasuda nende sissenõutavaks muutumisel;

d) vajatakse erakorralist avaliku sektori finantstoetust, välja arvatud juhul, kui seda antakse tõsiste häirete leevendamiseks liikmesriigi majanduses ja finantsstabiilsuse säilitamiseks järgmises vormis: […].

[…]

5. Käesoleva artikli lõike 1 punkti c kohaldamisel käsitatakse kriisilahenduse meedet avaliku huvi seisukohast vajalikuna, kui see on vajalik ühe või mitme artiklis 14 viidatud kriisilahenduse eesmärgi saavutamiseks ja see on nende eesmärkidega proportsionaalne ning ettevõtja lõpetamine ja likvideerimine tavalises maksejõuetusmenetluses ei aitaks kriisilahenduse eesmärke samavõrra saavutada.

6. Kui kõik lõikes 1 sätestatud tingimused on täidetud, võtab kriisilahendusnõukogu vastu kriisilahendusskeemi. Kriisilahendusskeemiga:

a) algatatakse ettevõtja kriisilahenduse menetlus;

b) määratakse kindlaks kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni puhul kasutatavad kriisilahenduse vahendid, millele on osutatud artikli 22 lõikes 2, eelkõige kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise vahendi kasutamisel artikli 27 lõigete 5 ja 14 alusel tehtavad erandid;

c) määratakse kindlaks fondi kasutamine kriisilahenduse meetme toetamiseks kooskõlas artikliga 76 ja artikli 19 kohaselt tehtava komisjoni otsusega.

7. Vahetult pärast kriisilahendusskeemi vastuvõtmist edastab kriisilahendusnõukogu selle komisjonile.

24 tunni jooksul pärast seda, kui kriisilahendusnõukogu on kriisilahendusskeemi edastanud, kinnitab komisjon kriisilahendusskeemi või esitab selle kohta vastuväiteid kaalutlusõigust kätkevates aspektides, mida käesoleva lõike kolmas lõik ei hõlma.

12 tunni jooksul pärast seda, kui kriisilahendusnõukogu on kriisilahendusskeemi edastanud, võib komisjon teha nõukogule ettepaneku:

a) esitada kriisilahendusskeemi kohta vastuväited põhjendusega, et kriisilahendusnõukogu vastu võetud skeem ei vasta lõike 1 punktis c osutatud avaliku huvi kriteeriumile;

b) kiita kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemis ettenähtud fondi summa oluline muutmine heaks või esitada selle kohta vastuväide.

[…]

8. Kui nõukogu on selle vastu, et algatada finantsinstitutsiooni kriisilahendusmenetlus, ja põhjendab seda sellega, et lõike 1 punktis c osutatud avaliku huvi kriteerium ei ole täidetud, lõpetatakse ja likvideeritakse asjaomane ettevõtja kohaldatava siseriikliku õiguse kohaselt.

9. Kriisilahendusnõukogu tagab, et asjaomased liikmesriikide kriisilahendusasutused võtavad kriisilahendusskeemi elluviimiseks vajaliku kriisilahenduse meetme. Kriisilahendusskeem adresseeritakse asjaomastele liikmesriikide kriisilahendusasutustele ja selles antakse neile juhiseid ning kriisilahendusasutused võtavad kõik vajalikud meetmed, et rakendada kriisilahendusskeem vastavalt artiklile 29, kasutades kriisilahendusõigusi. Kui antakse riigiabi või fondi abi, tegutseb kriisilahendusnõukogu kooskõlas otsusega, mille komisjon on selle riigiabi kohta teinud.

10. Komisjonil on õigus saada kriisilahendusnõukogult mis tahes teavet, mida ta peab oluliseks käesolevast määrusest tulenevate kohustuste täitmisel. Kriisilahendusnõukogul on õigus saada vastavalt käesoleva jaotise 5. peatükile kõigilt isikutelt mis tahes teavet, mida ta vajab kriisilahenduse meetme ettevalmistamiseks ja selle üle otsustamiseks, kaasa arvatud kriisilahenduse kavades esitatud ajakohastatud teavet ja täiendusi.“

9 Ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklis 19 „Riigiabi ja fondi abi“ on sätestatud:

„1. Kui kriisilahenduse meede hõlmab riigiabi andmist [ELTL] artikli 107 lõike 1 kohaselt või fondist abi andmist kooskõlas käesoleva artikli lõikega 3, ei võeta kriisilahendusskeemi käesoleva määruse artikli 18 lõike 6 kohaselt vastu enne, kui komisjon on selle kohta, kas sellise abi kasutamine on siseturuga kokkusobiv, teinud positiivse või tingimustega otsuse.

[…]

3. Kui kriisilahendusnõukogu kavandatud kriisilahenduse meede hõlmab fondi kasutamist, teatab kriisilahendusnõukogu fondi kasutamise kavatsusest komisjonile. Kriisilahendusnõukogu esitatav teade sisaldab kogu teavet, mida komisjon vajab käesoleva lõike alusel hinnangute andmiseks.

[…]“.

10 Määruse artikkel 20 „Kriisilahenduse eesmärgil toimuv väärtuse hindamine“ on sõnastatud järgmiselt:

„1. Enne kriisilahenduse meetme kohta otsuse tegemist või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamist tagab kriisilahendusnõukogu, et artiklis 2 osutatud ettevõtja vara ja kohustuste väärtust hindab õiglaselt, hoolikalt ja realistlikult isik, kes on sõltumatu mis tahes ametiasutusest, sealhulgas kriisilahendusnõukogust, liikmesriigi kriisilahendusasutusest ja asjaomasest ettevõtjast.

2. Võttes arvesse lõiget 15, käsitatakse väärtuse hindamist lõplikuna, kui kõik lõigetes 1 ja 4–9 sätestatud nõuded on täidetud.

3. Kui lõike 1 kohane sõltumatu väärtuse hindamine ei ole võimalik, võib kriisilahendusnõukogu teostada artiklis 2 osutatud ettevõtja vara ja kohustuste esialgse väärtuse hindamise vastavalt käesoleva artikli lõikele 10.

4. Väärtuse hindamise eesmärk on hinnata sellise artiklis 2 osutatud ettevõtja vara ja kohustuste väärtust, mis vastab artiklites 16 ja 18 sätestatud kriisilahenduse eeltingimustele.

5. Väärtuse hindamise eesmärgid on järgmised:

a) saada teavet selleks, et teha kindlaks, kas on täidetud kriisilahenduse eeltingimused või kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise tingimused;

b) saada teavet selleks, et teha otsus artiklis 2 osutatud ettevõtja suhtes võetava sobiva kriisilahenduse meetme kohta, kui kriisilahenduse eeltingimused on täidetud;

c) saada teavet selleks, et teha otsus omandiõiguse instrumentide tühistamise või nende väärtuse alandamise ulatuse kohta ning asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise ulatuse kohta, kui kasutatakse asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õigust;

d) saada teavet selleks, et teha otsus kõlblike kohustuste allahindamise või konverteerimise ulatuse kohta, kui rakendatakse kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise vahendit;

e) saada teavet selleks, et teha otsus üleantava vara, õiguste, kohustuste või omandiõiguse instrumentide kohta ja otsus kriisilahendusmenetluses olevale finantsinstitutsioonile või olenevalt olukorrast omandiõiguse instrumentide omanikele tehtava vastusoorituse väärtuse kohta, kui rakendatakse sildasutuse vahendit või vara eraldamise vahendit;

f) saada teavet selleks, et teha otsus üleantava vara, õiguste, kohustuste või omandiõiguse instrumentide kohta, ja selleks, et kriisilahendusasutus saaks kindlaks määrata, mida peetakse artikli 24 lõike 2 punkti b kohaldamisel äris tavalisteks tingimusteks, kui rakendatakse ettevõtte võõrandamise vahendit;

g) tagada, et igal juhul võetakse kogu artiklis 2 osutatud ettevõtja vara vähendav kahjum täies ulatuses arvesse kriisilahenduse vahendite rakendamise või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamise ajal.

6. Ilma et see piiraks liidu riigiabi raamistiku kohaldamist, põhineb väärtuse hindamine võimaluse korral konservatiivsetel eeldustel, sealhulgas kohustuste täitmata jätmise määra ja kahjumi suuruse puhul. Väärtuse hindamisel ei eeldata, [et] antakse tulevikus […] mis tahes potentsiaalset erakorralist avaliku sektori finantstoetust või keskpanga erakorralist likviidsusabi või keskpanga sellist likviidsusabi, millel on mittestandard[sed tingimused].

7. Väärtuse hindamise tulemusele lisatakse järgmine teave, nagu see on esitatud artiklis 2 osutatud ettevõtja raamatupidamisarvestuses ja -dokumentides:

a) artiklis 2 osutatud ettevõtja ajakohastatud bilanss ja finantsseisundit kajastav aruanne;

b) vara bilansilise väärtuse analüüs ja eeldatav maksumus;

c) artiklis 2 osutatud ettevõtja raamatupidamisarvestuses ja -dokumentides kajastatud bilansiliste ja bilansiväliste täitmata kohustuste loetelu, milles on märgitud ka vastavad laenud ja nõuete rahuldamisjärgud vastavalt artiklile 17.

[…]

9. Väärtuse hindamisel tuuakse ära võlausaldajate jagamine klassidesse vastavalt artiklis 17 osutatud nõuete rahuldamisjärkudele ning hinnang sellele, kuidas aktsionäride ja võlausaldajate iga klassi oleks eeldatavalt koheldud, kui artiklis 2 osutatud ettevõtja oleks lõpetatud ja likvideeritud tavalises maksejõuetusmenetluses. Nimetatud hindamine ei mõjuta võlausaldajate halvema kohtlemise välistamise põhimõtte kohaldamist, millele on viidatud artikli 15 lõike 1 punktis g.

10. Kui asja kiireloomulisust arvestades ei ole lõigetes 7 ja 9 sätestatud nõudeid võimalik täita või kui kohaldatakse lõiget 3, tuleb läbi viia esialgne hindamine. Esialgne hindamine peab vastama lõikes 4 sätestatud nõuetele ja selles ulatuses, nagu asjaolusid arvestades on mõistlikult saavutatav, lõigetes 1, 7 ja 9 sätestatud nõuetele.

Esimeses lõigus nimetatud väärtuse esialgne hindamine peab sisaldama täiendava kahjumi puhvrit koos asjakohaste põhjendustega.

11. Kui väärtuse hindamine ei vasta kõigile lõigetes 1 ja 4–9 sätestatud nõuetele, peetakse seda esialgseks seni, kuni lõikes 1 osutatud sõltumatu isik viib läbi hindamise, mis vastab täielikult kõigile nimetatud lõigetes sätestatud nõuetele. Kõnealune lõplik järelhindamine viiakse läbi niipea, kui mõistlikult võimalik. See võidakse läbi viia lõigetes 16, 17 ja 18 osutatud väärtuse hindamisest eraldi või sellega samaaegselt ning sama sõltumatu isiku poolt, kuid kõnealune järelhindamine toimub sellest eraldiseisvalt.

Lõpliku järelhindamise eesmärk on:

a) tagada, et artiklis 2 osutatud ettevõtja vara vähendav kahjum võetakse selle ettevõtja raamatupidamisarvestuses täies ulatuses arvesse;

b) saada teavet selleks, et teha otsus taastada võlausaldajate nõuded või suurendada vastusoorituse väärtust kooskõlas käesoleva artikli lõikega 12.

12. Juhul kui lõpliku järelhindamise tulemusel on artiklis 2 osutatud ettevõtja vara hinnanguline netoväärtus suurem kui selle ettevõtja väärtuse esialgse hindamise tulemusel saadud vara hinnanguline netoväärtus, võib kriisilahendusnõukogu paluda liikmesriigi kriisilahendusasutusel teha järgmist:

a) kasutada õigust suurendada nõudeõiguste teisendamise vahendi raames võlausaldajate või asjaomaste kapitaliinstrumentide omanike alla hinnatud nõuete väärtust;

b) anda sildasutusele või vara valitsemise ettevõtjale korraldus suurendada seoses vara, õiguste ja kohustustega kriisilahendusmenetluses olevale finantsinstitutsioonile tehtava vastusoorituse väärtust või vastavalt olukorrale omandiõiguse instrumentide omanikele seoses nende omandiõiguse instrumentidega tehtava vastusoorituse väärtust.

13. Olenemata lõikest 1 annab lõigete 10 ja 11 kohaselt koostatud esialgne väärtuse hindamine kriisilahendusnõukogule põhjendatud aluse otsuseks võtta tarvitusele kriisilahenduse meede, sealhulgas liikmesriikide kriisilahendusasutustele korralduse andmine maksejõuetu finantsinstitutsiooni enda kontrolli alla võtmiseks, või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamiseks.

[…]

15. Väärtuse hindamine on kriisilahenduse vahendi kohaldamist või kriisilahendusõiguste kasutamist käsitleva otsuse või kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamist käsitleva otsuse lahutamatu osa. Väärtuse hindamine ei anna iseseisvat kaebeõigust, kuid selle võib vaidlustada koos kriisilahendusnõukogu otsusega.

16. Selleks et hinnata, kas aktsionäre ja võlausaldajaid oleks koheldud paremini, kui kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni suhtes oleks algatatud tavaline maksejõuetusmenetlus, tagab kriisilahendusnõukogu, et niipea, kui see on pärast kriisilahenduse meetme või meetmete elluviimist võimalik, viib lõikes 1 osutatud sõltumatu isik läbi hindamise. Kõnealune hindamine on lõigete 1–15 kohaselt tehtavast väärtuse hindamisest eraldiseisev.

[…]“.

11 Nimetatud määruse artiklis 21 „Kapitaliinstrumentide allahindamine ja konverteerimine“ on sätestatud:

„1. Kriisilahendusnõukogu kasutab asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise õigust, tegutsedes vastavalt artiklis 18 sätestatud menetlusele, seoses artikli 7 lõikes 2 osutatud ettevõtjate ja konsolideerimisgruppidega ning artikli 7 lõike 4 punktis b ja lõikes 5 osutatud ettevõtjate ja konsolideerimisgruppidega, kui nende lõigete kohaldamise tingimused on täidetud, ainult siis, kui ta hindab oma täitevistungil pärast teise lõigu kohase teatise kättesaamist või omal algatusel, et üks või rohkem järgmistest tingimustest on täidetud:

a) enne kriisilahenduse meetmete võtmist on kindlaks tehtud, et artiklites 16 ja 18 sätestatud kriisilahenduse eeltingimused on täidetud;

b) ettevõtja ei oleks ilma asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või omavahenditeks konverteerimiseta enam jätkusuutlik;

c) kui asjaomased kapitaliinstrumendid on emiteerinud tütarettevõtja ja kui neid võetakse arvesse omavahendite nõude täitmise eesmärgil individuaalselt ja konsolideeritud alusel, ei ole konsolideerimisgrupp enam jätkusuutlik, kui seoses kõnealuste kapitaliinstrumentidega ei kasutata allahindamise ega konverteerimise õigust;

d) kui asjaomased kapitaliinstrumendid on emiteeritud emaettevõtja tasandil ja kui neid asjaomaseid kapitaliinstrumente võetakse arvesse omavahendite nõude täitmise eesmärgil individuaalselt emaettevõtja tasandil või konsolideeritud alusel, ei ole konsolideerimisgrupp enam jätkusuutlik, kui seoses asjaomaste kapitaliinstrumentidega ei kasutata allahindamise ega konverteerimise õigust;

e) ettevõtja või konsolideerimisgrupp vajab erakorralist avaliku sektori finantstoetust, välja arvatud artikli 18 lõike 4 punkti d alapunktis iii sätestatud asjaoludel.

Esimese lõigu punktides a, c ja d viidatud tingimusi hindab EKP pärast kriisilahendusnõukoguga konsulteerimist. Hindamise võib oma täitevistungil teha ka kriisilahendusnõukogu.

2. Seda, kas ettevõtja või konsolideerimisgrupp on jätkusuutlik, võib kriisilahendusnõukogu oma täitevistungil hinnata ainult siis, kui ta on EKP-le oma kavatsusest eelnevalt teada andnud ja kui

EKP ei vii kolme kalendripäeva jooksul pärast teabe kättesaamist ise läbi hindamist. EKP esitab kriisilahendusnõukogule viivitamata kogu vajaliku teabe, mida kriisilahendusnõukogu hindamise läbiviimiseks nõuab.

3. Käesoleva artikli lõike 1 kohaldamisel käsitatakse artiklis 2 osutatud ettevõtjat või konsolideerimisgruppi mitte enam jätkusuutlikuna üksnes juhul, kui mõlemad järgmised tingimused on täidetud:

a) ettevõtja või konsolideerimisgrupp on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks;

b) võttes arvesse ajastust ja muid asjaolusid puudub põhjendatud väljavaade, et mõni meede, sealhulgas alternatiivsed erasektoripoolsed meetmed või järelevalvemeede (k.a varajase sekkumise meetmed), peale asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise, aitaks kas eraldi või koos kriisilahenduse meetmega mõistliku aja jooksul selle ettevõtja või konsolideerimisgrupi maksejõuetuse ära hoida.

4. Käesoleva artikli lõike 3 punkti a kohaldamisel käsitatakse ettevõtjat maksejõuetuna või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävana, kui tema puhul esineb üks või mitu artikli 18 lõikes 4 osutatud asjaoludest.

5. Lõike 3 punkti a kohaldamisel käsitatakse konsolideerimisgruppi maksejõuetuna või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävana, kui konsolideerimisgrupp rikub või kui leidub objektiivseid tõendeid, mis toetavad järeldust, et konsolideerimisgrupp rikub lähiajal konsolideeritud tasandil kohaldatavaid usaldatavusnõudeid viisil, mis õigustaks EKP või liikmesriigi pädeva asutuse poolt meetme võtmist, sealhulgas põhjusel, et konsolideerimisgrupi kahjum või tõenäoline kahjum ammendab tema omavahendid täielikult või märkimisväärses ulatuses.

[…]

9. Kui üks või rohkem lõikes 1 osutatud tingimustest on täidetud ning täidetud on ka artikli 18 lõikes 1 osutatud eeltingimused, kohaldatakse artikli 18 lõigetes 6–8 sätestatud menetlust.

[…]“.

12 Määruse artikkel 22 „Kriisilahenduse vahendite rakendamise üldpõhimõtted“ on sõnastatud järgmiselt:

„1. Kui kriisilahendusnõukogu otsustab rakendada artikli 7 lõikes 2 osutatud ettevõtja või konsolideerimisgrupi ning artikli 7 lõike 4 punktis b ja lõikes 5 osutatud ettevõtja või konsolideerimisgrupi suhtes, kui nende lõigete kohaldamise tingimused on täidetud, kriisilahenduse vahendit ja see kriisilahenduse meede kahjustaks võlausaldajaid või põhjustaks nende nõuete konverteerimise, annab kriisilahendusnõukogu liikmesriikide kriisilahendusasutustele korralduse kasutada artikli 21 kohast asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise õigust vahetult enne kriisilahenduse vahendi kohaldamist või koos sellega.

2. Artikli 18 lõike 6 punktis b osutatud kriisilahenduse vahendid on järgmised:

a) ettevõtte võõrandamine;

b) sildasutuse loomine;

c) vara eraldamine;

d) kohustuste ja nõudeõiguste teisendamine.

3. Artikli 18 lõikes 6 osutatud kriisilahendusskeemi vastuvõtmisel kaalub kriisilahendusnõukogu järgmisi tegureid:

a) kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsioonivara ja kohustused lähtuvalt artikli 20 kohasest hindamisest;

b) kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni likviidsuspositsioon;

c) kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni frantsiisiväärtuse turustatavus, arvestades turu konkurentsi- ja majandustingimusi;

d) kasutada olev aeg.

4. Kriisilahenduse vahendeid kasutatakse selleks, et täita artiklis 14 sätestatud kriisilahenduse eesmärgid kooskõlas artiklis 15 sätestatud kriisilahenduse põhimõtetega. Neid võib kasutada eraldi või mis tahes kombinatsioonis, välja arvatud vara eraldamise vahendit, mida võib rakendada ainult koos mõne teise kriisilahenduse vahendiga.

[…]“.

13 Ühtse kriisilahenduskorra määruse artikkel 24 „Ettevõtte võõrandamise vahend“ on sõnastatud järgmiselt:

„1. Kriisilahendusskeemi raames seisneb ettevõtte võõrandamise vahend järgmise üleandmises omandajale, kes ei ole sildasutus:

a) kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni emiteeritud omandiõigust tõendavad instrumendid või

b) kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni kogu vara, õigused ja kohustused või mis tahes osa varast, õigustest ja kohustustest.

2. Ettevõtte võõrandamise puhul määratakse kriisilahendusskeemis kindlaks järgmised üksikasjad:

a) instrumendid, vara, õigused ja kohustused, mille liikmesriigi kriisilahendusasutus annab üle vastavalt [direktiivi 2014/59] artikli 38 lõigetele 1 ja 7–11;

b) äris tavalised tingimused, võttes arvesse asjaolusid ning kriisilahendusmenetluses tekkinud kulusid, mille kohaselt üleandmine toimub liikmesriigi kriisilahendusasutuse poolt vastavalt [direktiivi 2014/59] artikli 38 lõigetele 2, 3 ja 4;

c) kas liikmesriigi kriisilahendusasutus võib üleandmise õigust kasutada rohkem kui korra vastavalt [direktiivi 2014/59] artikli 38 lõigetele 5 ja 6;

d) kord, mille kohaselt liikmesriigi kriisilahendusasutus turundab kõnealust ettevõtjat või instrumente, vara, õigusi ja kohustusi vastavalt [direktiivi 2014/59] artikli 39 lõigetele 1 ja 2;

e) kas on tõenäoline, et turundamisnõuete järgimine liikmesriigi kriisilahendusasutuse poolt võib seada ohtu kriisilahenduse eesmärgid, nagu on kirjeldatud käesoleva artikli lõikes 3.

3. Ettevõtte võõrandamisel ei pea kriisilahendusnõukogu järgima lõike 2 punktis e sätestatud turundamisnõudeid, kui ta otsustab, et kõnealuste nõuete järgimine seaks tõenäoliselt ohtu ühe või enama kriisilahenduse eesmärgi saavutamise, ning eelkõige kui kriisilahendusnõukogu leiab, et:

a) kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni maksejõuetusest või tõenäolisest maksejõuetusest tuleneb oluline oht finantsstabiilsusele või maksejõuetus või tõenäoline maksejõuetus suurendab sellist ohtu, ning

b) kõnealuste nõuete järgimine kahjustaks tõenäoliselt ettevõtte võõrandamise vahendi tulemuslikkust sellise ohu leevendamisel või takistaks artikli 14 lõike 2 punktis b sätestatud kriisilahenduse eesmärgi saavutamist.“

14 Kõnealuse määruse artikkel 29 reguleerib selle määruse kohaste otsuste rakendamist liikmesriikide kriisilahendusasutuste ja kriisilahendusnõukogu poolt ning nimetatud artikli lõike 5 esimeses lauses on sätestatud, et kriisilahendusnõukogu avaldab oma ametlikul veebisaidil kriisilahendusskeemi koopia või kokkuvõtva teate kriisilahenduse meetme mõju kohta, eelkõige selle mõju kohta jaeklientidele.

15 Selle määruse artikli 30 „Koostöökohustus ja teabevahetus ühtse kriisilahenduskorra raames“ lõige 2 on sõnastatud järgmiselt:

„Kriisilahendusnõukogu, nõukogu, komisjon, EKP, liikmesriikide kriisilahendusasutused ja liikmesriikide pädevad asutused teevad oma käesoleva määruse kohaseid ülesandeid täites tihedat koostööd, eelkõige artiklites 8–29 sätestatud kriisilahenduse kavandamise, varajase sekkumise ja kriisilahenduse etappide puhul. Nad esitavad üksteisele kogu teabe, mida nad oma ülesannete täitmiseks vajavad.“

16 Ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 76 lõike 1 punktis b on sätestatud, et kriisilahendusskeemi raames võib kriisilahendusnõukogu kasutada fondi üksnes kriisilahendusvahendite tulemusliku kohaldamise tagamiseks vajalikus ulatuses selleks, et anda laenu kriisilahendusmenetluses olevale asutusele, tema tütarettevõtjatele, sildasutusele või vara valitsemise ettevõtjale.

17 Nimetatud määruse artikkel 88 „Ametisaladus ja teabevahetus“ on sõnastatud järgmiselt:

„1. Kriisilahendusnõukogu liikmete, aseesimehe, artikli 43 lõike 1 punktis b viidatud kriisilahendusnõukogu liikmete, töötajate ning kriisilahendusülesandeid täitvate osalevate liikmesriikide lähetatud või vahetustöötajate suhtes kohaldatakse ka pärast nende ametikohustuste lõppemist ametisaladuse hoidmise nõudeid vastavalt [ELTL] artiklile 339 ja liidu õigusaktide asjaomastele sätetele. Eelkõige on neil keelatud avalikustada töö käigus seoses käesoleva määruse kohaste ülesannete täitmisega või pädevalt asutuselt või kriisilahendusasutuselt saadud konfidentsiaalset teavet ühelegi isikule või asutusele, välja arvatud juhul, kui see toimub nende käesolevale määrusele vastavate ülesannete täitmise käigus või kui

kõnealune teave esitatakse kokkuvõtlikult või on koostatud selliselt, et artiklis 2 osutatud ettevõtjaid ei ole võimalik kindlaks teha, või asutuselt või ettevõtjalt, kes selle teabe andis, on saadud eelnev selgesõnaline nõusolek.

Ametisaladuse hoidmise nõuetega hõlmatud teavet ei tohi avaldada ühelegi avaliku ega erasektori ettevõtjale, välja arvatud juhul, kui see on vajalik kohtumenetluse otstarbel. Ametisaladuse hoidmise nõudeid kohaldatakse ka võimalike omandajate suhtes, kellega on võetud ühendust selleks, et valmistada ette ettevõtja kriisilahendust vastavalt artikli 13 lõikele 3.

2. Kriisilahendusnõukogu tagab, et selliste isikute suhtes, kes osutavad otseselt või kaudselt, pidevalt või ühekordselt tema ülesannete täitmisega seotud teenuseid, kaasa arvatud kohapealsete kontrollide tegemiseks kriisilahendusnõukogu poolt volitatud või liikmesriikide kriisilahendusasutuste nimetatud ametnike ja muude isikute suhtes, kohaldatakse ametisaladuse hoidmise nõudeid, mis on samaväärsed lõikes 1 osutatud nõuetega.

[…]

5. Enne mis tahes teabe avalikustamist tagab kriisilahendusnõukogu, et see ei sisalda konfidentsiaalset teavet, eelkõige hinnates mõju, mida avalikustamine võib avaldada avalikele huvidele seoses finants-, rahandus- ja majanduspoliitikaga, füüsiliste ja juriidiliste isikute ärihuvidele ning kontrollimiste, uurimiste ja auditite eesmärgile. Teabe avalikustamise mõju kontrollimise menetlusega tagatakse, et eraldi hinnatakse sisu ja üksikasjade avalikustamise mõju artiklites 8 ja 9 osutatud kriisilahenduse kavade, artikli 10 kohaste hindamiste tulemuste ja artiklis 18 osutatud kriisilahendusskeemi puhul.

[…]“.

18 Ühtse kriisilahenduskorra määruse artikkel 90 „Juurdepääs dokumentidele“ on sõnastatud järgmiselt:

„1. Kriisilahendusnõukogu valduses olevate dokumentide suhtes kohaldatakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu [30. mai 2001. aasta] määrust (EÜ) nr 1049/2001 [üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT 2001, L 145, lk 43; ELT eriväljaanne 01/03, lk 331)].

[…]

4. Isikutel, kelle suhtes kohaldatakse kriisilahendusnõukogu otsuseid, on õigus tutvuda kriisilahendusnõukogu toimikuga, võttes arvesse teiste isikute õigustatud huvi kaitsta oma ärisaladusi. Toimikuga tutvumise õigus ei hõlma konfidentsiaalset teavet ega kriisilahendusnõukogu asutusesiseseks kasutuseks ettenähtud ettevalmistavaid dokumente.“

19 Selle määruse artiklis 91 on sätestatud, et salastatud teabe ja tundliku, kuid salastamata teabega seoses kohaldab kriisilahendusnõukogu turvapõhimõtteid, mis sisalduvad komisjoni turvaeeskirjades, mis käsitlevad sellise teabe kaitset.

C. Regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu

20 23. mail 2017 võttis Euroopa Pangandusjärelevalve direktiivi 2014/59 artikli 36 lõigete 14 ja 15 alusel vastu regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu EBA/RTS/2017/05 kriisilahenduse eesmärgil väärtuse hindamise kohta (edaspidi „regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu“), et täpsustada kriteeriume, mille alusel tuleb kriisilahendusmenetluses väärtusi hinnata.

21 Selle regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu artikli 2 lõikes 3 on sätestatud:

„Hindaja peab esitama teatava vara, kohustuse või nende kombinatsiooni väärtuse parima punkthinnangu. Vajaduse korral tuleb hindamistulemused esitada ka väärtuse vahemikena.“

22 Kõnealuste regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu artiklis 8 „Väärtuse hindamisel eritähelepanu vajavad valdkonnad“ on sätestatud:

„Hindaja peab eriti keskenduma valdkondadele, kus valitseb suur ebakindlus ja millel on kogu hindamisele märkimisväärne mõju. Nende valdkondade puhul esitab hindaja hindamise tulemused punkthinnanguna ja vajaduse korral väärtuse vahemikena, nagu on sätestatud artikli 2 lõikes 3. Nende valdkondade hulka kuuluvad:

a) laenud või laenuportfellid, mille eeldatavad rahavood sõltuvad vastaspoole võimest, soovist või kavatsusest täita oma kohustust, kui kõnealused ootused on ajendatud eeldustest, mis on seotud maksevõlgnevuse määrade, makseviivituse tõenäosuste, makseviivitusest tingitud kahjumäära või instrumendi tunnustega, eriti kui neid toetab laenuportfelli kahjumuster;

[…]“.

II. Vaidluse taust

23 Banco Popular Español SA (edaspidi „Banco Popular“) oli krediidiasutus, mille üle tegi otsest järelevalvet EKP.

24 Apellandid olid enne Banco Populari kriisilahendusskeemi vastuvõtmist Banco Populari aktsionärid või selle täiendavate esimese taseme omavahendite instrumentide või teise taseme omavahendite instrumentide omanikud.

A. Banco Populari majanduslik olukord aastatel 2016 ja 2017

25 Asjaolud, mis puudutavad muutusi Banco Populari majanduslikus olukorras 2016. ja 2017. aastal ja mis on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 25–46, võib kokku võtta järgmiselt.

26 Banco Popular suurendas 2016. aastal kapitali 2,5 miljardi euro võrra.

27 Kriisilahendusnõukogu 5. detsembri 2016. aasta täitevistungil võeti vastu Banco Populari kontserni kriisilahenduskava (edaspidi „2016. aasta kriisilahenduskava“). 2016. aasta kriisilahenduskavas eelistati kriisilahendusvahendina ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklis 27 nimetatud kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise vahendit.

28 Banco Popular avaldas 3. veebruaril 2017 oma 2016. aasta majandusaasta aruande, milles teatas vajadusest võtta kasutusele 5,7 miljardi euro ulatuses erakorralisi reserve, mis tõi kaasa 3,485 miljardi euro suuruse konsolideeritud kahjumi, ning uue presidendi ametisse nimetamisest.

29 DBRS Ratings Ltd (DBRS), hilisem DBRS Morningstar, alandas 10. veebruaril 2017 Banco Populari reitingut negatiivse väljavaatega, pidades silmas Banco Populari nõrgenenud kapitalipositsiooni tulenevalt käesoleva kohtuotsuse punktis 28 osutatud majandusaasta aruandes prognoositust suuremast netokahjumist ning Banco Populari pingutustest vähendada endiselt suurt halbade varade mahtu.

30 Banco Popular tegi 3. aprillil 2017 teatavaks siseauditi tulemused, kust nähtus, et 2016. aasta majandusaasta aruannet võib olla vaja korrigeerida. Need kohandused tehti Banco Populari 2017. aasta esimese kvartali finantsaruandes.

31 Pärast seda teadet alandas DBRS Morningstar 6. aprillil Banco Populari reitingut, jättes reitingu väljavaate negatiivseks. Vastavalt 7. aprillil ja 21. aprillil 2017 alandasid Banco Populari reitingut ka Standard & Poor's ja Moody's Investors Service (edaspidi „Moody's"), hinnates reitingu väljavaate negatiivseks.

32 Juhatuse esimees teatas 10. aprillil 2017 toimunud Banco Populari aktsionäride üldkoosolekul, et arvestades kontserni olukorda seoses omavahendite ja halbade varade mahuga, kavandab pank kapitali suurendamist või ettevõtte võõrandamise tehingu tegemist. Banco Populari president-peadirektor vahetati välja vähem kui aasta pärast ametisse nimetamist.

33 Banco Popular alustas 2017. aasta aprillis eraõiguslikku müügiprotsessi enda võõrandamiseks mõnele tugevale konkurendile, mis taastaks tema finantsolukorra. Banco Populari omandamisest huvitatud võimalikele omandajatele määrati pakkumuste esitamise tähtpäevaks 10. juuni 2017.

34 Banco Popular tutvustas 5. mail 2017 oma 2017. aasta esimese kvartali finantsaruannet, kus teatati 137 miljoni euro suurusest kahjumist.

35 12. mail 2017 langes Banco Populari likviidsuskatte nõue (*Liquidity Coverage Requirement*) alla Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määruse (EL) nr 575/2013 krediidiasutuste ja investeerimisühingute suhtes kohaldatavate usaldatavusnõuete kohta ja määruse (EL) nr 648/2012 muutmise kohta (ELT 2013, L 176, lk 1; parandus ELT 2023, L 92, lk 29) artikli 460 lõike 2 punktis c sätestatud 80protsendilise miinimummäära.

36 Banco Santander SA teatas 16. mai 2017. aasta kirjas Banco Popularile, et tal ei ole võimalik eraõigusliku müügiprotsessi raames siduvat pakkumust esitada.

37 Banco Popular teavitas 16. mail 2017 riiklikku väärtpaberituru komisjoni (Comisión nacional del mercado de valores, Hispaania) asjasse puutuvast asjaolust, et eraõigusliku müügiprotsessi raames näitasid potentsiaalsed omandajad üles oma huvi, ent ühtki siduvat pakkumust ei saadud.

38 Agentuur Fitch Ratings Ltd langetas 19. mail 2017 Banco Populari pikaajalist reitingut.

39 Kriisilahendusnõukogu president Elke König andis 23. mail 2017 telekanalile Bloomberg intervjuu, kus temalt küsiti eelkõige Banco Populari olukorra kohta.

40 Mitmes ajaleheartiklis teatati 2017. aasta mais Banco Populari raskustest.

41 2017. aasta juuni esimestel päevadel võeti Banco Popularist massiliselt raha välja.

42 Banco Popular esitas 5. juuni 2017. aasta hommikul Hispaania keskangale (Banco de España) esimese erakorralise likviidsusabi taotluse ning seejärel pealelõunal teise, milles suurendas taotletavat summat rahavoogude suure liikumise tõttu. Lähtudes Hispaania keskpanga taotlusest ning EKP poolt samal päeval Banco Populari erakorralise likviidsusabi taotlusele antud hinnangust, ei esitanud EKP nõukogu vastuväiteid Banco Popularile erakorralise likviidsusabi andmisele ajavahemikul kuni 8. juunini 2017. Banco Popular sai ühe osa sellest erakorralisest likviidsusabist, ent seejärel teatas Hispaania keskpank, et tal ei ole võimalik Banco Popularile täiendavat erakorralist likviidsusabi anda.

B. Kriisilahendusmenetluse käik

43 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 47–67 esitas Üldkohus kriisilahendusmenetluse käiku puudutavad asjaolud, mille võib kokku võtta järgmiselt.

44 Kriisilahendusnõukogu tellis 23. mail 2017 audiitoribüroolt Deloitte (edaspidi „Deloitte“) kui sõltumatult eksperdilt Banco Populari väärtuse hindamise vastavalt ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklile 20.

45 Kriisilahendusnõukogu nõudis 24. mail 2017 ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 34 alusel Banco Popularilt tema väärtuse hindamise läbiviimiseks vajalikku teavet. 2. juunil 2017 nõudis kriisilahendusnõukogu Banco Popularilt andmete esitamist ka eraõigusliku müügiprotsessi kohta ning juurdepääsuvõimaluse loomist selle protsessi raames viimase poolt loodud turvalisele elektroonilisele andmeruumile.

46 Kriisilahendusnõukogu 3. juuni 2017. aasta täitevistungil võeti vastu otsus SRB/EES/2017/06, mille adressaadiks oli Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB) (pankade nõuetekohase ümberkorraldamise fond, Hispaania) ning mis puudutas Banco Populari turundamist. Kriisilahendusnõukogu andis heakskiidu sellele, et FROB alustab viivitamata Banco Populari müügiprotsessi, ning tegi FROBile teatavaks turundamisega seotud nõuded vastavalt direktiivi 2014/59 artiklile 39. Eelkõige märkis kriisilahendusnõukogu, et FROB peab ühendust võtma nende viie potentsiaalse omandajaga, kellele oli esitatud kutse pakkumuste esitamiseks eraõigusliku müügiprotsessi raames.

47 Kaks viiest potentsiaalsest omandajast otsustasid müügiprotsessis mitte osaleda ning ühe kõrvaldas EKP usaldatavusnõuetega seotud põhjustel.

48 Need kaks potentsiaalset omandajat, kes olid otsustanud müügiprotsessis osaleda, ehk Banco Santander ja Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA allkirjastasid 4. juunil 2017 konfidentsiaalsuslepingu ning said 5. juunil 2017 juurdepääsu elektroonilisele andmeruumile.

49 Lähtudes ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõike 5 punktist a, kinnitas kriisilahendusnõukogu 5. juunil 2017 väärtuse esimese hindamise tulemuse (edaspidi „hinnang 1“), mille eesmärk oli saada teavet selleks, et teha kindlaks, kas ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimeses lõigus sätestatud kriisilahenduse eeltingimused on täidetud.

50 Vastavalt ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 teisele lõigule hindas EKP 6. juunil 2017 pärast kriisilahendusnõukoguga konsulteerimist, kas Banco Popular on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv.

51 Vaidlustatud kohtuotsuse punktist 61 nähtub, et selle hindamise tulemusel asus EKP seisukohale, et võttes arvesse Banco Populari majandusliku olukorra arengut aastatel 2016 ja 2017, nagu seda on kirjeldatud kokkuvõtlikult käesoleva kohtuotsuse punktides 26–42, eelkõige hoiuste liigset väljavoolu, selle panga likviidsete vahendite kaotamise kiirust ja tema võimetust muud likviidset vara leida, esinevad objektiivsed asjaolud, millest nähtub, et Banco Popular ei ole lähitulevikus tõenäoliselt võimeline tähtajaks oma võlgu tasuma või muid kohustusi täitma. EKP järeldas, et vastavalt ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktile a ja lõike 4 esimese lõigu punktile c oli Banco Popular maksejõuetu või igal juhul lähitulevikus tõenäoliselt maksejõuetuks jääv.

52 Samal päeval teatas Banco Popular EKP-le, et tema juhatus on jõudnud järeldusele, et pank jääb tõenäoliselt maksejõuetuks.

53 Müügiprotsessiga seotud faktilised asjaolud, nagu need nähtuvad vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 63–67, võib kokku võtta järgmiselt.

54 6. juunil 2017 koostas FROB kirja, mis sisaldas müügiprotsessi puudutavat teavet ja milles määrati pakkumuste esitamise tähtpäevaks 6. juuni 2017. aasta südaöö.

55 Samal päeval teatas Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, kes oli üks kahest Banco Populari potentsiaalsest omandajast, FROBile, et tema pakkumust ei esita.

56 Selsamal 6. juunil 2017 esitas Deloitte kriisilahendusnõukogule ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõike 10 alusel koostatud teise väärtuse hindamise tulemuse (edaspidi „hinnang 2“). Hinnangu 2 eesmärk oli hinnata Banco Populari varade ja kohustuste väärtust, anda hinnang sellele, kuidas koheldaks aktsionäre ja võlausaldajaid juhul, kui Banco Populari suhtes viidaks läbi tavaline maksejõuetusmenetlus, ning esitada teave, mille põhjal on võimalik teha otsus üleantavate aktsiate ja omandiõiguse instrumentide kohta ning mis võimaldab kriisilahendusnõukogul kindlaks määrata, millised on ettevõtte võõrandamise vahendi rakendamise korral äris tavalised tingimused. Selles hinnangus hinnati Banco Populari majanduslikuks väärtuseks parima stsenaariumi korral 1,3 miljardit eurot, halvima stsenaariumi korral –8,2 miljardit eurot ning parima hinnangu kohaselt –2 miljardit eurot.

57 Banco Santander tegi 7. juunil 2017 siduva pakkumuse.

58 FROB teatas 7. juuni 2017. aasta kirjas kriisilahendusnõukogule, et Banco Santander tegi pakkumuse 7. juunil kell 3.12 ning et hinnaks, mida Banco Santander Banco Populari aktsiate ostmiseks pakkus, oli üks euro. FROB märkis, et tema juhatus käsitab Banco Santanderi konkurentsile avatud müügiprotsessis osalenud pakkujana ning on otsustanud teha kriisilahendusnõukogule ettepaneku nimetada Banco Populari kriisilahendusskeemi vastuvõtmist puudutavas kriisilahendusnõukogu otsuses omandajaks Banco Santander.

C. Vaidlusalune kriisilahendusskeem

59 Kriisilahendusnõukogu võttis 7. juunil 2017 ühtse kriisilahenduskorra määruse alusel vastu Banco Populari kriisilahendusskeemi.

60 Kriisilahendusnõukogu märkis selle skeemi põhjendustes 19, 21–25, põhjenduse 26 punktis c ning põhjendustes 36 ja 46 järgmist:

– 5. detsembril 2016 võttis kriisilahendusnõukogu vastu kriisilahenduskava, milles määrati kindlaks kriisilahenduse strateegia ja määrati kindlaks eelistatav kriisilahenduse vahend (põhjendused 19, 21 ja 22);

– EKP hinnangust maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta ilmneb, et alates 2016. aasta oktoobrist on Banco Populari likviidsuspositsioon kõigis kliendisegmentides hoiuste väljavõtmise tõttu märkimisväärselt halvenenud; sellest tuleneb, et pangal ei ole piisavalt võimalusi oma likviidsuspositsiooni taastamiseks, et ta suudaks oma kohustused õigeaegselt täita (põhjendus 23);

– Banco Populari likviidsusolukorra kiire halvenemise on põhjustanud mitu asjaolu, nimelt:

  – 2017. aasta veebruaris teatas Banco Popular vajadusest kasutada 5,7 miljardi euro ulatuses erakorralisi reserve, mis tõi kaasa 3,485 miljardi euro suuruse konsolideeritud kahjumi, ning nimetas ametisse uue presidendi;

  – 10. veebruaril 2017 alandas DBRS Morningstar Banco Populari reitingut;

  – 3. aprillil 2017 avaldas Banco Popular *ad hoc* avaliku pöördumise siseauditi tulemuste kohta, mis võivad märkimisväärselt mõjutada finantsaruandlust, ning kinnitas, et vahetab välja oma peadirektori vähem kui aasta pärast tema ametisse asumist;

  – 7. aprillil ja 21. aprillil 2017 alandasid Banco Populari reitingut vastavalt Standard & Poor's ja Moody's;

  – 12. mail 2017 ei vastanud Banco Popular enam 80protsendilise likviidsuskatte nõudele ega olnud seejärel enam suuteline taastama enda vastavust sellele õigusaktidest tulenevale lävendile;

  – pidev negatiivne meediakajastus, mis puudutas Banco Populari finantstulemusi ja väidetavalt peatselt realiseeruvat maksejõuetuse või likviidsuse kaotamise riski, põhjustas hoiuste väljavoolu suurenemise, ja

  – 6. juunil 2017 alandasid DBRS ja Moody's Banco Populari reitingut (põhjendus 24);

– eespool nimetatud asjaolud on kaasa toonud hoiuste märkimisväärse väljavoolu (põhjendus 25);

– pärast EKP-lt heakskiidu saamist sai Banco Popular 5. juunil 2017 esimese erakorralise likviidsusabi, ent täiendavat erakorralist likviidsusabi ei olnud Hispaania keskpangal võimalik talle anda (põhjenduse 26 punkt c);

– 6. juunil 2017 teatas Banco Popular EKP-le, et tema juhatus on jõudnud järeldusele, et pank jääb tõenäoliselt maksejõuetuks (põhjendus 36), ja

– 2016. aasta kriisilahenduskavas ette nähtud kriisilahenduse vahend ei olnud kriisilahenduse kuupäeval valitsenud olukorda arvestades sobiv (põhjendus 46).

61 Vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artiklis 1 otsustas kriisilahendusnõukogu algatada Banco Populari suhtes kriisilahendusmenetluse alates kriisilahenduse kuupäevast, kuna ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimeses lõigus ette nähtud tingimused olid täidetud.

62 Vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artiklitest 2–4 ilmneb, et kriisilahendusnõukogu leidis kõigepealt, et Banco Popular on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks, seejärel, et puuduvad muud meetmed, millega saaks mõistliku aja jooksul Banco Populari maksejõuetust ära hoida, ning viimaks, et kriisilahenduse meede, mis seisneb Banco Populari suhtes ettevõtte võõrandamise vahendi kohaldamises, on vajalik selleks, et tagada panga kriitiliste funktsioonide jätkuvus ja vältida olulist negatiivset mõju finantsstabiilsusele, eelkõige Hispaanias.

63 Seetõttu tegi kriisilahendusnõukogu vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artikli 5 lõikes 1 järgmise otsuse:

„Banco Populari suhtes kohaldatavaks kriisilahendusvahendiks on ettevõtte võõrandamine vastavalt [ühtse kriisilahenduskorra määruse] artiklile 24, mis toimub aktsiate üleandmise teel omandajale. Kapitaliinstrumentide allahindamine ja konverteerimine toimuvad vahetult enne ettevõtte võõrandamise vahendi kohaldamist.“

64 Vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artiklis 6 täpsustati selle allahindamise ja ettevõtte võõrandamise tingimusi. Kriisilahendusnõukogu otsustas selle skeemi artikli 6 lõikes 1:

– esmalt hinnata alla Banco Populari aktsiakapitali nimiväärtus summas 2 098 429 046 eurot, millega kaasneb Banco Populari aktsiate tühistamine 100% ulatuses;

– seejärel konverteerida Banco Populari emiteeritud ja vaidlusaluse kriisilahendusskeemi kuupäeval käibel olevate täiendavate esimese taseme kapitaliinstrumentide kogu nimiväärtus Banco Populari uuesti emiteeritud aktsiateks, mis on „I uued aktsiad“;

– seejärel hinnata „I uute aktsiate“ nimiväärtus alla nullini, millega kaasneb nende „I uute aktsiate“ tühistamine 100% ulatuses;

– lõpuks konverteerida Banco Populari emiteeritud ja kriisilahendusotsuse kuupäeva seisuga käibel olevate teise taseme kapitaliinstrumentide kogu nimiväärtus Banco Populari uuesti emiteeritud aktsiateks, mis on „II uued aktsiad“.

65 Vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artikli 6 lõikes 3 on sätestatud, et allahindamis- ja konverteerimismeetmete aluseks on hinnang 2, mida toetavad FROBi poolt läbi viidud läbipaistva ja avatud müügiprotsessi tulemused.

66 Vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artikli 6 lõikes 5 märkis kriisilahendusnõukogu, et kasutas ettevõtte võõrandamise vahendiga seotud õigust, mis tuleneb ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 24 lõike 1 punktist a, ning määras, et „II uued aktsiad“, mille suhtes ei ole kolmandatel isikutel mis tahes õigusi, antakse 1 euro suuruse tasu eest üle Banco Santanderile. Täpsustati, et omandaja on üleandmiseks nõusoleku juba andnud.

67 Kriisilahendusskeemi artikli 6 lõikes 6 selgitas kriisilahendusnõukogu, et aktsiate üleandmist puudutava korralduse andmine on nii vajalik kui ka sobiv, täpsustades, et selle otsuseni jõudmiseks tuvastas ta esiteks, et Banco Populari müügiprotsess, mille FROB algatas enne nimetatud skeemi vastuvõtmist, oli kooskõlas nõuetega, mis tulenevad ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklist 24 koosmõjus direktiivi 2014/59 artikliga 39, teiseks, et lõppkokkuvõttes tegi FROB kahele potentsiaalsele omandajale ettepaneku pakkumuste esitamiseks, ning kolmandaks, et lõpuks saadi ainult üks kehtiv pakkumus.

68 Kriisilahendusnõukogu märkis ka, et „II uute aktsiate“ üleandmine peab toimuma omandaja 7. juuni 2017. aasta siduva pakkumuse alusel ning selle üleandmise peab läbi viima FROB.

69 Vaidlusalune kriisilahendusskeem esitati komisjonile kinnitamiseks 7. juunil 2017.

70 Samal päeval võttis see institutsioon vastu otsuse 2017/1246, millega kinnitati vaidlusalune kriisilahendusskeem, ja teavitas sellest otsusest kriisilahendusnõukogu. Selle otsuse põhjendusest 4 nähtub, et:

„Komisjon nõustub kriisilahendusskeemiga. Eelkõige nõustub ta Ühtse Kriisilahendusnõukogu esitatud põhjendustega selle kohta, miks kriisilahendus on avalikes huvides vajalik, vastavalt [ühtse kriisilahenduskorra määruse] artikli 18 lõikele 5.“

71 Kriisilahendusnõukogu edastas vaidlusaluse kriisilahendusskeemi 7. juunil 2017 FROBile, avaldades samal ajal oma veebisaidil teabe selle skeemi vastuvõtmise kohta koos dokumendiga, milles olid kokku võetud kriisilahenduse mõjud.

72 Samal kuupäeval võttis FROB vastavalt ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklile 29 vajalikud meetmed vaidlusaluse kriisilahendusskeemi rakendamiseks.

D. Vaidlusaluse kriisilahendusskeemi vastuvõtmisest hilisemad asjaolud

73 Deloitte edastas 14. juunil 2018 kriisilahendusnõukogule ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõigetes 16–18 sätestatud erinevat kohtlemist käsitleva hinnangu, mille eesmärk oli kindlaks teha, kas aktsionäre ja võlausaldajaid oleks koheldud paremini, kui Banco Populari suhtes oleks läbi viidud tavaline maksejõuetusmenetlus (edaspidi „hinnang 3“). 31. juulil 2018 saatis Deloitte kriisilahendusnõukogule selle hinnangu lisa, parandades mõne vormivea.

74 Kriisilahendusnõukogu avaldas 11. juulil 2017 oma veebisaidil vaidlusaluse kriisilahendusskeemi mittekonfidentsiaalse versiooni. Sellest versioonist oli kriisilahendusnõukogu kustutanud muu hulgas teabe, mis oli esitatud selle skeemi põhjendustes 23–26 ja mis puudutas Banco Populari likviidsuskriisi, ning vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artikli 6 lõigete 3 ja 4 olulised osad, mis käsitlesid allahindamise ja konverteerimise õiguse kasutamist.

75 2017. aasta juulis avaldas EKP oma veebisaidil mittekonfidentsiaalse versiooni oma hinnangust Banco Populari maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta.

76 Kriisilahendusnõukogu avaldas 2. veebruaril ja 31. oktoobril 2018 vaidlusaluse kriisilahendusskeemi vähem tsenseeritud mittekonfidentsiaalsed versioonid, kust nähtus osa sellest teabest, mis varem oli varjatud ja millele on viidatud käesoleva kohtuotsuse punktis 74, jättes teatavad arvandmed siiski avaldamata. Seejuures avaldas ta ka hinnangu 1 ja hinnangu 2 mittekonfidentsiaalsed versioonid.

III. Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

77 Hagiavaldusega, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 7. augustil 2017, esitasid hagejad hagi, millega taotlesid esiteks vaidlusaluse kriisilahendusskeemi ja otsuse 2017/1246 tühistamist, teiseks neile nende otsustega väidetavalt tekitatud kahju hüvitamist ning kolmandaks hinnangu 2 tühisuse tuvastamist ja hüvitise välja mõistmist.

A. Menetlus Üldkohtus

78 Dokumendis, mis saabus kohtukantseleisse 31. oktoobril 2017, palus kriisilahendusnõukogu Üldkohtu kodukorra artikli 92 lõike 3 alusel Üldkohtul määrata menetlustoimingud seoses mõne selle taotluse lisas mainitud dokumendi esitamisega. 28. novembri 2017. aasta otsusega otsustas Üldkohus seda menetlustoimingute taotlust selles menetlusstaadiumis mitte rahuldada.

79 Üldkohus tegi oma kodukorra artiklis 89 sätestatud menetlust korraldavate meetmete raames 16. veebruaril 2018 kriisilahendusnõukogule ettepaneku esitada vaidlusaluse kriisilahendusskeemi viimane mittekonfidentsiaalne versioon ja hinnangu 2 mittekonfidentsiaalne versioon, mis olid avaldatud tema veebisaidil. Kriisilahendusnõukogu esitas need dokumendid määratud tähtaja jooksul.

80 Üldkohus andis 12. aprilli 2019. aasta otsustega Hispaania Kuningriigile ja Banco Santanderile loa astuda menetlusse komisjoni ja kriisilahendusnõukogu nõuete toetuseks ning rahuldas hagejate taotlused käsitleda teatud dokumente nende jaoks konfidentsiaalsetena.

81 Kirjaga, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 16. aprillil 2019, esitasid hagejad taotluse hagiavalduses ja esimeses kohtuastmes esitatud repliigis esitatud menetlustoimingute tegemise taotluste muutmiseks. Komisjon, kriisilahendusnõukogu, Hispaania Kuningriik ja Banco Santander esitasid oma seisukohad selle taotluse kohta ettenähtud tähtaja jooksul.

82 Kirjaga, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 6. mail 2019, esitasid hagejad taotluse uue tõendi kogumiseks vastavalt Üldkohtu kodukorra artikli 85 lõikele 3. Komisjon ja kriisilahendusnõukogu esitasid selle uue tõendi kogumise taotluse kohta oma seisukoha ettenähtud tähtaja jooksul.

83 Üldkohtu kantseleisse 9. oktoobril 2020 saabunud kirjaga esitasid hagejad uuesti kodukorra sama sätte alusel taotluse uue tõendi kogumiseks. Komisjon, kriisilahendusnõukogu, Hispaania Kuningriik ja Banco Santander esitasid oma seisukohad selle uue tõendi kogumise taotluse kohta määratud tähtaja jooksul.

84 Üldkohus tegi 16. märtsil 2021 kodukorra artiklis 89 ette nähtud menetlust korraldavate meetmete raames kriisilahendusnõukogule ettepaneku mitme dokumendi esitamiseks. 30. märtsi 2021. aasta kirjaga vastas kriisilahendusnõukogu, et taotletud dokumendid on osaliselt konfidentsiaalsed ning nende esitamine on võimalik, kui Üldkohus otsustab teha vastava menetlustoimingu.

85 12. mai 2021. aasta kohtumäärusega pani Üldkohus kriisilahendusnõukogule esiteks Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 24 esimese lõigu ja teiseks kodukorra artikli 91 punkti b, artikli 92 lõike 3 ja artikli 103 alusel kohustuse esitada tervikversioonid vaidlusalusest kriisilahendusskeemist, hinnangust 2, EKP 6. juuni 2017. aasta hinnangust Banco Populari

maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta ning EKP 18. mai 2017. aasta kirjast Banco Popularile. Samuti pani Üldkohus kriisilahendusnõukogule kohustuse esitada Banco Popularile saadetud EKP 18. mai 2017. aasta kirja mittekonfidentsiaalne versioon.

86 Üldkohus eemaldas 9. juuni 2021. aasta kohtumäärusega toimikust kriisilahendusnõukogu poolt 12. mai 2021. aasta kohtumääruse täitmiseks esitatud dokumentide konfidentsiaalsed versioonid.

B. Vaidlustatud kohtuotsus

87 Oma esimese ehk vaidlusaluse kriisilahendusskeemi ja otsuse 2017/1246 tühistamise nõude põhjendamiseks esitasid hagejad neli väidet. Esimene väide puudutas ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 rikkumist. Teine väide puudutas selle määruse artikli 20 rikkumist. Kolmas väide puudutas Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artikli 41 lõikega 2 tagatud ärakuulamisõiguse ja toimikuga tutvumise õiguse rikkumist. Neljas väide puudutas põhjendamiskohustuse rikkumist. Menetlusse astujate seisukohtade kohta esitatud märkustes esitasid hagejad lisaks uue väite, mis puudutas ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 24 rikkumist.

88 Teise nõudega palusid hagejad mõista kriisilahendusnõukogult ja komisjonilt nende kasuks välja hüvitise lepinguvälise vastutuse tõttu. Hagejad esitasid kaks eraldiseisvat hüvitamistaotlust, millest esimene tugines vaidlusaluse kriisilahendusskeemi ja otsuse 2017/1246 tühistamisele ning teine oli nende tühistamisest sõltumatu.

89 Kolmanda nõudega taotlesid hagejad hinnangu 2 tühistamist ning leidsid, et neil on õigus saada hüvitist.

90 Vaidlustatud kohtuotsusega jättis Üldkohus hagi täielikult rahuldamata.

91 Üldkohus jättis kohtuotsusega rahuldamata ka hagejate taotlused menetlust korraldavate meetmete võtmiseks ja menetlustoimingute tegemiseks.

IV. Apellatsioonimenetluse poolte nõuded

92 Apellandid paluvad Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

– rahuldada Üldkohtus esitatud nõue tühistada vaidlusalune kriisilahendusskeem ja otsus 2017/1246 ning selle tulemusena kohustada komisjoni ja kriisilahendusnõukogu tagastama apellantidele nende poolt Banco Populari tehtud investeeringud või teise võimalusena mõista komisjonilt ja kriisilahendusnõukogult apellantide kasuks välja hüvitis nende lepinguvälise vastutuse tõttu;

– mõista komisjonilt ja kriisilahendusnõukogult apellantide kasuks välja hüvitis nende lepinguvälise vastutuse tõttu, sõltumata vaidlusaluse kriisilahendusskeemi ja otsuse 2017/1246 tühistamisest.

– tuvastada hinnangu 2 tühisus ning mõista komisjonilt ja kriisilahendusnõukogult apellantidele välja hüvitis;

– mõista mõlema kohtuastme kohtukulud välja komisjonilt ja kriisilahendusnõukogult;

– määrata, et välja mõistetud summadele lisandub intress alates 23. maist 2017 või teise võimalusena alates 7. juunist 2017 kuni käesoleva kohtuotsuse kuulutamise päevani ning viivis alates käesoleva kohtuotsuse kuupäevast, välja arvatud käesoleva menetlusega seotud kohtukulud, millelt arvestatakse viivist alles alates käesoleva kohtuotsuse kuupäevast, ja

– määrata neile mis tahes muu kohaseks peetav täiendav hüvitis.

93 Komisjon, kriisilahendusnõukogu, Hispaania Kuningriik ning Banco Santander paluvad Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja mõista kohtukulud välja apellantidelt.

94 Juhul kui Euroopa Kohus rahuldab apellatsioonkaebuse ja otsustab vastavalt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artiklile 61 teha ise tühistamisnõude kohta otsuse, palub Banco Santander ELTL artikli 264 teise lõigu alusel piirata tehtava kohtuotsuse ulatust, jättes Banco Populari Banco Santanderile müümise tagajärjed kehtima.

V. Apellatsioonkaebuse analüüs

95 Apellandid on apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitanud neli väidet. Esimene ja teine väide puudutavad vastavalt ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 ja artikli 20 rikkumist. Kolmandas ja neljandas väites leiavad apellandid, et Üldkohus on põhjendamatult rahuldamata jätnud nende hüvitamisnõuded.

A. Sissejuhatavad kaalutlused

96 Kõigepealt tuleb märkida, et käesoleva apellatsioonimenetluse algseks ajendiks olevas hagis taotlesid hagejad nii vaidlusaluse kriisilahendusskeemi kui ka otsuse 2017/1246 tühistamist.

97 Kuigi Euroopa Kohus on 18. juuni 2024. aasta kohtuotsuses komisjon *vs.* SRB (C-551/22 P, EU:C:2024:520, punktid 102 ja 103) juba otsustanud, et vaidlusalune kriisilahendusskeem ei ole vaidlustatav akt ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses, mistõttu on hagi seda skeemi puudutavas osas vastuvõetamatu, on otsusel 2017/1246, millega komisjon selle skeemi kinnitas, seevastu niisuguse akti tunnused, mille peale saab ELTL artikli 263 neljanda lõigu alusel esitada tühistamishagi.

98 Samas on Euroopa Kohus täpsustanud, et komisjoni sellise otsuse nagu otsus 2017/1246 peale esitatud tühistamishagi raames võivad asjaomased füüsilised või juriidilised isikud tugineda selle kriisilahendusskeemi õigusvastasusele, mille see institutsioon on kinnitanud, andes seega skeemile siduvad õiguslikud tagajärjed, ning see tagab neile isikutele piisava kohtuliku kaitse. Lisaks lähtutakse sellest, et sellise kinnitamisega võtab komisjon omaks selle kriisilahendusskeemi elemendid ja põhjendused, mistõttu ta peab vajaduse korral nende eest liidu kohtus vastust andma (18. juuni 2024. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, punkt 96 ja seal viidatud kohtupraktika).

99 Seega tuleb väiteid, millega vaidlustatakse vaidlusaluse kriisilahendusskeemi õiguspärasust, analüüsida selles kontekstis.

B. Teise väite viies osa, mis puudutab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 90 ning harta artiklite 17, 41 ja 52 koosmõjus EIÕK lisaprotokolli nr 1 artikliga 1 rikkumist, ja selle väite kuues osa, mis puudutab ELTL artiklis 296 sätestatud põhjendamiskohustuse rikkumist

100 Teise väite viiendas ja kuuendas osas, mida tuleb käsitleda esimesena, väidavad apellandid sisuliselt, et võimalus tutvuda eelkõige kriisilahendusskeemi ning hinnangu 1 ja hinnangu 2 tervikversioonidega oli vajalik selleks, et nad saaksid teostada õigust tõhusale õiguskaitsevahendile (selle väite viies osa), ning et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi, hinnangu 2 ja otsuse 2017/1246 põhjendused olid neis dokumentides sisaldunud varjatud teabe tõttu ebapiisavad (nimetatud väite kuues osa).

1. Teise väite viies osa

101 Teise väite viiendas osas tuginevad apellandid sellele, et rikuti toimikuga tutvumise õigust, mis tuleneb ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklist 90 ning harta artiklitest 17, 41 ja 52 koosmõjus Pariisis 20. märtsil 1952 allkirjastatud Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni lisaprotokolli nr 1 (edaspidi „EIÕK lisaprotokoll nr 1“) artikliga 1. See väiteosa jaguneb neljaks etteheiteks.

a) Poolte argumendid

102 Esimesena väidavad apellandid, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 503 ja 504 on Üldkohus ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklit 90 vääralt tõlgendades leidnud, et selle artikliga tagatud õigus tutvuda toimikuga puudutab üksnes ettevõtjat, kelle suhtes on tehtud kriisilahendusotsus. Nimelt ei osutata selle sätte hispaaniakeelses (*personas sujetas a las decisiones*), ingliskeelses (*persons who are the subject of*) ja portugalikeelses (*pessoas sujeitas às decisões*) versioonis isikule, kelle kohta tehakse kriisilahendusotsus, vaid seal peetakse silmas isikuid, kellele selle otsusega pannakse kohustusi. Lisaks tagab harta artikli 41 lõike 2 punkt b õiguse tutvuda toimikuga igaühele, keda see puudutab.

103 Teisena leiavad nad, et kohtumenetluses ei saa parandada seda, et haldusmenetluse ajal rikuti enne otsuse vastuvõtmist õigust tutvuda toimikuga, ning kui selle õiguse rikkumine piiras kaitseõigusi, toob see kaasa vastava otsuse tühistamise. See aga, kui apellandid pidid kohtusse pöörduma ilma toimikut tundmata, rikkus apellantide kaitseõigusi, seda enam, et kogu toimikuga ei ole nad senini tutvuda saanud.

104 Kolmandana ei nõustunud Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 505 ja 515 eelkõige harta artikli 41 lõike 2 punktile b ja ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 90 lõikele 4 tuginedes andma võimalust vaidlusaluses kriisilahendusskeemis, hinnangus 2 ja teistes ettevalmistavates dokumentides sisalduva teatava teabega tutvumiseks põhjusel, et see teave oli konfidentsiaalne. Õigus tutvuda toimikuga tuleb aga tagada ka siis, kui kohaldatavates õigusaktides ei ole sellist formaalsust sõnaselgelt ette nähtud.

105 Neljanda ja viimasena kujutab asjaomaste isikute ärakuulamisõiguse piiramine selle kohtuotsuse punktis 475 osutatud kohtupraktika kohaselt endast ülemäärast ja lubamatut sekkumist vaid siis, kui need isikud jäetakse ilma võimalusest vastavaid meetmeid hilisemas menetluses vaidlustada ja selles etapis oma seisukohti tõhusalt väljendada. Vastupidi aga sellele, mida Üldkohus selles punktis leidis, on sellise võimaluse eelduseks võimalus tutvuda kogu toimikuga. Lisaks tuleneb

Euroopa Inimõiguste Kohtu kohtupraktikast, et EIÕK lisaprotokolli nr 1 artikli 1 kohaselt on nõutav, et mistahes menetluses, mille tagajärjena peab isik enda omandist loobuma, oleks võimalus poolte võrdsuse põhimõttega kooskõlas olevaks võistlevaks vaidluseks.

106 Komisjoni hinnangul on teise väite viies osa vastuvõetamatu, kuna apellatsioonkaebuses esitatud argumentatsioon ei ole piisavalt selge ja täpne. Kriisilahendusnõukogu leiab, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 90 lõike 4 erinevaid keeleversioone puudutava argumendi näol on tegemist vastuvõetamatu väitega. Igal juhul on teise väite viies osa põhjendamatu.

107 Kriisilahendusnõukogu, Hispaania Kuningriik ja Banco Santander leiavad, et see väiteosa on põhjendamatu.

b) Euroopa Kohtu hinnang

108 Teise väite viienda osa vastuvõetavusega seoses tuleb märkida, et hoolimata esitatud argumentatsiooni mõningasest ebatäpsusest, võimaldab see mõista, et apellandid tuginevad ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 90 lõikest 4 ning harta artiklitest 17, 41 ja 52 koosmõjus EIÕK lisaprotokolli nr 1 artikliga 1 tulenevale õigusele tutvuda vaidlusaluse kriisilahendusskeemi, hinnangu 2 ja teiste ettevalmistavate dokumentide tervikversioonidega.

109 Konkreetsemalt kritiseerivad nad põhjendusi, mis sisalduvad esiteks vaidlustatud kohtuotsuse punktides 497–504, kus Üldkohus lükkas tagasi nende argumendi, et nad ei saanud kasutada õigust tutvuda Banco Populari kriisilahenduse toimikuga, ning teiseks selle kohtuotsuse punktides 505–515, kus Üldkohus leidis, et vastupidi hagejate väidetule välistab toimikus konfidentsiaalse teabe sisaldumine sellega tervikuna tutvumise.

110 Ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 90 lõike 4 erinevaid keeleversioone puudutav argument on seotud konkreetselt vaidlustatud kohtuotsuse punktidega 503 ja 504 ning seda tuleb käsitada argumendina, millega kritiseeritakse neis punktides sisalduvat Üldkohtu hinnangut. Apellant võib aga esitada apellatsioonkaebuses väiteid, mis on tekkinud vaidlustatud kohtuotsuse pinnalt ja mille eesmärk on selle kohtuotsuse põhjendatust õiguslikult kritiseerida (25. jaanuari 2022. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* European Food jt, C-638/19 P, EU:C:2022:50, punkt 77 ja seal viidatud kohtupraktika).

111 Vastuvõetamatuse vastuväide, mille komisjon ja kriisilahendusnõukogu on esitanud teise väite viienda osa suhtes, tuleb seega tagasi lükata.

112 Sisulisest aspektist ilmneb vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 497–504, et lükates tagasi argumendid, mis puudutasid õigust tutvuda kogu toimikus sisalduva teabega, tugines Üldkohus nii sellele, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 90 lõige 4 ei ole *ratione personae* kohaldatav, kui ka sellele, et toimik sisaldab konfidentsiaalset teavet. Tuleb aga tõdeda, et Üldkohtu otsus on põhjendatav kummagagi neist kaalutlustest eraldivõetuna.

113 Esimesena, mis puudutab küsimust, kas Üldkohus leidis õigesti, et kriisilahendusskeemi, hinnangu 2 ja teiste ettevalmistavate dokumentide tervikversioonidega tutvumise saab välistada konfidentsiaalsuskohustus, siis tuleb tähele panna, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 90 lõikes 4 on sätestatud, et isikutel, kelle suhtes kohaldatakse kriisilahendusnõukogu otsuseid, on õigus tutvuda kriisilahendusnõukogu toimikuga, ning samas on täpsustatud esiteks, et neil isikutel on see õigus tingimusel, et see ei lähe vastuollu teiste isikute õigustatud huviga kaitsta oma ärisaladusi, ning teiseks, et toimikuga tutvumise õigus ei hõlma konfidentsiaalset teavet ega

kriisilahendusnõukogu asutusesiseseks kasutuseks ettenähtud ettevalmistavaid dokumente. Lisaks on oluline rõhutada iga asjaomase institutsiooni kohustust teostada oma pädevust kooskõlas liidu õiguse üldpõhimõtetega, eelkõige hea halduse põhimõttega, mis käesoleval ajal on sõnaselgelt sätestatud harta artiklis 41, mille lõike 2 punktiga b on tagatud igaühe õigus tutvuda teda puudutavate andmetega, võttes samal ajal arvesse konfidentsiaalsuse ning ameti- ja ärisaladusega seotud õigustatud huve (vt selle kohta 12. mai 2022. aasta kohtuotsus Klein *vs.* komisjon, C-430/20 P, EU:C:2022:377, punkt 87).

114 Juba nende sätete sõnastusest ilmneb, et õigus tutvuda toimikuga on piiratud tulenevalt vajadusest kaitsta konfidentsiaalset teavet. Selle õiguse neis piirangutes kajastub ELTL artiklis 339 sõnastatud konfidentsiaalsuskohustus. Sellega seoses on Euroopa Kohus varem leidnud, et liidu institutsioonid, organid ja asutused on vastavalt ärisaladuse kaitse põhimõttele, mis on üks liidu õiguse üldpõhimõtteid, mida on eelkõige täpsustatud ELTL artiklis 339, põhimõtteliselt kohustatud mitte avaldama eraõigusliku ettevõtja konkurentidele ettevõtja esitatud konfidentsiaalset teavet (15. juuli 2021. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Landesbank Baden-Württemberg ja CRU, C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601, punkt 109 ja seal viidatud kohtupraktika).

115 Ühtse kriisilahenduskorra määrusega kehtestatud korras on ELTL artiklis 339 sätestatud kutsesaladuse hoidmise nõuet lisaks ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 90 lõikes 4 kajastatud erandile täpsustatud ka selle määruse artikli 88 lõike 1 teises lõigus, mis keelab kriisilahendusnõukogul avaldada nende nõuetega hõlmatud teavet muule avaliku või erasektori ettevõtjale, välja arvatud juhul, kui see on vajalik kohtumenetluse otstarbel. Nagu on täpsustatud nimetatud määruse artikli 88 lõikes 5, peab kriisilahendusnõukogu enne teabe avaldamist tagama, et see ei sisalda konfidentsiaalset teavet.

116 Käesoleval juhul sedastas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 525 ehk punktis, mida apellatsioonkaebuses ei kritiseerita, et Üldkohtu nõutud dokumentide esitamine ei taga hagejatele õigust kõigi nende dokumentidega tutvuda, kui need sisaldavad konfidentsiaalseid andmeid.

117 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et Üldkohus ei rikkunud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 505, 506, 515 ja 527 õigusnormi, kui leidis, et hagejatel ei olnud õigust tutvuda vaidlusaluse kriisilahendusskeemi, hinnangu 2 ja teiste ettevalmistavate dokumentide tervikversioonidega, kuna need tervikversioonid sisaldasid konfidentsiaalset teavet.

118 Vastupidi sellele, mida leiavad apellandid, ei nõua õigus tõhusale õiguskaitsevahendile võimalust tutvuda kogu toimikuga, kui see sisaldab konfidentsiaalset teavet.

119 Sellega seoses tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast mõistagi, et harta artikliga 47 tagatud kohtuliku kontrolli tõhususe eeldus on, et asjasse puutuv isik saab tutvuda tema suhtes tehtud otsuse põhjendustega, lugedes kas otsust ennast või saades oma sellekohase taotluse põhjal teada selle põhjendused, kusjuures pädev kohus võib asjaomaselt ametiasutuselt nõuda kõnealuste põhjenduste teatavaks tegemist, et võimaldada asjaomasel isikul kaitsta oma õigusi parimates võimalikes tingimustes ja otsustada täielikult informeerituna, kas on otstarbekas pöörduda pädevasse kohtusse, ning et võimaldada viimati nimetatud kohtul täielikult kontrollida asjaomase otsuse õiguspärasust (vt selle kohta 4. juuni 2013. aasta kohtuotsus ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punkt 53 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 24. novembri 2020. aasta kohtuotsus Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 ja C-226/19, EU:C:2020:951, punkt 43).

120 Siiski on Euroopa Kohus mitmes liidu õiguse valdkonnas leidnud, et õigussubjekti huve kahjustava akti põhjendus, mis põhineb eraõiguslike ettevõtjate suhtelisele positsioonile antud hinnangul, võib teatud määral olla piiratud, et kaitsta nende ettevõtjatega seotud teavet, mis kuulub ärisaladuse alla. Samas ei saa ärisaladuse kaitse kohustus muuta põhjendamiskohustust sisutuks. Kuigi akt võib olla ärisaladuse hoidmise kohustust arvestades piisavalt põhjendatud, ilma et see sisaldaks eelkõige kõiki arvandmeid, millele see arutluskäik tugineb, peavad sellest selgelt ja üheselt mõistetavalt ilmnema arutluskäik ja kasutatud metoodika (vt selle kohta 1. juuli 2008. aasta kohtuotsus Chronopost ja La Poste *vs.* UFEX jt, C-341/06 P ja C-342/06 P, EU:C:2008:375, punktid 108–111; 21. detsembri 2016. aasta kohtuotsus Club Hotel Loutraki jt *vs.* komisjon, C-131/15 P, EU:C:2016:989, punkt 48, ning 15. juuli 2021. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Landesbank Baden-Württemberg ja SRB, C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601, punktid 110, 111 ja 120).

121 Konfidentsiaalse teabe korral ei tulene harta artiklist 47 seega asjaomasele isikule õigust tutvuda kogu toimikuga, kui käesoleva kohtuotsuse punktides 119 ja 120 osutatud tingimused on täidetud.

122 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 526 märkis Üldkohus aga – ilma et sellele oleks apellatsioonkaebuses vastu vaieldud –, et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi, hinnangu 2 ja teiste ettevalmistavate dokumentide mittekonfidentsiaalsetes versioonides varjatuks jäänud teave ei olnud vaidluse lahendamise seisukohast asjasse puutuv.

123 Mis puudutab viimaks harta artikleid 17 ja 52 ning EIÕK lisaprotokolli nr 1 artiklit 1, siis tuleb silmas pidada, et kuigi Roomas 4. novembril 1950 allkirjastatud Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooniga tagatud põhiõigused on – nagu seda kinnitab ELL artikli 6 lõige 3 – liidu õiguse üldpõhimõtted ning kuigi harta artikli 52 lõikes 3 on sätestatud, et hartas sisalduvate selliste õiguste tähendus ja ulatus, mis vastavad Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooniga tagatud õigustele, on samad, mis neile nimetatud konventsiooniga ette on nähtud, ei kujuta viimane endast liidu õiguskorda ametlikult integreeritud õigusakti seni, kuni liit ei ole selle konventsiooniga ühinenud. Järelikult tuleb liidu aktide õiguspärasust kontrollida üksnes harta, eelkõige selle artikliga 17 tagatud põhiõiguste alusel (vt selle kohta 15. veebruari 2016. aasta kohtuotsus N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punktid 45 ja 46 ning seal viidatud kohtupraktika).

124 Harta artikliga 17 tagatud omandiõigust koosmõjus harta artikli 51 lõikega 1 ei saa aga tõlgendada nii, et see annab asjaomasele isikule toimikus sisalduva teabega tutvumiseks ulatuslikuma õiguse kui see, mis on nõutav vastavalt käesoleva kohtuotsuse punktides 119 ja 120 osutatud kohtupraktikale.

125 Eeltoodud kaalutlusi arvesse võttes tuleb sedastada, et Üldkohus leidis õigesti, et hagejatel ei olnud õigust tutvuda vaidlusaluse kriisilahendusskeemi, hinnangu 2 ja teiste ettevalmistavate dokumentide tervikversioonidega.

126 Nagu ilmneb käesoleva kohtuotsuse punktist 112, siis isegi kui apellantide argument, et kriisilahenduse subjektiks oleva ettevõtja aktsionäridena saavad nad tugineda ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 90 lõikega 4 tagatud õigusele, on põhjendatud, ei saa see kahtluse alla seada eelmises punktis osutatud Üldkohtu otsuse õiguspärasust, mistõttu tuleb see argument tulemusetuse tõttu tagasi lükata.

127 Sellest järeldub, et teise väite viies osa on osaliselt põhjendamatu ja osaliselt tulemusetu.

2. Teise väite kuues osa

128 Teise väite kuuendas osas leiavad apellandid, et Üldkohus rikkus õigusnorme, analüüsides küsimust, kas vaidlusaluse kriisilahendusskeemi, hinnangu 2 ning otsuse 2017/1246 puhul on järgitud ELTL artiklis 296 nimetatud põhjendamiskohustust.

a) Poolte argumendid

129 Esimesena leiavad apellandid, et vaidlusaluses kriisilahendusskeemis sisalduvad põhjendused on ebapiisavad.

130 Kõigepealt väidavad nad, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 543 ja 545 leidis Üldkohus vääralt, et maksejõuetust puudutavas osas on kriisilahendusskeemi põhjendused piisavad, olgugi, et kriisilahendusnõukogu ei analüüsinud teisi elujõulisi lahendusi. Lisaks piirdus kriisilahendusnõukogu ilma seda täiendavalt selgitamata tõdemusega, et teised lahendused ei oleks leevendanud Banco Populari likviidsusprobleeme. Pealegi ei põhjendanud kriisilahendusnõukogu mitte kuidagi ettevõtte võõrandamise vahendi valikut ega täpsustanud, mis põhjustel oli see vahend parim lahendus. Selles kontekstis leiavad apellandid samuti, et vastupidi sellele, mida leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 556 ja 557, oleks kriisilahendusnõukogu pidanud põhjendama, miks ta leidis, et neis punktides mainitud erakorralise likviidsusabi ülejäänud osa ei saanud välja maksta.

131 Seejärel leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 536–540 vääralt, et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artikli 6 lõikes 6 esile toodud asjaoludel oli Banco Populari avalik müügiprotsess põhjendatud. Sellega seoses kritiseerivad apellandid põhiliselt seda, et pole viidatud põhjustele, miks kõik teised huvitatud isikud peale Banco Santanderi pakkumuse esitamata jätsid. Lisaks oleks kriisilahendusnõukogu pidanud vaidlusaluses kriisilahendusskeemis täpsustama, miks ei andnud FROB ühele neist huvitatud isikutest pakkumuse esitamiseks uut tähtaega. Peale selle ei ole põhjendatud ka Banco Populari müügihinna määramist.

132 Vastupidi sellele, mida leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 553, on ebapiisavad ka vaidlusaluse kriisilahendusskeemi põhjendustes 44–46 sisalduvad põhjendused, mis puudutavad 2016. aasta kriisilahenduskava. Nimelt ei ole neis põhjendustes käsitletud likviidse vara kiiret saamist võimaldavat hädaolukorra kava ega nelja kuu jooksul likviidsuskriisi üle elamist võimaldavat stsenaariumi, olgugi et apellantide hinnangul oleksid need lahendused saanud likviidsusprobleemid lahendada.

133 Viimaks oleks vaidlusaluses kriisilahendusskeemis tulnud vastupidi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 551 esitatud põhjendustele selgitada ka seda, mis põhjustel vastas Deloitte sõltumatuse ja erapooletuse nõuetele.

134 Teisena väidavad apellandid, et hinnang 2 ei vasta ELTL artiklist 296 tulenevatele nõuetele. Vastupidi Üldkohtu poolt vaidlustatud kohtuotsuse punktis 558 sedastatule nähtub nende poolt esimeses kohtuastmes esitatud repliigi punkti 82 alapunktidest iv ja viii, et nad juba olid vaidlustanud konkreetselt õiguslike riskide katmiseks vajalikke reservide väärtuse hindamist ja sünergilist mõju puudutava teabe tsenseerimise.

135 Hinnangu 2 mittekonfidentsiaalsest versioonist on aga välja jäetud Banco Populari väärtuse hindamise mõistmiseks olulisi tekstiosi, milleks on esimeses osas teatavad arvutused ning õiguslike riskide katmiseks vajalikke reserve, ühisettevõtteid ja sünergilist mõju puudutavate

rubriikide koguväärtus, teises osas iga hinnatud rubriigi väärtus ning kogusummad, mille ulatuses saab maksejõuetuse puhul parima ja halvima stsenaariumi korral rahuldada võlausaldajate nõuded, samuti vastavad osad lisades. Apellantide hinnangul on teavet välja jäetud palju suuremas ulatuses, kui lubavad põhjendamiskohustuse piirid, mis tulenevad vaidlustatud kohtuotsuse punktis 565 osutatud kohtupraktikast, ning see ei saa olla põhjendatav selle kohtuotsuse punktis 566 osutatud konfidentsiaalsuskohustusega.

136 Kolmandana on põhjendamiskohustust rikutud ka komisjoni otsuses 2017/1246. Esiteks on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 576 ja 577 vääralt leidnud, et selline otsus nagu käesolev, milles komisjon on lihtsalt märkinud, et nõustub kriisilahendusnõukogu otsuse sisuga, on sellele institutsioonile jäänud väga lühikest aega arvesse võttes piisavalt põhjendatud.

137 Teiseks kritiseerivad apellandid vaidlustatud kohtuotsuse punkte 580–583, kus Üldkohus leidis, et uue väitena tuleb käsitada ning vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata nende argument, mis puudutas 13. juuni 1958. aasta kohtuotsuses Meroni *vs.* Ülemamet (9/56, EU:C:1958:7) sõnastatud volituste delegeerimist puudutavate põhimõtete rikkumist. Esimeses kohtuastmes esitatud hagiavalduse punktis 153 osutasid nad nimelt sellele kohtupraktikale seoses komisjoni kontrollikohustusega ja sellega, et komisjoni otsuses puudusid igasugused põhjendused.

138 Komisjon ja Banco Santander leiavad, et teise väite kuues osa on vastuvõetamatu, kuna apellandid üksnes kordavad esimeses kohtuastmes esitatud argumente ega ole täpselt ära näidanud, milliseid vaidlustatud kohtuotsuse punkte nad kritiseerivad. Igal juhul leiavad nad, et kuues väiteosa on põhjendamatu.

139 Kriisilahendusnõukogu ja Hispaania Kuningriik leiavad, et see väiteosa on põhjendamatu.

b) Euroopa Kohtu hinnang

1) Vastuvõetavus

140 Mis puudutab kõigepealt komisjoni ja Banco Santanderi esitatud vastuvõetamatuse vastuväidet, siis tuleb tähele panna, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleneb ELTL artikli 256 lõike 1 teisest lõigust, Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust ning Euroopa Kohtu kodukorra artikli 168 lõike 1 punktist d ja artikli 169 lõikest 2, et apellatsioonkaebuses tuleb selgelt märkida selle kohtuotsuse kritiseeritavad osad, mille tühistamist taotletakse, ning õiguslikud argumendid, mis konkreetselt seda nõuet põhjendavad, kuna vastasel juhul on apellatsioonkaebus või asjasse puutuv väide vastuvõetamatu. Nendest sätetest tulenevale põhjendamiskohustusele ei vasta apellatsioonkaebus, mis piirdub juba Üldkohtus esitatud väidete ja argumentide, sealhulgas selle kohtu poolt otseselt tagasi lükatud asjaoludel põhinevate väidete ja argumentide sõnasõnalise kordamise või taasesitamisega ega sisalda argumente, millega toodaks konkreetselt esile vaidlustatud kohtuotsuses väidetavalt sisalduv õigusnormi rikkumine. Selline apellatsioonkaebus kujutab endast tegelikult nõuet, mille eesmärk on lihtsalt saavutada Üldkohtule esitatud hagiavalduse uuesti läbivaatamine, mis aga ei kuulu Euroopa Kohtu pädevusse (11. jaanuari 2024. aasta kohtuotsus Planistat Europe ja Charlot *vs.* komisjon, C-363/22 P, EU:C:2024:20, punktid 40 ja 41 ning seal viidatud kohtupraktika).

141 Ent kui apellant vaidlustab selle, kuidas Üldkohus on liidu õigust tõlgendanud või kohaldanud, võib esimeses kohtuastmes läbi vaadatud õiguslikke asjaolusid apellatsioonimenetluses uuesti arutusele võtta. Nimelt kui apellant ei saaks oma apellatsioonkaebust juba Üldkohtus kasutatud

väidete ja argumentidega sel viisil põhjendada, kaotaks apellatsioonimenetlus osaliselt oma mõtte (12. septembri 2006. aasta kohtuotsus Reynolds Tobacco jt *vs.* komisjon, C-131/03 P, EU:C:2006:541, punkt 51, ning 9. juuli 2020. aasta kohtuotsus Haswani *vs.* nõukogu, C-241/19 P, EU:C:2020:545, punkt 50 ja seal viidatud kohtupraktika).

142 Käesoleval juhul aga soovitakse teise väite kuuenda osaga sisuliselt vaidlustada Üldkohtu otsust esimeses kohtuastmes tõstatatud õigusküsimustes, mis puudutavad eelkõige ELTL artikli 296 kohaselt institutsioonidel lasuvat põhjendamiskohustust. Pealegi, kuivõrd selle väite kuues osa sisaldab täpseid viiteid vaidlustatud kohtuotsuse kritiseeritavatele punktidele ning argumente, millele see tugineb, siis ei saa seda tervikuna vastuvõetamatuks tunnistada.

143 Esimene etteheide on sellegipoolest osaliselt vastuvõetamatu osas, milles apellandid seavad kahtluse alla 2016. aasta kriisilahenduskava puudutavate põhjenduste piisavuse. Nagu ilmneb ka vaidlustatud kohtuotsuse punktist 552, osutasid apellandid põhjendamispuudustele küll seoses esiteks selles kavas ette nähtud kriisilahenduse strateegia ja kriisilahenduse vahendiga ja teiseks põhjustega, miks seda kava ei järgitud, ent nüüd väidavad nad, et see kava nägi ette mehhanismid, mis oleksid võimaldanud vältida Banco Populari maksejõuetust. Seeläbi on nad esitanud uue argumendi, mis tuleb aga sellisena apellatsioonimenetluses vastuvõetamatuks tunnistada.

144 Mis puudutab teist etteheidet, siis nagu märkis kohtujurist Ćapeta kohtuasjas Aeris Invest *vs.* komisjon ja SRB (C-535/22 P, EU:C:2024:233) tehtud ettepaneku – mida vastavalt selle punktis 4 märgitule tuleks lugeda koos tema käesolevas asjas esitatud ettepanekuga – punktis 61, on hinnangu 2 kohta apellantide poolt väidetu näol tegemist apellatsioonimenetluses esitatud uue väitega, kuna Üldkohus sedastas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 558, et hagejad ei olnud täpsustanud, milliseid hinnangu 2 osasid ei olnud neil võimalik mõista.

145 Kuigi apellandid vaidlustavad selle seisukoha põhjusel, et nad osutasid esimeses kohtuastmes esitatud repliigi punkti 82 alapunktides iv ja viii õiguslike riskide katmiseks vajalike reservide ja sünergilise mõju väärtuse hindamist puudutavate andmete tsenseerimisele, tuleb siiski märkida, et selle repliigi kõnealuses punktis 82 esitatud argumentatsioonis ei tuginenud apellandid mitte põhjendamiskohustuse, vaid ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 rikkumisele. Seda toetab ka asjaolu, et sellest argumentatsioonist nähtuvalt oli neil võimalik hinnangut 2 mõista ja seda vaidlustada. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 558 analüüsis Üldkohus aga hagejate argumentatsiooni, mis puudutas põhjendamiskohustuse rikkumist.

146 Seetõttu osas, milles sellega vaidlustatakse hinnangu 2 põhjendusi, on teise väite kuuenda osa teise etteheite näol tegemist uue väitega ning seetõttu tuleb see vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

2) Sisu

147 Teise väite kuuenda osa esimeses ja kolmandas etteheites leiavad apellandid, et Üldkohus eiras vaidlusaluses kriisilahendusskeemis ja otsuses 2017/1246 sisalduvate põhjenduste analüüsimisel ELTL artiklist 296 tulenevaid nõudeid.

148 Sellega seoses tuleb meenutada, et põhjendamiskohustus on oluline vorminõue, mida tuleb eristada põhjenduste põhistatuse küsimusest, mis kuulub vaidlustatud akti sisulise õiguspärasuse hindamise valdkonda (18. jaanuari 2024. aasta kohtuotsus Jenkinson *vs.* nõukogu jt, C-46/22 P, EU:C:2024:50, punkt 130 ja seal viidatud kohtupraktika).

149 Lisaks tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et kuigi ELTL artiklis 296 nõutud põhjendustest peab selgelt ja üheselt selguma akti vastu võtnud institutsiooni arutluskäik selliselt, et huvitatud isikul oleks võimalik mõista võetud meetme põhjendusi ja pädeval kohtul teostada kontrolli, peavad need põhjendused siiski vastama asjaomase akti laadile ja selle vastuvõtmise kontekstile. Seda arvestades ei ole nõutud, et põhjenduses oleksid täpsustatud kõik asjakohased faktilised ja õiguslikud asjaolud, kuna põhjenduse piisavust ei tule hinnata mitte ainult selle sõnastust, vaid ka konteksti ja kõiki asjaomast valdkonda reguleerivaid õigusnorme silmas pidades, eriti arvestades huvi, mis võib olla akti adressaatidel selgituste saamiseks (vt selle kohta 8. mai 2019. aasta kohtuotsus Landeskreditbank Baden-Württemberg *vs.* EKP, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punktid 85 ja 87, ning 29. septembri 2022. aasta kohtuotsus ABLV Bank *vs.* SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:734, punkt 193 ja seal viidatud kohtupraktika).

150 Lisaks on Euroopa Kohus juba otsustanud, et otsuse põhjenduste täpsuse aste peab olema proportsioonis materiaalsete võimaluste ja tehniliste tingimuste või tähtaegadega, millest kinni pidades see tuleb teha. Akti koostamisel ei ole liidu institutsioonid seega kohustatud võtma seisukohta selgelt teisejärguliste asjaolude suhtes ega ennetama võimalikke vastuväiteid (vt selle kohta 10. juuli 2008. aasta kohtuotsus Bertelsmann ja Sony Corporation of America *vs.* Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 167 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 6. novembri 2012. aasta kohtuotsus Éditions Odile Jacob *vs.* komisjon, C-551/10 P, EU:C:2012:681, punkt 48).

151 Samas, nagu käesoleva kohtuotsuse punktides 114 ja 115 märgitud, vastavalt ärisaladuse kaitse põhimõttele, mida on täpsustatud eelkõige ELTL artiklis 339 ning ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 88 lõike 1 teises lõigus ja artikli 90 lõikes 4, mida tuleb tõlgendada, arvestades selle määruse põhjendust 116, ei tohi liidu institutsioonid, organid ja asutused avaldada kutsesaladuse nõuetega hõlmatud konfidentsiaalset teavet.

152 Ent vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale, millele on osutatud käesoleva kohtuotsuse punktis 120, võib õigussubjekti huve kahjustava akti põhjendus, mis põhineb eraõiguslike ettevõtjate suhtelisele positsioonile antud hinnangul, teatud määral olla piiratud, et kaitsta nende ettevõtjatega seotud teavet, mis kuulub ärisaladuse alla. Samas ei saa ärisaladuse kaitse kohustus muuta põhjendamiskohustust sisutuks. Seega, kuigi selline akt võib ärisaladuse hoidmise kohustust arvesse võttes olla piisavalt põhjendatud ilma, et see sisaldaks kõiki arvandmeid, millele arutluskäik tugineb, peavad põhjendusest siiski selgelt ja üheselt mõistetavalt ilmnema see arutluskäik ja kasutatud metoodika.

i) Vaidlusaluse kriisilahendusskeemi põhjendused

153 Esimesena väidavad apellandid, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktides a ja b sätestatud kriisilahenduse tingimusi puudutavad põhjendused ei ole piisavad.

154 Mis puudutab selle määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktis a sätestatud tingimust, siis põhineb vaidlustatud kohtuotsuse punkti 543 vastu suunatud kriitika eeldusel, et enne, kui kriisilahendusnõukogu asus seisukohale, et tegemist on Banco Populari maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämisega, oleks ta pidanud analüüsima, kas on olemas mingisuguseid teisi elujõulisi lahendusi.

155 Sellist nõuet ei tulene siiski ei ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktist a ega lõike 4 punktist c, mille kohaselt käsitatakse ettevõtjat maksejõuetuna või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävana, kui ta ei suuda või on objektiivseid tõendeid, mis toetavad

järeldust, et ta lähiajal ei suuda oma võlgu või muid kohustusi tasuda nende sissenõutavaks muutumisel. Neil asjaoludel on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 542–544 õigesti leidnud, et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi põhjendustes 23 ja 24 tehtud viidetega sellele, et Banco Populari likviidsuspositsioon oli halvenenud, oli õiguslikult piisavalt põhjendatud see, et nimetatud panga näol oli tegemist maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääva ettevõtjaga.

156 Seoses ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktis b sätestatud tingimusega leiavad apellandid, et kriisilahendusnõukogu piirdus tõdemusega, et muud lahendused ei võimaldanuks lahendada Banco Populari likviidsusprobleemi, seda rohkem selgitamata.

157 Tuleb siiski tõdeda, et see argument lähtub vaidlustatud kohtuotsuse ja vaidlusaluse kriisilahendusskeemi ilmsest vääritimõistmisest. Nimelt on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 545 tuginenud asjaoludele, mis on tuvastatud selle kohtuotsuse punktides 188–192, kust ilmneb, et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artiklis 3 on üksikasjalikult esile toodud põhjused, miks asus kriisilahendusnõukogu seisukohale, et puuduvad alternatiivsed meetmed, mis võimaldaksid Banco Populari likviidsusprobleemid lahendada.

158 Mis puudutab selles kontekstis erakorralist likviidsusabi, siis ilmneb vaidlustatud kohtuotsuse punktist 153, et kriisilahendusnõukogu sedastas vaidlusaluse kriisilahendusskeemi põhjenduse 26 punktis c, et sellist abi ei olnud kriisilahenduse ajal võimalik saada. Sellest sedastusest lähtudes leidis Üldkohus aga vaidlustatud kohtuotsuse punktides 556 ja 557 õigusnormi rikkumata, et kriisilahendusnõukogu ei pidanud täpsustama, miks ei olnud erakorralise likviidsusabi saamine võimalik.

159 Teisena ei nõustu apellandid põhjendustega, mis puudutavad kriisilahenduse vahendina ettevõtte võõrandamise vahendi määratlemist ja selle vahendi rakendamist.

160 Mis puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punkti 545 ning seda, et apellantide väitel ei selgitanud kriisilahendusnõukogu, miks valiti kriisilahenduse vahendiks ettevõtte võõrandamise vahend, siis tuleb tõdeda, et Üldkohus leidis vastupidi, et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artikkel 5 sisaldab selgitusi, mis puudutavad selle vahendi valimist ja põhjendusi, miks leidis kriisilahendusnõukogu, et teised ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 22 lõikes 2 loetletud vahendid ei võimaldanuks samavõrra saavutada kriisilahenduse eesmärke. Neid Üldkohtu kaalutlusi arvesse võttes ei saa põhjenduste puudumist puudutava argumendiga nõustuda.

161 Banco Populari avaliku müügiprotsessiga seoses leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 536 ja 537, et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artikli 6 lõikes 6 esitatud teave võimaldas mõista, kuidas see protsess kulges, ning et selle lõpus tehti ainult üks kehtiv pakkumus, millega kriisilahendusnõukogu pidas mõistlikuks nõustuda, et vältida Banco Populari kontrollimatut maksejõuetust.

162 Seda teavet arvesse võttes leidis Üldkohus õigesti, et kriisilahendusnõukogu ei pidanud täpsustama, miks ükski teine huvitatud isik peale Banco Santanderi pakkumust ei esitanud. Samuti ilmneb vaidlustatud kohtuotsuse punktist 540, et müügihinda ei määranud kriisilahendusnõukogu, vaid see oli FROBi poolt läbi viidud konkurentsile avatud müügiprotsessi tulemus ja Banco Santanderi poolt pakutud hind.

163 Lisaks leiavad apellandid ekslikult, et kriisilahendusnõukogu oleks pidanud vaidlusalusesse kriisilahendusskeemi lisama eraldi põhjenduse, selgitamaks, miks täpselt ei andnud FROB ühele huvitatud isikule uut tähtaega. Nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 540 märgib, siis ei olnud selle täpsustamine vajalik, kuna see huvitatud isik teatas FROBile 6. juunil 2017 oma otsusest pakkumust mitte esitada.

164 Kolmanda ja viimasena, mis puudutab apellantide argumenti, et vaidlusaluses kriisilahendusskeemis oleks tulnud ka täpsustada, et sõltumatu hindaja, kellelt telliti hinnang 2, vastas sõltumatuse ja erapooletuse nõuetele, siis leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 551 õigesti, et selle täpsustamine ei olnud vaidlusaluse kriisilahendusskeemi mõistmiseks vajalik.

165 Sellest järeldub, et esimene etteheide, mis puudutab seda, et vaidlusalune kriisilahendusskeem ei ole kooskõlas ELTL artikliga 296, tuleb tagasi lükata.

ii) Otsuse 2017/1246 põhjendused

166 Esimesena väidavad apellandid, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 576 ja 577 ekslikult, et otsus 2017/1246, milles komisjon lihtsalt märkis, et nõustub vaidlusaluse kriisilahendusskeemi sisuga, on ELTL artikli 296 nõuetega kooskõlas, kuna komisjonil oli väga vähe aega.

167 Sellega seoses tuleb märkida, et otsuse 2017/1246 põhjendustes 2–5 on põhjendatud, miks komisjon selle otsuse tegi. Olles nimetatud otsuse põhjendustes 2 ja 3 kõigepealt sisuliselt tõdenud, et vaidlusaluses kriisilahendusskeemis kajastatud asjaolude kohaselt on Banco Popular puhul kõik ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimeses lõigus sätestatud kriisilahenduse eeltingimused täidetud ning kriisilahendusskeemiga algatatakse selle panga kriisilahenduse menetlus ja määratakse kindlaks ettevõtte võõrandamise vahendi kasutamine, on komisjon sama otsuse põhjenduses 4 täpsustanud, et „nõustub kriisilahendusskeemiga“ ja „nõustub [eelkõige kriisilahendusnõukogu] esitatud põhjendustega selle kohta, miks kriisilahendus on avalikes huvides vajalik, vastavalt [ühtse kriisilahenduskorra määruse] artikli 18 lõikele 5“. Seetõttu leidis komisjon otsuse 2017/1246 põhjenduses 5, et vaidlusalune kriisilahendusskeem tuleb kinnitada, mida ta selle otsuse artiklis 1 ka tegi.

168 Euroopa Kohus on aga juba asunud seisukohale, et kinnitamisega võtab komisjon omaks vaidlusaluse kriisilahendusskeemi elemendid ja põhjendused, mistõttu ta peab vajaduse korral nende eest liidu kohtus vastust andma (18. juuni 2024. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, punkt 96). Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et põhjused, miks kriisilahendusnõukogu selle kriisilahendusskeemi vastu võttis, on selle kinnitamist käsitleva otsuse lahutamatuks osaks ning on seega käsitatavad ka kinnitamise põhjendustena.

169 Seetõttu on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 576 õigesti asunud seisukohale, et komisjonilt ei saa nõuda oma kinnituse täiendavat põhjendamist, kuna sellised põhjendused saaksid seisneda pelgalt vaidlusaluses kriisilahendusskeemis juba esile toodud asjaolude kordamises. Lisaks sellele, vastavalt ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõikele 7 ei pea komisjon viima kriisilahendusnõukogu analüüsi kõrval läbi teist analüüsi, vaid üksnes kriisilahendusnõukogu otsuse kinnitama või kinnitamata jätma.

170 Samuti võttis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 577 õigusnormi rikkumata arvesse väga lühikest aega, mis komisjonil vaidlusaluse kriisilahendusskeemi kinnitamiseks oli. Nagu on meenutatud käesoleva kohtuotsuse punktis 150, tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et otsuse põhjenduste täpsuse aste peab olema proportsioonis materiaalsete võimaluste ja tehniliste tingimuste või tähtaegadega, millest kinni pidades see tuleb teha. Olukorda, kus vaidlusalune kriisilahendusskeem vastu võeti ja kinnitati, iseloomustas aga teatav kiireloomulisus.

171 Sellest järeldub, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 578 õigesti, et otsuse 2017/1246 põhjendused on kooskõlas ELTL artiklist 296 tulenevate nõuetega.

172 Teisena leiavad apellandid, et selle kohtuotsuse punktides 580–583 lükkas Üldkohus uue argumendina põhjendamatult tagasi nende argumendi, mis puudutas 13. juuni 1958. aasta kohtuotsuses Meroni *vs.* Ülemamet (9/56, EU:C:1958:7) sõnastatud volituste delegeerimist puudutavate põhimõtete rikkumist. Sellega seoses väidavad nad, et selle argumendi esitasid nad juba esimeses kohtuastmes esitatud hagiavalduse punktis 153.

173 Sellest esimeses kohtuastmes esitatud hagiavalduse punktist ilmneb siiski, et apellandid ei tuginenud seal mitte nende volituste delegeerimist puudutavate põhimõtete rikkumisele, vaid väitsid üksnes, et komisjon ei põhjendanud, kas või kuidas ta kaalutlusõigust kätkevates aspektides vaidlusalust kriisilahendusskeemi kontrollis.

174 Neil asjaoludel tuleb tõdeda, et Üldkohus ei rikkunud õigusnormi, leides, et kõnealune argument oli uus. Seetõttu tuleb see etteheide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

175 Neid asjaolusid silmas pidades tuleb teise väite kuues osa tervikuna tagasi lükata.

C. Esimese väite esimene osa, mis puudutab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti a rikkumist

176 Esimese väite esimeses osas tuginevad apellandid ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti a rikkumisele. See väiteosa jaguneb kolmeks etteheiteks.

1. Poolte argumendid

177 Esimesena leiavad apellandid, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 133 ja 145, et likviidsuskriis, millesse Banco Popular oli sattunud, oli selle panga suhtes võetud kriisilahenduse meetme põhjendamiseks piisav asjaolu, olemata eelnevalt kontrollinud, kas tema maksejõuetust oleks saanud vältida erakorralise likviidsusabi andmisega.

178 Vastupidi sellele, mida leidis Üldkohus selle kohtuotsuse punktides 152, 158 ja 165, tuleneb ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktist a ja artikli 4 punktist c koostoimes Euroopa Pangandusjärelevalve 6. augusti 2015. aasta suuniste „Erinevate asjaolude tõlgendamise kohta, mille puhul peetakse finantsinstitutsiooni direktiivi 2014/59/EL artikli 32 lõike 6 kohaselt maksejõuetuks või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävaks“ (EBA/GL/2015/07) punktiga 20 ja harta artikliga 41, et kui tuvastatakse maksejõuetus või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämine, tuleks esmajärjekorras anda erakorralist likviidsusabi. Alates 2017. aasta aprillist oleks kriisilahendusnõukogu pidanud seega soodustama Hispaania keskpanga või EKP poolse erakorralise likviidsusabi andmist.

179 Teisena väidavad apellandid, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 163–169 vääralt, et kriisilahendusnõukogu väidetav konfidentsiaalsuskohustuse rikkumine enne vaidlusaluse kriisilahendusskeemi vastuvõtmist ei ole ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti a kohaldamise seisukohast asjasse puutuv. Kõigepealt oleks Üldkohus pidanud kontrollima, milliseks oleks olukord kujunenud, kui seda rikkumist ei oleks aset leidnud. Seejärel on vaidlustatud kohtuotsuse põhjendustes vastuolu, kuna ühelt poolt on seal märgitud, et vaidlustatud akt tuleb tühistada, kui tuvastatakse, et rikkumisel oli piisavalt suur mõju, ning leitud samas teiselt poolt, et kriisilahenduseni viinud põhjendused ei ole sellest seisukohast asjasse puutuvad. Lisaks leidis Üldkohus selle kohtuotsuse punktides 168–169 ekslikult, et *nemo auditur propiam turpitudinem allegans*-põhimõte ei kuulu kohaldamisele, kuna õigusvastane tegevus ei ole kriisilahendusnõukogule ega komisjonile mingisugust eelist andnud. Apellantide hinnangul seisnes kriisilahendusnõukogu eelis siinsel juhul selles, et tema presidendi avaldused ja infolekked jäeti tähelepanuta ja vaikiti maha. Viimaks on ühtse kriisilahenduskorra määruse põhjenduses 116 ette nähtud ümberlükatav eeldus, et konfidentsiaalsuskohustuse rikkumine on maksejõuetuse põhjuseks.

180 Kolmandana, vastupidi sellele, mida leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 173–176, pidid kriisilahendusnõukogu ja komisjon konfidentsiaalsuskohustuse väidetava rikkumise tõttu kooskõlas harta artikliga 41 tegutsema nii, et vältida selle konfidentsiaalsuskohustuse rikkumisega kaasneva kahju tekkimist, ning seega kontrollima võimalust anda piisavalt varakult erakorralist likviidsusabi või pakkuma välja muid vähem sekkuvaid lahendusi.

181 Kriisilahendusnõukogu ja Banco Santander leiavad, et esimese väite esimene osa on vastuvõetamatu, kuna apellandid on piirdunud üksnes Üldkohtus esitatud väidete ja argumentide sõnasõnalise kordamise või taasesitamisega. Kriisilahendusnõukogu lisab, et *nemo auditur propiam turpitudinem allegans*-põhimõtte kohaldamiseks nõutava eelise kohta on apellandid esitanud uue väite. Igal juhul on see esimene väiteosa põhjendamatu.

182 Komisjon ja Hispaania Kuningriik leiavad, et esimese väite esimene osa on põhjendamatu.

2. Euroopa Kohtu hinnang

a) Vastuvõetavus

183 Seoses vastuvõetamatuse vastuväitega, mis puudutab Üldkohtus esitatud argumentide kordamist, tuleb märkida, et esimese väite esimese osaga soovivad apellandid vaidlustada ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktile a antud tõlgendust, olles täpsustanud, milliseid vaidlustatud kohtuotsuse punkte nad kritiseerivad, ja esitanud argumendid, millele see kriitika tugineb. Seega ei saa selle väite esimest osa tervikuna vastuvõetamatuks tunnistada.

184 Mis puudutab kriisilahendusnõukogu väidet, et apellandid on *nemo auditur propiam turpitudinem allegans*-põhimõtte kohaldamisega seoses esitanud uue argumendi, olles täpsustanud, milles seisneb nende arvates kriisilahendusnõukogu ja komisjoni saadud eelis, siis piisab, kui märkida, et sisuliselt on apellandid apellatsioonkaebuses esitanud sama argumentatsiooni nagu esimeses kohtuastmes esitatud hagiavalduses ja repliigis.

185 Seetõttu on esimese väite esimene osa vastuvõetav.

b) Sisu

186 Esimese väite esimeses osas väidavad apellandid sisuliselt, et Banco Populari likviidsuskriisi põhjused on asjasse puutuvad hinnangu andmisel sellele, kas vaidlusalune kriisilahendusskeem on kooskõlas ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktiga a. Nad leiavad, et vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 133, 145, 152, 158, 163–169 ning 173–176 tuleneb, et kriisilahendusnõukogu rikkus nii konfidentsiaalsuskohustust kui ka kohustust püüda maksejõuetust vältida eelkõige Banco Popularile erakorralise likviidsusabi andmise soodustamise kaudu.

187 Sellega seoses tuleb meenutada, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktide a–c kohaselt peab kriisilahendusskeemi vastuvõtmiseks olema täidetud kolm kumulatiivset tingimust ehk esiteks see, et ettevõtja on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv, teiseks see, et võttes arvesse ajastust ja muid asjakohaseid asjaolusid, puudub põhjendatud väljavaade, et mõni ettevõtja suhtes võetav alternatiivne erasektoripoolne meede aitaks ettevõtja maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida, ning kolmandaks see, et kriisilahendusmeede on vajalik avaliku huvi seisukohast.

188 Esimese väite esimene osa puudutab neist tingimustest üksnes esimest ehk ettevõtja maksejõuetust või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämist. Selle tingimusega seoses on ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 4 esimese lõigu punktis c täpsustatud, et ettevõtjat käsitatakse maksejõuetuna või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävana, kui ta ei suuda või on objektiivseid tõendeid, mis toetavad järeldust, et ta lähiajal ei suuda oma võlgu või muid kohustusi tasuda nende sissenõutavaks muutumisel.

189 Esiteks, sellest, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktis a ega lõike 4 esimese lõigu punktis c ei ole mistahes viidet maksejõuetuse põhjuseks olla võivatele asjaoludele, tuleb järeldada, et need sätted lubavad asjaomase ettevõtja maksejõuetuse tuvastada sellistest asjaoludest sõltumata.

190 Nende asjaolude arvesse võtmine ei oleks kooskõlas ka ühtse kriisilahenduskorra määruse eesmärkidega, milleks on, nagu ilmneb eelkõige selle põhjendusest 58, finantsstabiilsuse säilitamine, oluliste finantsteenuste jätkamise tagamine ja hoiustajate kaitse. Asjaomase panga maksejõuetuse põhjustanud asjaolud ei saa nimelt takistada kriisilahendusnõukogul kriisilahenduse meetme vastu võtmist, kui kõik ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimeses lõigus sätestatud tingimused on täidetud ehk kui see pank on maksejõuetu, kui alternatiivne lahendus puudub ja eelkõige kui kriisilahendus on vajalik avaliku huvi seisukohast.

191 Neil asjaoludel ei rikkunud Üldkohus õigusnormi, leides vaidlustatud kohtuotsuse punktides 163–166, et kriisilahendusskeem on õiguspäraselt vastu võetud, kui ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklis 18 sätestatud tingimused on täidetud, sõltumata sellest, mis põhjustel muutus asjaomane ettevõtja maksejõuetuks või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävaks.

192 Samuti järeldub sellest, et Üldkohus võis endaga vastuollu minemata asuda seisukohale, et vaidlusalune kriisilahendusskeem oleks vastu võetud ka siis, kui oleks tuvastatud, et maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise põhjustas väidetav konfidentsiaalsuskohustuse rikkumine. Sellest tuleneb lisaks, et Üldkohtu poolt *nemo auditur propiam turpitudinem allegans*-põhimõtte väidetavat rikkumist puudutav apellantide

argumentatsioon tuleb tulemusetuse tõttu tagasi lükata isegi juhul, kui saaks asuda seisukohale, et kriisilahendusnõukogu sai või soovis saada vaidlusalust kriisilahendusskeemi vastu võttes mingisuguse „eelise“ selle põhimõtte tähenduses.

193 Teiseks ei ole ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktis a ega lõike 4 esimese lõigu punktis c viidatud ka kriisilahendusega võrreldes alternatiivsete lahenduste olemasolule või puudumisele.

194 Nagu ka Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 133, 145 ja 147 sisuliselt märkis, piisab selle määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti a tähenduses maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise olukorra tuvastamiseks sellest, et kriisilahendusnõukogu ja komisjon on tuvastanud kõnealuse määruse artikli 18 lõike 4 esimese lõigu punktis c osutatud likviidsuskriisi. Seevastu üksnes asjaolu, et minevikus oleks võinud olla võimalik maksejõuetust vältida, ei saa käesoleva kohtuotsuse punktides 189–191 esitatud kaalutlusi arvesse võttes olla põhjuseks, mille tõttu ei saa kriisilahendusnõukogu või komisjon asuda seisukohale, et tegemist on sellise olukorraga.

195 Mis puudutab veel asjaomase ettevõtja suhtes kriisilahendusskeemi vastuvõtmise kavandamise ajal neil väidetavalt lasuvat kohustust kontrollida, ega ettevõtja maksejõuetuse vältimiseks ei ole muid lahendusi peale sellise meetme võtmise, siis ilmneb juba ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti b sõnastusest, et seda tuleb hinnata seoses kriisilahendusskeemi vastuvõtmise eelduseks oleva teise tingimusega. Võimalik alternatiivsete lahenduste kättesaadavus ei saa niisiis seada kahtluse alla sellise skeemi õiguspärasust kõnealuse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktis a sätestatud tingimuse seisukohast.

196 Neil asjaoludel on põhjendamatu argument, et komisjon ja kriisilahendusnõukogu pidid ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti a ja lõike 4 esimese lõigu punkti c kohaselt hindama, ega vaidlusaluse kriisilahendusskeemi vastuvõtmisele ei ole alternatiivseid lahendusi, ning selle kohustuse edasiarendusena soodustama Banco Popularile erakorralise likviidsusabi andmist.

197 Sellest järeldub, et esimese väite esimene osa on põhjendamatu.

D. Esimese väite teine osa, mis puudutab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti b rikkumist

198 Esimese väite teises osas kritiseerivad apellandid vaidlustatud kohtuotsuse punktides 180–229 antud Üldkohtu hinnangut, mis puudutab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktis b sätestatud teist tingimust, mis peab kriisilahendusskeemi vastuvõtmise eeldusena täidetud olema.

1. Poolte argumendid

199 Esimesena leiavad apellandid, et Üldkohus rikkus põhjendamiskohustust, leides vaidlustatud kohtuotsuse punktides 182–184, et nende argumendid, mis puudutasid Banco Popularile antavat täiendavat erakorralist likviidsusabi, tuginevad puhtakujulistele oletustele. Apellandid leiavad, et ülejäänud 6 miljardi euro suuruse täiendava erakorralise likviidsusabi väljamaksmise korral oleks Banco Popular saanud oma tegevust jätkata vähemalt 21. juunini 2017.

200 Teisena on vaidlustatud kohtuotsus ebapiisavalt põhjendatud, kuna selle kohtuotsuse punktis 194 pidas Üldkohus enesestmõistetavaks, et likviidsete vahendite puuduse leevendamiseks kapitali suurendamise teel nappis aega. Banco Populari sisemiste arvestuste kohaselt oli võimalik kapitali suurendamine läbi viia ühe kuu jooksul ja oleks kavandatud 2017. aasta juunisse.

201 Pealegi, vastupidi Üldkohtu poolt vaidlustatud kohtuotsuse punktides 200–203 märgitule olid hagejad tõendanud, et Banco Populari kapitali suurendamine oli teostatav ning et see oleks likviidsusprobleemid lahendanud. Sellega seoses leiavad apellandid, et Üldkohus on ilmselgelt valesti hinnanud ja moonutanud Barclays Banki 3. juuni 2017. aasta kirja ja Deutsche Banki 5. juuni 2017. aasta kirja sisu. Apellantide hinnangul tõendavad need kirjad, et need kaks panka avaldasid soovi võtta reaalselt kohustus see kapitali suurendamine edukalt lõpuni viia. Nad leiavad, et kapitali suurendamine oleks taastanud aktsionäride usalduse Banco Populari vastu ja seeläbi oleks vähenenud või lõppenud hoiuste väljavõtmine.

202 Kolmandana on Üldkohus moonutanud tõendeid, leides vaidlustatud kohtuotsuse punktis 208, et vara eraldamist puudutanud hagejate argumendid rajanesid puhtakujulistel oletustel. Nimelt tõendasid hagejad, et Banco Popular töötas juba ammugi selle nimel, et müüa projekti „Sunrise“ raames 6 miljardi euro väärtuses halba kinnisvara. Lisaks esitasid mitu fondi pärast kriisilahendust pakkumisi halbade varade omandamiseks projekti „Nouveau Sunrise“ raames, mis tõendab reaalset huvi selle vara vastu.

203 Seda huvi kinnitavad mittestrateegilise vara kohta Banco Popularile tehtud siduvad pakkumused. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 211 lükkas Üldkohus sellekohased väited tagasi, kuna need tuginesid üksnes ajakirjandusartiklitele. Siiski ei ole mistahes õiguslikku alust tõendiga arvestamata jätmiseks põhjusel, et see tuleb ajakirjandusartiklitest.

204 Neljandana väidavad apellandid, et vaidlustatud kohtuotsus on ebapiisavalt põhjendatud ning tugineb faktilistele asjaoludele antud sisuliselt vääral hinnangul, kuna Üldkohus leidis selle kohtuotsuse punktides 223 ja 224, et eraõiguslik müük kolmandale isikule ei olnud vaidlusaluse kriisilahendusskeemi vastuvõtmisele alternatiiviks. Esimeses kohtuastmes esitatud hagiavalduses mainitud pakkumused tõendavad, et Banco Populari võimaliku omandamise vastu oli tegelik huvi – vastupidi sellele, mida leidis Üldkohus. Lisaks ei kukkunud eraõiguslik müük läbi mitte 29. mail 2017, vaid 6. juunil 2017, kuna kriisilahendusnõukogu nõudis huvitatud isikutelt, et nad esitaksid pakkumused kuue tunni jooksul.

205 Viiendana rikkus Üldkohus õigusnormi, sedastades vaidlustatud kohtuotsuse punktis 229, et riigiabi andmine ja fondi vahendite kasutamine on vastuolus kriisilahenduse eesmärkidega ning et kriisilahendusnõukogu ei saa panna liikmesriigile kohustust ettevõtjale abi anda. Selline abi on nimelt sõnaselgelt ette nähtud ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 4 esimese lõigu punkti d alapunktis iii ja lõike 6 punktis c ning artikli 19 lõigetes 1 ja 3. Lisaks sellele, kuigi kriisilahendusnõukogu ei saa panna liikmesriikidele kohustust ettevõtjale abi anda, tuleneb selle määruse põhjendusest 52, et tal oleks siiski olnud võimalik teha ettepanek anda abi või soodustada fondi vahendite kasutamist, mida oleks saanud teha koostoimes mistahes teise lahendusega.

206 Komisjon, kriisilahendusnõukogu, Hispaania Kuningriik ja Banco Santander leiavad, et see argumentatsioon on vastuvõetamatu, kuna apellandid piirduvad esimeses kohtuastmes esitatud väidete ja argumentide sõnasõnalise kordamise või taasesitamisega, selgitamata, kuidas Üldkohus õigusnormi rikkus.

207 Sisu osas leiavad nad sisuliselt, et esimese väite teise osa põhjendamiseks esitatud argumendid ei kinnita seda, et käsitledes hagejate poolt esile toodud viit alternatiivset meedet, on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 182–229 õigusnormi rikkunud.

2. Euroopa Kohtu hinnang

208 Esimese väite teises osas väidavad apellandid sisuliselt, et Üldkohus rikkus põhjendamiskohustust ja/või moonutas tõendeid, kui lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 179–229 tagasi argumentatsiooni, mille kohaselt rikkus kriisilahendusnõukogu ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti b.

209 Sellega seoses tuleb märkida et Üldkohtus väitsid hagejad, et vastupidi kriisilahendusnõukogu poolt vaidlusaluses kriisilahendusskeemis sedastatule oli kriisilahenduse meetmele olemas vähemalt kuus elujõulist alternatiivi. Esimese väite teises osas esitatud viie etteheitega vaidlustavad apellandid Üldkohtu hinnangud, mis puudutavad vastavalt viit neist meetmetest ehk esiteks täiendavat erakorralist likviidsusabi, teiseks kapitali suurendamist, kolmandaks vara eraldamist, neljandaks eraõiguslikku müüki mõnele kolmandale isikule ning viiendaks rahastamist fondist või riigiabi andmist.

210 Mis puudutab aga esimese väite teise osa põhjendamiseks esitatud esimest kuni neljandat etteheidet, siis tuleb märkida, et käesoleva kohtuotsuse punktides 199, 200 ja 204 kokku võetud argumentatsioonis ei ole apellandid täpsustanud, kuidas ei võimalda vaidlustatud kohtuotsuse punktides 182–184, 194, 223 ja 224 sisalduvad põhjendused mõista Üldkohtu arutluskäiku, vaid tegelikult on nad vaidlustanud selle arutluskäigu põhjendatuse ning paluvad Euroopa Kohtul uuesti hinnata neid faktilisi asjaolusid, millele nad tuginesid juba Üldkohtus.

211 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt aga tuleneb ELTL artikli 256 lõikest 1 ja Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust, et apellatsioonkaebus on piiratud õigusküsimustega ning seega on ainult Üldkohus pädev tähtsust omavaid faktilisi asjaolusid tuvastama ja tõendeid hindama. Faktiliste asjaolude ja tõendite hindamine ei ole õigusküsimus, mis kuuluks sellisena Euroopa Kohtu poolt apellatsiooni korras läbivaatamisele, välja arvatud juhul, kui tegemist on nende moonutamisega (25. jaanuari 2022. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* European Food jt, C-638/19 P, EU:C:2022:50, punkt 71 ja seal viidatud kohtupraktika).

212 Mis puudutab apellantide väidetud tõendite moonutamist, siis tuleb märkida, et käesoleva kohtuotsuse punktides 201 ja 202 kokku võetud argumentides on selline etteheide esitatud üksnes seoses vaidlustatud kohtuotsuse punktides 200–203 ja 208 sedastatuga. Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb aga, et kui apellant väidab, et tõendeid on moonutatud, peab ta ELTL artikli 256, Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimese lõigu ja kodukorra artikli 168 lõike 1 punkti d kohaselt näitama täpselt ära need tõendid, mida Üldkohus on moonutanud, ning tooma välja need analüüsivead, mis tema arvates on Üldkohtu selle moonutamiseni viinud. Lisaks peab moonutamine selgelt nähtuma kohtuasja toimiku materjalidest, ilma et oleks vaja faktilisi asjaolusid ja tõendeid uuesti hinnata (vt selle kohta 10. novembri 2022. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Valencia Club de Fútbol, C-211/20 P, EU:C:2022:862, punkt 55 ja seal viidatud kohtupraktika).

213 Tuleb aga tõdeda, et vaidlustatud kohtuotsuse punktidega 200–203 ja 208 seoses on apellandid üksnes väitnud, et tegemist on moonutamisega, ja viidanud seejuures mitmele apellatsioonkaebusele lisatud dokumendile, ent ei ole mitte kuidagi täpsustanud, milliseid analüüsivigu Üldkohus oma hinnangu andmisel tegi. Lisaks tuleb selle kohtuotsuse punktides 200–203 osundatud dokumentide väljavõtetega seoses märkida, et lisaks sellele, et

neist ei nähtu ilmset moonutamist, kinnitavad need vastupidi Üldkohtu antud hinnangut, et asjaomased pangad mingisuguseid siduvaid kohustusi ei võtnud. Seega näivad apellandid soovivat faktiliste asjaolude ja tõendite uut hindamist Euroopa Kohtu poolt. Seetõttu tuleb need argumendid vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

214 Mis puudutab käesoleva kohtuotsuse punktis 203 kokku võetud argumentatsiooni, siis põhineb vaidlustatud kohtuotsuse punkti 211 suhtes tehtav kriitika selle punkti ilmselgel vääritimõistmisel. Nimelt nähtub, et Üldkohus on seal täpsustanud, miks ta leiab, et neis ajakirjandusartiklites käsitletud vara müük ei oleks tema hinnangul Banco Populari maksejõuetust vältinud, ent ta ei leidnud seal, et ajakirjandusartikleid ei saa põhimõtteliselt tõenditena arvestada.

215 Mis puudutab viiendat etteheidet, mis on suunatud vaidlustatud kohtuotsuse punkti 229 vastu, siis leiavad apellandid esiteks, et fondist rahastamine oleks olnud alternatiivne meede ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti b tähenduses. Selle argumendi lükkas Üldkohus siiski tagasi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 227, mitte punktis 229, ning põhjusel, mida apellandid oma apellatsioonkaebuses ei kritiseeri, nimelt et selle määruse artikli 76 lõike 1 punkti b kohaselt saab kriisilahendusnõukogu fondi rahastust kasutada ainult mõne kriisilahenduse meetme raames. Seda tõlgendust toetavad nimetatud määruse artikli 18 lõike 6 punkt c ja artikli 19 lõige 3, kus on täpsustatud kriisilahendusskeemis fondi vahendite kasutamise tingimusi, mille eelduseks on niisiis see, et artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktis b sätestatud tingimus on täidetud. Seega ei saa fondist rahastamist käsitada kriisilahenduse alternatiivina viimati nimetatud sätte tähenduses. Need kaalutlused ei kätke endas õigusnormi rikkumist.

216 Teiseks väidavad apellandid, et kriisilahendusnõukogu oleks pidanud Hispaania Kuningriigile „tegema ettepaneku“ anda Banco Popularile riigiabi. See argumentatsioon ei sea aga kahtluse alla vaidlustatud kohtuotsuse punktis 228 sisalduvat Üldkohtu hinnangut, et ei kriisilahendusnõukogu ega komisjon ei saa panna liikmesriigile kohustust anda ettevõtjale abi.

217 Lisaks, nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 229 sisuliselt õigesti leidis, oleks see, kui käsitada – nagu peavad õigeks apellandid – riigiabi andmist ühe võimaliku „alternatiivse lahendusena“ ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti b tähenduses, vastuolus kriisilahenduse eesmärgiga, mis on sätestatud selle määruse artikli 14 lõike 2 punktis c, kus on täpsustatud, et eesmärgiks on kaitsta avaliku sektori vahendeid, minimeerides tuginemist erakorralisele avaliku sektori finantstoetusele. Selline „lahendus“ ei oleks kooskõlas ka sellega, et vastavalt nimetatud määruse artikli 18 lõike 4 esimese lõigu punktile d on erakorralise avaliku sektori finantstoetuse andmise tagajärjeks põhimõtteliselt see, et asjaomane ettevõtja loetakse maksejõuetuks või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävaks.

218 Esimese väite teise osa viies etteheide tuleb seega põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

219 Sellest järeldub, et esimese väite teine osa on osaliselt vastuvõetamatu ja osaliselt põhjendamatu.

E. Esimese väite kolmas osa, mis puudutab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti c rikkumist

220 Esimese väite kolmandas osas tuginevad apellandid ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti c rikkumisele. See väiteosa jaguneb kolmeks etteheiteks.

1. Poolte argumendid

221 Esimesena leiavad apellandid, et vastupidi sellele, mida Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 243–245 ja 247, tuleb kriisilahenduse kulude minimeerimiseks ja ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 14 lõike 2 teise lõigu tähenduses väärtuse tarbetu hävitamise vältimiseks leida tasakaal aktsionäride ja võlausaldajate huvide ning avalike huvide vahel. Nad leiavad, et see proportsionaalsuse nõue tuleneb nii ühtse kriisilahenduskorra määruse sätetest ehk selle määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktist c koosmõjus selle määruse artikli 18 lõikega 5, artikli 6 lõike 3 punktiga b, artikliga 14 ja artikli 15 lõikega 2 arvestades nimetatud määruse põhjendusi 45 ja 46, ning harta artiklitest 17 ja 52 ja EIÕK lisaprotokolli nr 1 artiklist 1.

222 Apellantide hinnangul tuleb see nõutav tasakaal leida mitte üksnes võrdluses likvideerimisstsenaariumiga, vaid ka võrdluses teiste lahendustega. Üldkohus aga rikkus neid nõudeid, leides, et Banco Populari müük oli parim lahendus, olemata teisi analüüsinud.

223 Teisena leiavad nad, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 253 ja 254 vääralt, et Banco Populari ei diskrimineeritud võrreldes Itaalia krediidiasutustega, kelle puhul esiteks kiitis komisjon heaks riigiabi andmise ning teiseks keeldus kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi vastu võtmisest. Vastupidi sellele, mida leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 253 ja 254, on sellise abi andmine ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti c kohaldamisel asjasse puutuv. Lisaks ei saa erinev kohtlemine olla põhjendatav sellega, et erinevalt Banco Popularist ei täitnud eelnimetatud asutused kriitilisi funktsioone.

224 Kolmandana lükkas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 261 ebaõigesti hilinenult esitamise ja vastuvõetamatuse tõttu tagasi hagejate argumendi, mis puudutas müügiprotsessi ebaproportsionaalsust. Esimeses kohtuastmes esitatud repliigis põhjendasid nad selle argumendi esitamist sellega, et pärast hagiavalduse esitamist avaldati kõnealuse menetluse kohta uusi dokumente.

225 Komisjon, kriisilahendusnõukogu ja Banco Santander leiavad, et esimese väite kolmas osa on vastuvõetamatu, kuna apellandid piirduvad Üldkohtus esitatud väidete ja argumentide sõnasõnalise kordamise või taasesitamisega. Igal juhul on see kolmas väiteosa põhjendamatu.

226 Hispaania Kuningriik leiab, et see väiteosa on põhjendamatu.

2. Euroopa Kohtu hinnang

227 Mis puudutab esimese väite kolmanda osa vastuvõetavust, siis leiavad komisjon, kriisilahendusnõukogu ja Banco Santander vääralt, et apellandid piirduvad üksnes Üldkohtus juba esitatud argumentide kordamisega. Selle väiteosa kolmes etteheites leiavad apellandid eelkõige, et põhjendatud ei ole see, kuidas Üldkohus tõlgendas ja kohaldas ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti c ja proportsionaalsuse põhimõtet, ning täpsustavad seejuures, milliseid vaidlustatud kohtuotsuse punkte nad kritiseerivad ja millistele argumentidele nad tuginevad.

228 Sisu osas kritiseerivad apellandid esimesena vaidlustatud kohtuotsuse punkte 243–245 ja 247. Sisuliselt leiavad nad, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti c kohaldades peab kriisilahendusnõukogu kriisilahenduse kulu minimeerimiseks ja

väärtuse tarbetu hävitamise vältimiseks leidma tasakaalu aktsionäride ja võlausaldajate huvide ning avalike huvide vahel. Apellantide hinnangul tuleb selline tasakaal leida mitte üksnes võrdluses likvideerimisstsenaariumiga, vaid ka võrdluses teiste lahendustega.

229 Selle argumentatsiooniga ei saa nõustuda.

230 Ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktis c on sätestatud, et kriisilahenduse meetme võtmine peab olema vajalik avaliku huvi seisukohast, mis vastavalt selle artikli lõikele 5 on nii, kui meede on vajalik ühe või mitme selle määruse artiklis 14 viidatud kriisilahenduse eesmärgi saavutamiseks ja on nende eesmärkidega proportsionaalne. Artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti c sõnastusest tuleneb selgesti, et kriisilahendusele ja asjaomase ettevõtja likvideerimisele alternatiivseid lahendusi ei ole vaja arvesse võtta, mida kinnitab ka viimati nimetatud sätte kontekst.

231 Nimelt, nagu on meenutatud käesoleva kohtuotsuse punktis 187, peab vastavalt ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktidele a–c olema kriisilahendusskeemi vastuvõtmiseks täidetud kolm kumulatiivset tingimust, millest viimane puudutab kriisilahenduse meetme vajalikkust avaliku huvi seisukohast, samas kui teine puudutab konkreetselt kriisilahendusele ja likvideerimisele alternatiivsete lahenduste puudumist. Seda, kas kriisilahendusele ja likvideerimisele on alternatiivseid lahendusi, tuleb seega uurida siis, kui kontrollitakse neist tingimustest teist, mis on sätestatud selle määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktis b.

232 Mis puudutab aktsionäride ja võlausaldajate huvide arvesse võtmist, siis tuleb märkida, et avalikku huvi puudutava kolmanda tingimuse käsitlemisel tuleb nimetatud määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti c ja lõike 5 kohaselt küll arvesse võtta selle määruse artikli 14 lõike 2 esimeses lõigus nimetatud kriisilahenduse eesmärke, ent tuleb tõdeda, et aktsionäride ja võlausaldajate kaitset ega ka kriisilahenduse kulude piiramist või väärtuse hävimise vältimist nende eesmärkide hulgas ei ole. Selle sätte teise lõigu kohaselt peavad kriisilahendusnõukogu, nõukogu ja komisjon ning asjakohasel juhul liikmesriikide kriisilahendusasutused küll püüdma neid kaht viimati nimetatud aspekti sama määruse artikli 14 lõike 1 esimeses lõigus nimetatud kriisilahenduse eesmärke täites arvesse võtta, ent aktsionäride ja võlausaldajate huvide kaitsmiseks neil niisugust tegutsemiskohustust ei ole.

233 Lisaks on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 246 õigesti rõhutanud, et „väärtuse hävitamise“ puhul ei peeta ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 14 lõike 2 teise lõigu tähenduses silmas üksnes aktsionäride ja ettevõtja kapitaliinstrumentide omanike varalisi huve, vaid ka hoiustajate, töötajate ja teiste võlausaldajate omi. Eelkõige ilmneb viidatud teise lõigu sõnastusest, et kriisilahendusnõukogu ja komisjon peavad üksnes püüdma hoida kriisilahenduse kulud võimalikult väikesed ja vältida väärtuse hävitamist, välja arvatud juhul, kui see on vajalik kriisilahenduse eesmärkide saavutamiseks.

234 Neil asjaoludel leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 243 õigusnormi rikkumata, et selle määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktis c sätestatud kriisilahenduse tingimuse kohaldamine ei nõua konkreetselt tasakaalu leidmist asjaomase ettevõtja suhtes kriisilahenduse läbi viimise kasuks rääkiva avaliku huvi ning aktsionäride ja võlausaldajate õiguste vahel.

235 Vastupidi sellele, mida leiavad apellandid, ei tulene aktsionäride ja võlausaldajate erahuvide arvesse võtmise vajadust ka käesoleva kohtuotsuse punktis 221 osundatud ühtse kriisilahenduskorra määruse sätetes sõnastatud proportsionaalsuse põhimõttest ega ka mitte harta artiklist 17 või artikli 52 lõikest 1.

236 Proportsionaalsuse põhimõttega seoses tuleneb Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktikast, et üldist huvi teenivat eesmärki taotledes ei saa jätta arvesse võtmata, et see peab olema kooskõlas põhiõigustega, mida meede puudutab, ning selleks tuleb saavutada tasakaal ühelt poolt üldist huvi teeniva eesmärgi ja teiselt poolt asjasse puutuvate õiguste vahel (vt selle kohta 8. detsembri 2022. aasta kohtuotsus Orde van Vlaamse Balies jt, C-694/20, EU:C:2022:963, punkt 41 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 23. märtsi 2023. aasta kohtuotsus Generalstaatsanwaltschaft Bamberg (erand *ne bis in idem*-põhimõttest), C-365/21, EU:C:2023:236, punkt 59). Nagu aga käesoleva kohtuotsuse punktis 233 märgitud, ei ole aktsionäride ja võlausaldajate õigused ainsad õigused, mida kriisilahenduse kontekstis peab arvesse võtma.

237 Seetõttu tuleb esimese väite kolmanda osa põhjendusena esitatud esimene etteheide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

238 Seoses teise etteheitega, mis puudutab Banco Populari väidetavat diskrimineerimist võrreldes Itaalia krediidiasutustega, kes olid saanud riigiabi, ehkki nad ei täitnud kriitilisi funktsioone, ilmneb esiteks käesoleva kohtuotsuse punktides 230 ja 231 esitatud kaalutlustest, et võimalike alternatiivsete lahenduste olemasolu ei ole ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktis c sätestatud tingimuse täitmise hindamisel asjasse puutuv, vaid on hõlmatud nimetatud artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktiga b. Seega leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 253 õigesti, et alternatiivseid lahendusi puudutavatel väidetel pole avaliku huvi kriteeriumi järgimisega mingit seost.

239 Teiseks, kuivõrd apellandid leiavad, et Banco Populari diskrimineerimine võrreldes Itaalia krediidiasutustega ei saanud olla põhjendatav sellega, et need krediidiasutused ei täitnud kriitilisi funktsioone, siis tugineb nende argumentatsioon vaidlustatud kohtuotsuse punkti 254 ilmselgel vääritimõistmisel. Selles punktis märgitu kohaselt ei tuginenud kriisilahendusnõukogu üksnes sellele, et kõnealustel krediidiasutustel ei olnud kriitilisi funktsioone, vaid ka kaalutlusele, et nende krediidiasutuste likvideerimisel ei oleks märkimisväärseid negatiivseid tagajärgi finantsstabiilsusele. Seega ilmneb, et kriisilahendusnõukogu tugineski ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktis c ja lõikes 5 sätestatud kriteeriumile, millega on põhjendatav erinev kohtlemine.

240 Kolmandas etteheites leiavad apellandid, et selle kohtuotsuse punktis 261 leidis Üldkohus vääralt, et müügiprotsessi ebaproportsionaalsust puudutav argument on esitatud hilinenult, ja lükkas selle tagasi, olgugi et hagejad olid esimeses kohtuastmes esitatud repliigis põhjendanud selle esitamist seda protsessi puudutavate uute dokumentide avaldamisega.

241 Selle repliigi punkte 1, 47 ja 48 koos lugedes ilmneb tõepoolest, et müügiprotsessi õigusvastasust puudutav hagejate argumentatsioon rajanes osaliselt dokumentidel, mis ei olnud esimeses kohtuastmes hagi esitamise ajal kättesaadavad.

242 See asjaolu üksi ei kinnita siiski, et Üldkohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktis 261 vääralt leidnud, et hagejad ei tõendanud, mis põhjusel ei vaidlustanud nad müügiprotsessi õiguspärasust hagiavalduses.

243 Kuivõrd kõnealune argumentatsioon tugines ka sellistele dokumentidele, mis olid hagiavalduse esitamise ajal kättesaadavad, tuli hagejatel tõendada, mis põhjusel see, et neil ei olnud neid hiljem avaldatud dokumente, ei võimaldanud neil sel hetkel kõnealust õiguspärasust vaidlustada ning edaspidi seda argumentatsiooni viimati nimetatud dokumentide abil täiendada.

244 Tuleb tõdeda, et ka käesolevas apellatsioonimenetluses ei ole apellandid seesuguseid tõendeid esitanud.

245 Sellest järeldub, et esimese väite kolmanda osa kolmas etteheide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata ning seega tuleb tagasi lükata see väiteosa tervikuna.

F. Teise väite esimene kuni neljas osa, mis puudutavad ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 rikkumist

246 Teise väite esimeses kuni neljandas osas väidavad apellandid, et Üldkohus rikkus õigusnorme ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 tõlgendamisel ja kohaldamisel seoses hinnanguga 1 ja hinnanguga 2.

247 Sissejuhatuseks tuleb meenutada, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõikes 1 on sätestatud, et enne kriisilahenduse meetme kohta otsuse tegemist või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamist tagab kriisilahendusnõukogu, et vara ja kohustuste väärtust hindab õiglaselt, hoolikalt ja realistlikult sõltumatu isik.

248 Väärtuse hindamisega seoses eristatakse viidatud artikli 20 lõigetes 2, 3, 10 ja 11 lõplikku väärtuse hindamist, mis vastab kõigile selle lõigetes 1 ja 4–9 sätestatud nõuetele, ning esialgset väärtuse hindamist, mis kõigile neile nõuetele ei vasta. Seejuures annab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõigete 10 ja 11 kohaselt läbi viidud esialgne väärtuse hindamine selle määruse artikli 20 lõike 13 kohaselt kriisilahendusnõukogule põhjendatud aluse kriisilahenduse meetme võtmise otsustamiseks või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamiseks.

249 Käesoleval juhul kinnitati hinnang 1 ja hinnang 2 kui esialgse väärtuse hindamise tulemused. Hinnangu 1, mille kriisilahendusnõukogu kinnitas selle määruse artikli 20 lõike 5 punkti a alusel 5. juunil 2017, eesmärk oli anda sellele asutusele teavet asjaolude kohta, mis võimaldavad kindlaks teha, kas nimetatud määruse artikli 18 lõike 1 esimeses lõigus sätestatud kriisilahenduse eeltingimused on täidetud.

250 Deloitte esitas 6. juunil 2017 kriisilahendusnõukogule hinnangu 2. Selle hinnangu eesmärk oli anda nimetatud määruse artikli 20 lõikes 4, lõike 5 punktis f ja lõikes 9 ette nähtud hinnangud.

251 Samal päeval andis EKP pärast kriisilahendusnõukoguga konsulteerimist hinnangu esimese kriisilahenduse tingimuse kohta, mis puudutab vastavalt kõnealuse määruse artikli 18 lõike 1 esimesele lõigule Banco Populari maksejõuetust või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämist.

252 Teise väite esimeses kuni kolmandas osas väidavad apellandid sisuliselt, et vastupidi sellele, mida leidis vaidlustatud kohtuotsuses Üldkohus, ei ole hinnang 1 ja hinnang 2 kooskõlas ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõigetes 1, 4, 5, 7 ja 9 sätestatud nõuetega. Selle väite

neljandas osas, mis puudutab selle määruse artikli 20 lõigete 10 ja 11 rikkumist, väidavad apellandid sisuliselt, et esialgsed väärtuse hinnangud saavad olla kriisilahenduse meetme võtmise aluseks vaid juhul, kui neile järgneb lõplik järelhindamine.

1. Teise väite esimene osa

253 Teise väite esimeses osas väidavad apellandid, et vastupidi sellele, mida leidis Üldkohus, ei vasta hinnang 1 ja hinnang 2 ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõigete 1 ja 4 nõuetele.

a) Poolte argumendid

254 Esimeses etteheites väidavad apellandid, et võttes arvesse hinnangus 1 ja hinnangus 2 tehtud reservatsioone, ei saa neid hinnanguid pidada õiglasteks, hoolikateks ja realistlikeks. Seoses hinnanguga 1 on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 347 ja 294 vääralt leidnud, et Banco Populari maksejõuetust või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämist puudutava EKP hinnangu järgselt kaotas see hinnang kehtivuse. Kriisilahendusnõukogu ei saa kõnealust väärtuse hindamist delegeerida EKP-le. Seoses hinnanguga 2 osutavad nad vastuolule, mis seisneb selles, et ühelt poolt meenutas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 353, et väärtuse hindamine peab lähtuma õiglastest, usaldusväärsetest ja realistlikest eeldustest, ent teiselt poolt järeldas ta selle kohtuotsuse punktis 357, et need nõuded olid täidetud Deloitte'i esitatud reservatsioonidest hoolimata.

255 Teise etteheite kohaselt on rikutud ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõikeid 1 ja 4, arvestades regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu artiklis 8 leiduvaid täpsustusi. Vastupidi sellele, mida leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 359 ja 360, tuleneb ühtse kriisilahenduskorra määruse neist sätetest, et ka esialgse väärtuse hindamise korral peab see hindamine puudutama asjaomase ettevõtja kogu vara ja kõiki kohustusi.

256 Kolmandas etteheites väidavad apellandid, et Üldkohus leidis selle kohtuotsuse punktis 392 vääralt, et hinnangus 2 ei olnud teatava vara väärtuse hindamise puhul tegemist selle määruse artikli 20 lõikega 1 vastuolus oleva alahindamisega. Seoses nimetatud kohtuotsuse punktides 370 ja 371 osutatud laenude ja nõuetega märgivad nad, et regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu artikkel 8 on kohaldatav üksnes väärtuse hindamisel erilist tähelepanu vajava vara suhtes. Mis puudutab selle kohtuotsuse punkte 378 ja 379, siis leiavad apellandid, et tulumaksuvarade väärtuse erinevus hinnangus 2 ja pärast kriisilahendust tehtud Banco Santanderi arvutustes ei saa olla põhjendatav negatiivse maksubaasiga. Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 386 ja 387 leidis Üldkohus vääralt, et nullväärtuse omistamine firmaväärtusele oli põhjendatud, olgugi, et Banco Popular jätkas tegevust Banco Santanderist eraldiseisva üksusena kuni 4. oktoobrini 2018. Lisaks, mis puudutab Banco Populari kasinate majandustulemuste mõju immateriaalse vara väärtusele, siis selles osas on vaidlustatud kohtuotsuse põhjendused puhtalt spekulatiivsed.

257 Neljandas etteheites väidavad apellandid, et suur väärtuste vahemik, mille Deloitte hinnangus 2 määras, on hooletu, ebaõiglase ja ebarealistliku hindamise tulemus. Sellega seoses on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 396 vääralt märkinud, et hagejad vaidlustasid selle vahemiku usaldusväärsuse ühtki konkreetset argumenti esitamata. Lisaks sellele, kuigi regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu artikli 2 lõige 3 annab võimaluse esitada hinnang väärtuse vahemikena, ei saa Deloitte'i suur väärtuste vahemik vastata õiglase, hoolika ja realistliku hindamise kriteeriumile.

258 Viiendas etteheites väidavad apellandid, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 404–409 lükkas Üldkohus vääralt tagasi nende argumendid, millega nad seadsid kahtluse alla hinnangus 1, hinnangus 2 ja Banco Populari maksejõuetust või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämist puudutavas EKP hinnangus tehtud vara väärtuse arvutused. Kuivõrd neis kahes hinnangus hinnati Banco Populari väärtust, on need võrreldavad sõltumata eesmärkide ja õiguslike aluste erinevusest. Pealegi, esimeses etteheites esile toodud põhjustel, mis on kokku võetud käesoleva kohtuotsuse punktis 254, on Üldkohus vääralt leidnud, et EKP hinnangu andmise järel kaotas hinnang 1 kehtivuse. Mis puudutab hinnangu 2 ja nimetatud EKP hinnangu vahelisi vastuolusid, siis ei ole tähtsust sellel, kas kasutati majanduslikku või raamatupidamisväärtust, kuna hinnang 2 sisaldab halbade varadega seotud arvutusi, mis on vastuolus Banco Populari maksejõuetust või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämist puudutavas EKP hinnangus sisalduvatega. Igal juhul tähendab hinnangus 2 määratud negatiivne väärtus seda, et Banco Popular oli maksevõimetu, mis läheb ilmselgelt vastuollu EKP hinnanguga.

259 Komisjoni ja Banco Santanderi hinnangul on teise väite esimene osa vastuvõetamatu, kuna apellandid piirduvad üksnes Üldkohtule juba esitatud argumentide kordamisega. Igal juhul on see esimene väiteosa põhjendamatu.

260 Kriisilahendusnõukogu ja Hispaania Kuningriik leiavad, et see väiteosa on põhjendamatu.

b) Euroopa Kohtu hinnang

261 Mis puudutab komisjoni ja Banco Santanderi esitatud vastuvõetamatuse vastuväidet, siis tuleb märkida, et teise väite esimese osaga soovivad apellandid sisuliselt vaidlustada selle, kuidas Üldkohus tõlgendab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõikeid 1 ja 4. Lisaks sisaldab apellatsioonkaebus täpseid andmeid vaidlustatud kohtuotsuse kritiseeritavate punktide kohta ning argumente, millele see kriitika tugineb. Neil asjaoludel ei saa selle väite esimest osa vastuvõetamatuks tunnistada.

262 Sisu osas on apellandid teise väite esimest osa põhjendanud viie etteheitega.

1) Esimene etteheide

263 Esimeses etteheites kritiseerivad apellandid vaidlustatud kohtuotsuse punkte 347 ja 357, kuna hinnangus 1 ja hinnangus 2 kontrollitud andmete usaldusväärsuse ja väljendatud tulemuste täpsusega seoses tehtud reservatsioonid on sellist laadi, et seavad kahtluse alla, kas need hinnangud on antud õiglaselt, hoolikalt ja realistlikult.

264 Hinnanguga 1 seoses ilmneb selle kohtuotsuse punktidest 296 ja 347, et Üldkohus pidas seda argumentatsiooni tulemusetuks, kuna Banco Populari maksejõuetust või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämist puudutava EKP hinnangu andmise järel oli see hinnang kaotanud kehtivuse. Apellandid väidavad küll, et kriisilahendusnõukogu ei saa selle hinnangu andmist EKP-le „delegeerida“, ent eiravad seda, nagu Euroopa Kohus juba leidnud on, et EKP-l on ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 teise lõigu kohaselt eelispädevus sellise hinnangu andmisel, võttes arvesse ekspertteadmisi, mis tal järelevalveasutusena on. Nimelt, kuivõrd EKP-l on selles rollis juurdepääs kogu teabele, mis on seotud ettevõtja usaldatavusnõuete täitmisega, on tal parim positsioon, et kindlaks teha selle määruse artikli 18 lõike 4 esimeses lõigus määratletud maksejõuetus või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämine, kuivõrd selles määratluses viidatakse muu hulgas usaldatavusnõuete täitmise elementidele, nagu tegevusloa tingimused, vara ja kohustuste

suhe või tekkinud või tulevikus tekkivad võlad, kui see tingimus on täidetud (6. mai 2021. aasta kohtuotsus ABLV Bank jt *vs.* EKP, C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkt 62). Käesoleval juhul on oluline lisada, et Banco Populari maksejõuetust või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämist puudutav EKP hinnang tugines hilisematele andmetele kui hinnang 1.

265 Sellest tuleneb, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 294–296 ja 347 leidis Üldkohus õigusnormi rikkumata, et Banco Populari maksejõuetust või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämist puudutava EKP hinnangu andmise järel kaotas seda maksejõuetust või maksejõuetuks jäämist puudutav hinnang 1 kehtivuse.

266 Seoses hinnanguga 2 tuleb tõdeda, et apellantide argumentatsioon rajaneb vaidlustatud kohtuotsuse punkti 353 ilmselgel vääritimõistmisel. Vastupidi nende väidetule ei piirdunud Üldkohus üksnes selle ära märkimisega, et asjaomase ettevõtja väärtuse hindamisel tuleb lähtuda õiglastest, usaldusväärsetest ja realistlikest eeldustest, vaid rõhutas ka, et hindaja peab võtma arvesse erinevaid tegureid ja asjaolusid. Vastavalt Üldkohtu poolt selle kohtuotsuse punktis 356 tuvastatud faktilistele asjaoludele tugines hinnang 2 aga hüpoteesidele ning võttis arvesse paljusid tegureid, lähtudes tulevastele asjaoludele antavatest hinnangutest ja prognoosidest. Lisaks on kõnealuse kohtuotsuse punktis 357 õigesti märgitud, et ajalist survet ning kättesaadavaid andmeid arvesse võttes on teatud ebakindlus ja ligikaudsete hinnangute andmine paratamatu igasuguse ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõike 10 alusel antud esialgse hinnangu puhul.

267 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 357 õigesti ning selle punktis 353 sedastatuga vastuollu minemata, et Deloitte'i sõnastatud reservatsioonid ei saanud kahtluse alla seada seda, et hinnang 2 on antud õiglaselt, hoolikalt ja realistlikult.

268 Seega tuleb esimene etteheide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

2) Teine etteheide

269 Apellandid väidavad, et vastupidi sellele, mida leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 359 ja 360, tuleneb ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõigetest 1 ja 4 ning regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu artiklist 8, et ka esialgsed hinnangud peavad hõlmama kogu vara ja kõigi kohustuste hindamist ega või keskenduda teatavale osale varast ja kohustustest.

270 Sellega seoses tuleb märkida, et osutatud määruse artikli 20 lõikes 1 on sätestatud, et vara ja kohustuste väärtust tuleb hinnata „õiglaselt, hoolikalt ja realistlikult", ent selle kohaselt ei ole siiski nõutav kogu vara ja kõigi kohustuste kindlaks tegemine. Sellist nõuet ei tulene ka kõnealuse määruse artikli 20 lõikest 4, kus on üksnes märgitud, et väärtuse hindamise „eesmärk on hinnata […] vara ja kohustuste väärtust".

271 Ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõike 10 teises lauses on aga täpsustatud, et kiireloomulisel juhul peab esialgne hinnang hõlmama küll vara ja kohustuste eeldatava väärtuse hindamist, ent õiglase, hoolika ja realistliku hindamise nõudele peab see vastama selles ulatuses, nagu asjaolusid arvestades on mõistlikult saavutatav. Kogu vara ja kõigi kohustuste ammendav kindlaks tegemine võib esialgsete hinnangute kinnitamist iseloomustavas kiireloomulises olukorras osutuda võimatuks.

272 Samamoodi on regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu artiklis 8 sätestatud, et hindaja peab eriti keskenduma valdkondadele, kus valitseb väärtuse hindamise seisukohast suur ebakindlus ja millel on kogu hindamisele märkimisväärne mõju.

273 Neil asjaoludel on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 359 ja 360 õigesti leidnud, et võttes arvesse vähest aega, võis Deloitte rangelt esikohale seada kättesaadava teabe analüüsi, keskendudes üksnes Banco Populari võtmetähtsusega varale ja kohustustele, mille väärtusele antud hinnang on väga ebakindel.

274 Sellest järeldub, et teine etteheide tuleb tagasi lükata.

3) Kolmas etteheide

275 Seoses kolmanda etteheitega tuleb meenutada, et kuna kriisilahendusnõukogu ja komisjon peavad kriisilahendusskeemi vastuvõtmisel tegema tehnilist laadi valikuid ja keerulisi prognoose ning andma keerulisi hinnanguid, siis peab neil olema teatav kaalutlusruum. Seda kaalutlusruumi arvestades ei tohi kohtulik kontroll, mille liidu kohus peab läbi viima kriisilahendusskeemi põhjenduste põhjendatuse suhtes, viia selleni, et ta asendab kriisilahendusnõukogu ja komisjoni hinnangu enda omaga, vaid ta peab kontrollima, ega see otsus ei põhine sisuliselt ebatäpsetel asjaoludel ning selles ei ole tehtud ilmset hindamisviga või võimu kuritarvitatud (vt analoogia alusel 4. mai 2023. aasta kohtuotsus EKP *vs.* Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, punkt 55 ja seal viidatud kohtupraktika). Need põhimõtted kuuluvad ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõigetes 1, 3, 10, 11 ja 13 sätestatud panga kohustuste ja vara väärtuse hindamisel kohaldamisele olenemata sellest, kas selle viib läbi kriisilahendusnõukogu või tema palvel sõltumatu ekspert.

276 Mis puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punktides 370 ja 371 osutatud laenusid ja nõudeid, siis märgivad apellandid üksnes, et nende hinnangul on regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu artikkel 8 kohaldatav üksnes selle vara suhtes, millele tuleb väärtuse hindamisel eriti keskenduda. Selle kohtuotsuse punktis 370 sedastas Üldkohus aga, et laenud ja nõuded kuuluvad nende selles sättes märgitud elementide hulka, mille osas valitseb suur ebakindlus ja millele peab hindaja eriti keskenduma. Apellatsioonkaebuses ei ole apellandid aga esitanud ühtki argumenti, mis konkreetselt selle hinnangu kahtluse alla seaks, vaid sisuliselt on nad palunud, et Euroopa Kohus hindaks uuesti faktilisi asjaolusid, mis ei kuulu apellatsioonimenetluses tema pädevusse. Seetõttu on niisugune argument vastuvõetamatu.

277 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 378 ja 379 leidis Üldkohus, et Banco Santanderi poolt pärast Banco Populari kriisilahendust tulumaksuvara väärtusele antud hinnang ei kinnita seda, et Deloitte vara alahindas. Sellega seoses märkis Üldkohus eelkõige, et see, millise väärtuse omistas Banco Santander neile varadele, sõltus muu hulgas Banco Santanderi ja Banco Populari vahelisest sünergilisest mõjust, samas kui Deloitte ei pidanud kindlaks tegema erinevate varaliikide väärtust mõne konkreetse omandaja jaoks, vaid mistahes potentsiaalse omandaja jaoks. Apellandid vaidlustavad aga nende faktilistele asjaoludele antud hinnangute põhjendatust ja paluvad seega Euroopa Kohtul uuesti hinnata faktilisi asjaolusid, milline nõue tuleb tunnistada vastuvõetamatuks.

278 Viimaks kajastas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 386 ja 387 Deloitte'i selgitusi, mis puudutasid immateriaalse vara väärtuse hindamise meetodit, ning täpsustas, et tema hinnangul olid Banco Populari halvad majandustulemused märgiks immateriaalse vara väärtuse võimalikust langusest. Apellatsioonkaebuses vaidlustavad apellandid need hinnangud ning tuginevad sellele, et

viimati sedastatu on väidetavalt spekulatiivne. Sellest järeldub, et siingi soovivad apellandid jälle, et Euroopa Kohus hindaks uuesti faktilisi asjaolusid, milline nõue on apellatsiooniastmes vastuvõetamatu.

279 Sellest järeldub, et kolmas etteheide tuleb vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

4) Neljas etteheide

280 Hinnangus 2 esitatud väärtuste vahemikuga seoses ilmneb vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 395–400, et Deloitte'i esitatud teabe kohaselt on erinevate stsenaariumide kohta esitatud väärtuste vaheline erinevus põhjendatav meetodiga, mida kasutati selle hinnangu andmisel vastavalt regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu artikli 2 lõikele 3.

281 Kuigi apellandid väidavad apellatsioonkaebuses, et esitatud vahemik on liiga suur, et seda saaks pidada hoolika, õiglase ja realistliku hindamise tulemuseks, nõustuvad nad, et valitud hindamismeetod oli selle sättega kooskõlas. Seega paluvad nad jällegi, et Euroopa Kohus hindaks uuesti faktilisi asjaolusid, kuid see nõue on apellatsiooniastmes vastuvõetamatu.

282 Seetõttu on neljas etteheide vastuvõetamatu.

5) Viies etteheide

283 Viiendas etteheites väidavad apellandid, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 404–409 lükkas Üldkohus vääralt tagasi nende argumentatsiooni, mille kohaselt oli hinnangus 2 esitatud vara väärtus, mis jäi vahemikku 1,3 miljardit kuni –8,2 miljardit eurot, vastuolus hinnanguga 1 ning Banco Populari maksejõuetust või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämist puudutava EKP hinnanguga, kus leiti, et Banco Popular on maksejõuline.

284 Esimesena leiavad nad sisuliselt, et asjaolu, et nii kriisilahendusnõukogu kui ka Deloitte hindasid mõlemad Banco Populari väärtust, on iseenesest piisav selleks, et hinnang 1 ja hinnang 2 oleksid võrreldavad, sõltumata taotletava eesmärgi ja õigusliku aluse erinevustest.

285 Üldkohus tõdes aga vaidlustatud kohtuotsuse punktis 406 õigesti, et hinnangu 1 ja hinnangu 2 eesmärkide erinevuse tingis see, et nende hinnangute andmisel tuli lähtuda erinevatest Euroopa Pangandusjärelevalve tehniliste standardite eelnõus määratletud hindamiskriteeriumidest. Üldkohus märkis konkreetsemalt, et selle tehniliste standardite eelnõu kohaselt oli hinnangu 1 andmise eesmärk peamiselt kindlaks teha, kas ettevõtja vara koguväärtus oli suurem tema kohustuste omast, ehk teisisõnu, kas ettevõtja oli bilansi kohaselt maksejõuline, samas kui hinnangu 2 aluseks oli ettevõtja majanduslik, mitte raamatupidamislik väärtus.

286 Neid erinevusi arvesse võttes võis Üldkohus nende hinnangute vahelist väidetavat vastuolu puudutava argumendi ilma õigusnormi rikkumata tagasi lükata.

287 Teisena, võttes arvesse käesoleva kohtuotsuse punktis 264 esitatud kaalutlusi, leidis Üldkohus õigesti, et pärast seda, kui EKP oli andnud hinnangu Banco Populari maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta, kaotas hinnang 1 kehtivuse, kuna see puudutas sama küsimust.

288 Kolmandana, mis puudutab hinnangu 2 ja EKP hinnangu vahelisi väidetavaid vastuolusid, siis ei vaidlusta apellandid vaidlustatud kohtuotsuse punktis 409 sedastatut, et hinnangus 2 tuli arvesse võtta Banco Populari majanduslikku, mitte raamatupidamislikku väärtust, mis välistab selles hinnangus esitatud negatiivse majandusliku väärtuse ilmse vastuolu eelkõige EKP hinnangus sedastatuga, et Banco Popular oli maksevõimeline.

289 Lisaks sellele, kuna halbade varade arvestamisega seotud vastuolude kohta puuduvad mistahes täpsustused, siis ei saa selliseid vastuolusid puudutav argument olla piisav tuvastamaks, et Üldkohus on rikkunud õigusnormi.

290 Sellest järeldub, et viies etteheide ja seega teise väite esimene osa tervikuna tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

2. Teise väite teine osa, mis puudutab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõike 5 rikkumist

291 Teise väite teises osas heidavad apellandid ette seda, et analüüsides hinnangu 1 ja hinnangu 2 kooskõla ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõikega 5, rikkus Üldkohus mitut õigusnormi.

a) Poolte argumendid

292 Esiteks leiavad apellandid, et vastupidi sellele, mida leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 292 ja 293, peab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõike 5 punktis a sätestatud analüüsi tegema sõltumatu isik, mitte kriisilahendusnõukogu. Teiseks leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 298 vääralt, et hagejad ei olnud esitanud selle määruse artikli 20 lõike 5 punktiga c seotud argumente, olgugi et nad olid esimeses kohtuastmes esitatud repliigis väitnud, et neis hinnangutes viimati nimetatud sättes osutatud eesmärki ei analüüsitud. Kolmandaks leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 299 ja 301 ilma ühegi tõendita ja põhjendamata, et hinnang 2 sisaldas nimetatud määruse artikli 20 lõike 5 punktides b, f ja g sätestatud analüüsi.

293 Banco Santander leiab, et teise väite teine osa on vastuvõetamatu, kuna apellandid on üksnes korranud Üldkohus juba esitatud argumente. Igal juhul on see osa põhjendamatu.

294 Komisjon, kriisilahendusnõukogu ja Hispaania Kuningriik leiavad, et selle väite teine osa on põhjendamatu.

b) Euroopa Kohtu hinnang

1) Vastuvõetavus

295 Banco Santanderi vastuvõetamatuse vastuväitega seoses tuleb märkida, et teise väite teise osaga soovivad apellandid vaidlustada Üldkohtu poolt ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõikele 5 antud tõlgenduse, olles täpsustanud, milliseid vaidlustatud kohtuotsuse punkte nad kritiseerivad, ja esitanud argumendid, millele see kriitika tugineb. Seega ei saa selle väite teist osa tervikuna vastuvõetamatuks tunnistada.

296 Mis puudutab selle osa põhjendamiseks esitatud kolmandat etteheidet, siis sedastas Üldkohus vaidlusalusele kriisilahendusskeemile ja Deloitte'i aruandele tuginedes, et viimane oli oma analüüsis arvesse võtnud kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõike 5 punktides b, f ja g sätestatud eesmärke. Kui hagejad ikkagi tuginevad sellele, et nende eesmärkide analüüs hinnangus 2 puudub, siis seavad nad kahtluse alla faktilistele asjaoludele antud Üldkohtu hinnangud, väitmata siiski, et tegemist on moonutamisega. Seega on teise väite teise osa kolmas etteheide vastuvõetamatu.

2) Sisu

297 Esimese etteheitega seoses tuleb meenutada, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõikes 5 on täpsustatud, millised on selle määruse artikli 20 lõikes 1 osutatud vara ja kohustuste väärtuse hindamise eesmärgid. Viimati nimetatud sättes on küll sätestatud, et väärtust peab hindama mis tahes ametiasutusest, sealhulgas kriisilahendusnõukogust, liikmesriigi kriisilahendusasutusest ja asjaomasest ettevõtjast sõltumatu isik, ent selle määruse artikli 20 lõikes 3 on sõnaselgelt sätestatud, et kui väärtuse sõltumatu hindamine ei ole võimalik, võib vara ja kohustuste esialgse väärtuse hindamise teostada kriisilahendusnõukogu.

298 Seega leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 292 ja 293 õigesti, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõike 5 punktis a nimetatud eesmärgi analüüsi ei pea alati teostama sõltumatu ekspert.

299 Seetõttu on teise väite teise osa esimene etteheide põhjendamatu.

300 Mis puudutab teist etteheidet, siis on tõsi, et apellandid vaidlustavad põhjendatult vaidlustatud kohtuotsuse punktis 298 sedastatu, et esimeses kohtuastmes esitatud hagiavalduses ega repliigis ei esitanud nad ühtki konkreetset argumenti seoses ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõike 5 punktis c nimetatud eesmärgiga. Nimelt väitsid nad repliigis tõepoolest, et sellest eesmärgist lähtudes ei ole väärtust hinnatud.

301 Samavõrd tõsi on aga, nagu märgib oma ettepaneku punktis 48 ka kohtujurist, et Üldkohus ei rikkunud õigusnormi ja võis ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõigetele 10 ja 11 tuginedes asuda vaidlustatud kohtuotsuse punktides 302 ja 303 seisukohale, et hinnang 1 oli ühtse kriisilahenduskorra määruse sätetega kooskõlas.

302 Sellega seoses tuleb märkida, et kõnealuse määruse artikli 20 lõikes 10 on täpsustatud, et teatavaid väärtuse hindamise nõudeid tuleb järgida ka kiireloomulistel juhtudel, samas kui teisi tuleb järgida vaid sellises ulatuses, nagu võimalik. Mis puudutab aga neid kaht tüüpi nõudeid, siis selles sättes ei ole mainitud selle määruse artikli 20 lõikes 5 nimetatud väärtuse hindamise eesmärke.

303 Lisaks on ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõikes 11 sõnaselgelt sätestatud, et kui väärtuse hindamine ei vasta kõigile selle määruse artikli 20 lõigetes 1 ja 4–9 sätestatud nõuetele, peetakse seda esialgseks seni, kuni sõltumatu isik viib läbi hindamise, mis vastab täielikult neile nõuetele. Vastavalt selle määruse artikli 20 lõikele 13 annab selline esialgne väärtuse hindamine aga kriisilahendusnõukogule põhjendatud aluse otsustada kriisilahenduse meetmete võtmine. Selle määruse artikli 20 lõike 5 punktis c sätestatud eesmärgi väidetav arvesse võtmata jätmine ei too kaasa selle hindamise õigusvastasust, vaid üksnes selle, et seda tuleb käsitada esialgsena.

304 Seetõttu on teise väite teise osa teine etteheide tulemusetu.

305 Sellest järeldub, et teise väite teine osa on osaliselt vastuvõetamatu ja osaliselt põhjendamatu.

3. Teise väite kolmas osa, mis puudutab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõigete 7 ja 9 rikkumist

306 Teise väite kolmandas osas tuginevad apellandid ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõigete 7 ja 9 rikkumisele. See osa jaguneb kaheks etteheiteks.

a) Poolte argumendid

307 Esimeses etteheites leiavad apellandid, et Üldkohus rikkus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 417 ja 418 ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõiget 7, kui leidis, et raamatupidamisdokumentide puudused, mida on mainitud hinnangus 2, ei olnud asjasse puutuvad, kuna need sisaldusid aruande osas, kus analüüsitakse likvideerimisstsenaariumi. Sellesama sätte alusel on aga hinnangus 2 hinnatud konkreetselt seda, kas likvideerimisstsenaariumi korral oleks investoreid koheldud paremini või halvemini.

308 Teises etteheites, mis puudutab selle määruse artikli 20 lõike 9 rikkumist, väidavad apellandid, et Üldkohus läks vastuollu lausa selle sätte sõnastusega, leides selle kohtuotsuse punktides 421–423, et küsimust erinevate aktsionäride ja võlausaldajate klasside kohtlemisest likvideerimisstsenaariumi korral tuleb käsitleda hinnangus 3, mitte hinnangus 2.

309 Banco Santanderi hinnangul on teise väite kolmas osa vastuvõetamatu, kuna apellandid on üksnes korranud Üldkohtus juba esitatud argumente. Igal juhul on see teise väite osa põhjendamatu.

310 Komisjon, kriisilahendusnõukogu ja Hispaania Kuningriik leiavad, et selle väite kolmas osa on põhjendamatu.

b) Euroopa Kohtu hinnang

311 Vastuvõetamatuse vastuväitega seoses tuleb märkida, et teise väite kolmandas osas väidavad apellandid, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 417 ja 418, nagu ka punktides 421–423 lükkas Üldkohus vääralt tagasi mitu etteheidet, millega seati kahtluse alla hinnangu 2 vastavus ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõigetele 7 ja 9.

312 Niisiis, vastupidi sellele, mida väidab Banco Santander, ei piirdu apellandid pelgalt esimeses kohtuastmes esitatud argumentide kordamisega, mistõttu on need argumendid vastuvõetavad.

313 Sellegipoolest tuleb teise väite kolmas osa tagasi lükata tulemusetuse tõttu.

314 Seoses selle osa esimese etteheitega, mis puudutab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõike 7 rikkumist, tuleb märkida, et vaidlustatud kohtuotsuse punktid, mida kritiseeritakse, sisalduvad Üldkohtu analüüsis, mis on seotud hagejate argumentatsiooniga, mille kohaselt oleks tulnud hinnangule 2 lisada iga Banco Populari kontserni kuuluva ettevõtja ajakohastatud bilanss ja finantsseisundit kajastav aruanne.

315 Seda argumentatsiooni tagasi lükates tugines Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 416–419 üksnes täiendavalt sellele, et talle esitatud dokumendid ei olnud asjasse puutuvad. Nimelt oli Üldkohus selle kohtuotsuse punktis 415 juba märkinud, et selle määruse

artikli 20 lõikest 7 sellist nõuet ei tulene. Lisaks meenutas ta selle kohtuotsuse punktis 414, et nimetatud määruse artikli 20 lõike 10 kohaselt peavad esialgsel väärtuse hindamisel, nagu hinnangus 2, selle määruse artikli 20 lõigete 7 ja 9 nõuded täidetud olema vaid niivõrd, kui see on asjaolusid arvestades mõistlikult saavutatav.

316 Nende kaalutlustega, mida apellandid apellatsioonkaebuses vaidlustanud ei ole, on õiguslikult piisavalt põhjendatud see, et nende argument, mis puudutas ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõike 7 rikkumist, tagasi lükati.

317 Teise väite kolmanda osa teises etteheites, mis puudutab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõike 9 rikkumist, on apellandid kritiseerinud ainult vaidlustatud kohtuotsuse punkte 421–423, kus Üldkohus leidis, et küsimust erinevate aktsionäride ja võlausaldajate klasside kohtlemisest likvideerimisstsenaariumi korral tuleb käsitleda hinnangus 3, mitte hinnangus 2.

318 Selle kohtuotsuse punktidest 420 ja 421 ning punkti 423 lõpuosast ilmneb aga, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõike 9 rikkumist puudutanud argumendi tagasi lükkamisel tugines Üldkohus ka tõdemusele, et kooskõlas selle määruse artikli 20 lõikega 10 vastas hinnang 2 nimetatud sättest tulenevatele nõuetele ulatuses, nagu asjaolusid arvestades oli mõistlikult saavutatav. Apellandid seda tõdemust aga ei vaidlusta, mistõttu teine etteheide on samuti tulemusetu.

319 Seetõttu tuleb teise väite kolmas osa tagasi lükata.

4. Teise väite neljas osa, mis puudutab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõigete 10 ja 11 rikkumist

a) Poolte argumendid

320 Teise väite neljandas osas leiavad apellandid, et Üldkohus rikkus ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõikeid 10 ja 11, kuna leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 277–284, et lõpliku järelhindamise ärajätmine ei mõjuta vaidlusaluse kriisilahendusskeemi kehtivust.

321 Vastavalt määruse artikli 20 lõikele 13 tuleb selleks, et esialgne hindamine annaks põhjendatud aluse kriisilahenduse meetme võtmist puudutava otsuse tegemiseks, see hindamine läbi viia kooskõlas selle artikli lõigetega 10 ja 11 ning seda enne kriisilahendust. Nimetatud määruse artikli 20 lõikest 11 tuleneb aga, et esialgsele hindamisele peab järgnema lõplik järelhindamine. Vastupidisel juhul oleks lõplike hinnangute läbi viimise nõue asjasse puutumatu.

322 Pealegi, kuigi ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõike 10 kohaselt tuleb selle artikli lõigetes 1, 7 ja 9 ette nähtud nõudeid järgida vaid siis, kui see on asjaolusid arvestades mõistlikult saavutatav, ei vabasta see säte kriisilahendusnõukogu sõnaselgelt kohustusest järgida selle määruse artikli 20 lõikest 5 tulenevaid nõudeid. Selles kontekstis lisavad apellandid veel, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 283 ja 284 lükkas Üldkohus vääralt tagasi nende väite, et lõplike hinnangute kinnitamisest keeldumine kinnitab nende hinnangute esialgsete versioonide ebatäpsust.

323 Komisjon, kriisilahendusnõukogu, Hispaania Kuningriik ja Banco Santander leiavad, et see argumentatsioon ei ole põhjendatud.

b) Euroopa Kohtu hinnang

324 Teise väite neljandas osas kritiseerivad apellandid vaidlustatud kohtuotsuse punkte 277–284, kuna nende arvates saab esialgne hinnang anda põhjendatud aluse kriisilahenduse meetmete võtmise otsustamiseks üksnes siis, kui sellele järgneb lõplik järelhindamine.

325 On mõistagi tõsi, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõikes 13 osutatakse „[selle artikli] lõigete 10 ja 11 kohaselt koostatud“ esialgsele väärtuse hindamisele, mis viitab pigem sellele, et esialgne hinnang peab selleks, et olla kriisilahenduse meetme võtmise nõuetekohaseks aluseks, vastama viimati nimetatud artikli lõigetest 10 ja 11 tulenevatele nõuetele. Selle määruse artikli 20 lõikes 11 on aga sätestatud, et väärtuse hindamist, mis ei vasta kõigile artikli 20 lõigetes 1 ja 4–9 sätestatud nõuetele, peetakse esialgseks „seni, kuni […] sõltumatu isik viib [niipea kui võimalik] läbi [lõpliku] järelhindamise“. Sellest sõnastusest ja eelkõige sõnadest „seni, kuni“ tuleneb, et lõpliku järelhindamise läbi viimine ei ole tingimus, mis peab olema täidetud selleks, et väärtuse hindamist saaks käsitada esialgsena.

326 Apellandid leiavad vääralt, et see tõlgendus võtab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõikes 11 ette nähtud lõplikult järelhindamiselt igasuguse soovitava toime. Selle sätte sõnastuse kohaselt on selle eesmärk esiteks tagada, et asjaomase ettevõtja kahjum võetakse tema raamatupidamisarvestuses täies ulatuses arvesse, ning teiseks saada teavet selleks, et teha otsus taastada võlausaldajate nõuded või suurendada vastusoorituse väärtust kooskõlas selle määruse artikli 20 lõikega 12.

327 Pealegi, kuna seda eesmärki arvesse võttes toimub lõplik järelhindamine tingimata pärast kriisilahendusskeemi heaks kiitmist, siis tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb liidu õigusakti õiguspärasuse hindamisel lähtuda selle akti vastuvõtmise ajal esinenud faktilistest ja õiguslikest asjaoludest (3. septembri 2015. aasta kohtuotsus Inuit Tapiriit Kanatami jt *vs.* komisjon, C-398/13 P, EU:C:2015:535, punkt 22 ja seal viidatud kohtupraktika).

328 Seetõttu leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 277–284 õigusnormi rikkumata, et lõpliku järelhindamise kinnitamata jätmine ei mõjuta vaidlusaluse kriisilahendusskeemi kehtivust.

329 Mis puudutab väidet, et lõpliku järelhindamise kinnitamata jätmine kinnitab esialgsete versioonide ebatäpsust, siis märkis Üldkohus õigesti, et see väide on puhtalt spekulatiivne ning igal juhul ei vaidlustata sellega mitte lõpliku järelhindamise puudumist, vaid hinnangut 2.

330 Pealegi osutavad apellandid küll sellele, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõikes 10 ei ole nimetatud selle artikli lõikest 5 tulenevaid nõudeid, ent tuleb märkida, et see argument puudutab õigusnormide rikkumist, millele tugineti teise väite teise osa teises etteheites, ning seega tuleb see tagasi lükata samadel põhjustel, mida on kajastatud käesoleva kohtuotsuse punktides 300–303.

331 Sellest järeldub, et selle väite neljas osa ei ole põhjendatud.

G. Kolmas väide, mis puudutab vaidlusaluse kriisilahendusskeemi ja otsuse 2017/1246 tühistamisega seotud hüvitamistaotlust

332 Kolmandas väites leiavad apellandid, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 590 ja 591 jättis Üldkohus vääralt rahuldamata hüvitamistaotluse, mille nad esitasid seoses vaidlusaluse kriisilahendusskeemi ja otsuse 2017/1246 tühistamisega.

333 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 60 märkis, on apellandid selles osas piirdunud viitamisega vaidlustatud kohtuotsuse punktidele, mida nad kritiseerivad, ning märkinud, et nad jäävad nende otsuste õigusvastasust puudutavate argumentide ning sellest õigusvastasusest tulenevalt esitatud hüvitamistaotluse juurde, täpsustamata siiski, millise vea Üldkohus väidetavalt tegi.

334 Käesoleva kohtuotsuse punktis 140 osutatud Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktika kohaselt aga tuleb apellatsioonkaebuses selgelt märkida selle kohtuotsuse või -määruse, mille tühistamist taotletakse, kritiseeritavad osad ning õiguslikud argumendid, mis konkreetselt seda nõuet põhjendavad, vastasel juhul on apellatsioonkaebus või asjasse puutuv väide vastuvõetamatu.

335 Neil asjaoludel tuleb kolmas väide tunnistada vastuvõetamatuks.

H. Neljanda väite esimene osa, mis puudutab konfidentsiaalsuskohustuse rikkumist

336 Neljanda väite esimeses osas leiavad apellandid, et konfidentsiaalsuskohustuse rikkumisega seoses esitatud lepinguvälise vastutuse hagi läbi vaadates tõlgendas Üldkohus vääralt ELTL artiklit 339 ning ühtse kriisilahenduskorra määruse artikleid 88 ja 91 koosmõjus selle määruse põhjendusega 116. See väiteosa jaguneb kaheksaks etteheiteks.

1. Poolte argumendid

337 Esimesena leiavad apellandid, et Üldkohus eiras hoolsuse ja ettevaatlikkuse nõudeid, mis tulenevad ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklitest 88 ja 91 koosmõjus selle põhjendusega 116 ning ELTL artiklist 339, kui leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 613 ja 616–618, et kriisilahendusnõukogu president ei rikkunud ei konfidentsiaalsuse põhimõtet ega ametisaladuse hoidmise kohustust, kui ta andis intervjuu telekanalile Bloomberg. Nimelt vastupidi sellele, mida oleks teinud tavaline ettevaatlik ja hoolas ametiisik, kinnitas ta selles intervjuus, et kriisilahendusnõukogu jälgib Banco Populari.

338 Võttes aga arvesse ühtse kriisilahenduskorra määruse põhjendust 116, tuleb lähtuda põhimõttest, et pelgalt selle mainimisel, et kriisilahendusnõukogu mingisugust konkreetset ettevõtjat uurib, võib olla negatiivne mõju sellele ettevõtjale. Sellega seoses leiavad apellandid, et varasem Banco Populariga seonduva negatiivne kajastamine ajakirjanduses ei vabasta ühelgi juhul kriisilahendusnõukogu vastutusest, vaid selle tõttu oleks ta pidanud üles näitama äärmiselt suurt ettevaatlikkust Banco Populari mistahes mainimisel. Pealegi tõlgendas turg selles intervjuus öeldut viitena sellele, et võidakse võtta mõni kriisilahenduse meede.

339 Teisena tuginevad nad sisuliselt erinevate õiguslike kriteeriumide kohaldamisele. Kriisilahendusnõukogu vastutust käsitledes on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 615 ja 616 leidnud, et ühtse kriisilahenduskorra määruse põhjendus 116 puudutab üksnes selliseid olukordi, kus avaldatakse konkreetselt teavet selle kohta, et mingisuguse panga suhtes viiakse läbi kriisilahendusmenetlust. Seevastu ärakuulamisõigust puudutavas käsitluses, mis sisaldub selle kohtuotsuse punktides 485–488, leidis Üldkohus, et negatiivsed tagajärjed võivad olla ka sellel, kui avaldatakse teavet ettevõtja maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta.

340 Kolmandana alatähtsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 613–616 mõju, mis oli Banco Populari olukorra kohta tehtud kriisilahendusnõukogu presidendi avaldustel võrreldes ühe varasema, ajalehes El Confidencial 15. mail 2017 ilmunud artikliga, kus teatati, et EKP kontrollis

Banco Populari tegevust. EKP kui pangandussektori järelevalveasutuse kontroll, millest selles ajaleheartiklis teatati, ei ole aga kuidagi võrreldav asjaoluga, et panga tegevust jälgib kriisilahendusnõukogu. Lisaks ei ole artikli ilmumine mitte-finantsajakirjas ka võrreldav kriisilahendusnõukogu presidendi avaldustega telekanalis Bloomberg. Peale selle, erinevalt nende avalduste tegemise kuupäevadest ei ole üheski ametlikus dokumendis 15. mai 2017. aasta artikli ilmumise kuupäeva nimetatud kuupäevana, mil oleks täheldatud hoiuste väljavoolu ja börsihindade kokkukukkumist.

341 Neljandana leiavad apellandid seoses 31. mail 2017 agentuuri Reuters avaldatud artikliga, et vastupidi sellele, mida leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 625, andis lekkinud siseinfo, mis selle artikli kaudu teatavaks sai, turule mõista, et Banco Populari suhtes on plaanis kriisilahenduse meetme võtmine, hoolimata sellest, et kriisilahendusnõukogu selle oma hilisemas pressiteates ümber lükkas. Mis puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punkte 627–632, siis leiavad nad, et kuigi Banco Populari pankrotiohule osutati juba 11. ja 15. mail 2017 ajalehes El Confidencial ilmunud artiklites, ei olnud üheski neist mainitud liidu allikaid erinevalt kõnealusest agentuuri Reuters avaldatud artiklist. Igal juhul eiras Üldkohus tegelikkust ehk seda, et agentuuri Reuters avaldatud 31. mai 2017. aasta artiklil tuvastati seos kriisilahendusnõukogu presidendi 23. mai 2017. aasta avaldustega ning see põhjustas turul üldise paanika.

342 Viiendana väidavad apellandid, et ühtse kriisilahenduskorra määruse põhjenduses 116 ja artiklis 88 on kehtestatud ümberlükatav eeldus, et ühelt poolt konfidentsiaalsuskohusust rikkudes aset leidnud avalduste tegemise, infolekete ja avalikkuse muu teavitamise ning teiselt poolt tekkinud kahju vahel on põhjuslik seos. Seega on tõendamiskoormis selle kohustuse rikkumise korral ümber pööratud ja ning liidu organil lasub kohustus tõendada, et selline seos puudub. Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 636–641 rikkus Üldkohus aga õigusnormi, kuna ei arvestanud selle eeldusega.

343 Kuuendana leiavad nad, et võimalikku infoleket puudutanud kaks asutusesisest e-kirja 10. ja 18. augustist 2017, mille nad esitasid Üldkohtule, tõendavad, et kriisilahendusnõukogu ei olnud selliste infolekete või oma presidendi avaldustega seoses sisse seadnud mistahes tõhusat automaatset kontrolli- või hoiatamismehhanismi. Vastupidi sellele, mida leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 644 ja 645, on sellise mehhanismi puudumine konfidentsiaalsuskohustuse rikkumisele hinnangu andmise seisukohast asjasse puutuv.

344 Seitsmendana jättis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 609 ja 610 lubamatult seisukoha võtmata hagejate argumentide kohta, mis puudutasid info lekkimist kriisilahendusnõukogu liikmeks olevatele Hispaania asutustele.

345 Kaheksanda ja viimasena heidavad apellandid Üldkohtule ette seda, et viimane lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 647–651 tagasi nende etteheite, mis puudutas kriisilahendusnõukogu ja komisjoni väidetavat passiivsust, ning põhjendas seda sellega, et hagejad ei olnud selgitanud, mida nad komisjonile ja kriisilahendusnõukogule ette heidavad, ega seda, millise sätte rikkumisele nad tuginevad, ja et juhul, kui nad viitavad tühistamishagis esitatud argumentidele, siis need on eelnevalt tagasi lükatud.

346 Esimeses kohtuastmes esitatud hagiavalduse punkti 169 alapunktides ii ja iii väitsid hagejad aga, et kriisilahendusnõukogu avalduste ja infolekete ning otsustusprotsessidega seoses rikuti hea halduse põhimõtet, hoolsuskohustust, *nemo auditur*-põhimõtet, põhjendamiskohustust, proportsionaalsuse põhimõtet seoses harta artikliga 17 ning diskrimineerimiskeelu põhimõtet. Nendest põhimõtetest ja põhiõigustest võib tuleneda kriisilahendusnõukogu ja komisjoni

lepinguväline vastutus ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 88 rikkumise ning hoolsuse ja ettevaatlikkuse üles näitamata jätmise eest selle määruse artikli 18 rakendamisel, kuna nad otsustasid Banco Populari suhtes kriisilahenduse meetme võtmise kiirustades ning jätsid seejuures hulga toiminguid tegemata ja tegid õigusvastaseid toiminguid, mis põhjustasid apellantidele kahju. Apellandid märgivad, et jäävad nende etteheidete juurde, tuginedes esimeses ja teises väites osutatud õigusnormide rikkumisele.

347 Kriisilahendusnõukogu leiab, et neljanda väite esimene osa on vastuvõetamatu, kuna apellatsioonkaebuses on selles osas üksnes korratud esimeses kohtuastmes juba esitatud argumente. Komisjon peab samal põhjusel vastuvõetamatuks selle osa põhjendamiseks esitatud kaheksandat etteheidet, leides samas, et esitatud väited on üldised ja ebatäpsed, mis takistab vastaspoolel end tõhusalt kaitsta.

2. Euroopa Kohtu hinnang

348 Kõigepealt, kuigi kriisilahendusnõukogu väidab, et neljanda väite esimeses osas korratakse üksnes esimeses kohtuastmes juba esitatud argumente, tuleb märkida, et sisuliselt soovitakse apellatsioonkaebuse selles osas vaidlustada Üldkohtu põhjendusi mitmes õigusküsimuses, mis tal tuli lahendada seoses kriisilahendusnõukogu ja/või komisjoni konfidentsiaalsuskohustuse rikkumisega. Pealegi, kuna see osa sisaldab täpseid viiteid vaidlustatud kohtuotsuse kritiseeritavatele punktidele, ei saa seda tervikuna vastuvõetamatuks tunnistada.

349 Muus osas on vastuvõetamatuse vastuväited seotud mõne neljanda väite esimese osa põhjendamiseks esitatud etteheitega. Neid tuleb hinnata asjaomast etteheidet puudutavas analüüsis.

a) Esimene kuni kolmas etteheide, mis puudutavad konfidentsiaalsuskohustuse rikkumist

350 Neljanda väite esimese osa esimeses kuni kolmandas etteheites leiavad apellandid sisuliselt, et seoses kriisilahendusnõukogu presidendi väljaütlemistega intervjuus, mille ta andis telekanalile Bloomberg 23. mail 2017, on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 611–618 vääralt tõlgendatud ja kohaldatud konfidentsiaalsuskohustust, mis tuleneb ELTL artiklist 339 ning ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklitest 88 ja 91, arvestades selle määruse põhjendust 116.

351 Mis puudutab esimesena selle kohustuse tõlgendamist, siis heidavad apellandid ette seda, et Üldkohus ei asunud seisukohale, et selle kohustuse rikkumiseks võib olla see, kui märgitakse lihtsalt, et kriisilahendusnõukogu jälgib mõnda konkreetset ettevõtjat.

352 ELTL artikli 339 kohaselt ei tohi liidu institutsioonide liikmed, liidu ametnikud ning muud teenistujad isegi pärast oma ametikohustuste lõppemist avalikustada ametisaladuse pidamise kohustuse alla kuuluvat informatsiooni, iseäranis informatsiooni, mis puudutab ettevõtjaid, nende ärisuhteid või nende kulutuste komponente.

353 Kriisilahendusnõukogu kohta on ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 88 lõikes 1 sätestatud, et kriisilahendusnõukogu liikmete ja eelkõige selle asutuse töötajate suhtes kohaldatakse ametisaladuse hoidmise nõudeid vastavalt ELTL artiklile 339 ja liidu õigusaktide asjaomastele sätetele. Sellega seoses on neil eelkõige keelatud avalikustada töö käigus saadud konfidentsiaalset teavet ühelegi isikule või asutusele, välja arvatud juhul, kui see toimub nende ülesannete täitmise

käigus või kui kõnealune teave esitatakse kokkuvõtlikult või on koostatud selliselt, et asjaomast ettevõtjat ei ole võimalik kindlaks teha. Seejuures ei ole ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 88 lõikes 1 täpsustatud, milline teave on konfidentsiaalne.

354 Sellega seoses on selle määruse põhjenduses 116 kõigepealt täpsustatud, et „kriisilahenduse kava sisu ning üksikasju puudutav teave ja nende kavade hindamise tulemused võivad avaldada kaugeleulatuvat mõju, eriti asjaomastele ettevõtjatele“ ning et „[t]uleb eeldada, et mis tahes teave otsuse kohta enne selle tegemist, olenemata sellest, kas see puudutab kriisilahenduse eeltingimuste täitmist, konkreetse vahendi kasutamist või menetluses võetavat mis tahes meedet, mõjutab selle meetmega seotud avalikke ja erahuve“.

355 Järgnevalt on selles põhjenduses märgitud, et „pelgalt teave selle kohta, et kriisilahendusnõukogu ja liikmesriikide kriisilahendusasutused uurivad konkreetset ettevõtjat, võib avaldada sellele ettevõtjale kahjulikku mõju“ ning et „[s]eetõttu tuleb sellise teabe puhul[…] tagada asjakohane konfidentsiaalsuse säilitamise kord“.

356 Viimaks on kõnealuses põhjenduses täpsustatud, millist teavet silmas peetakse ehk et selleks on „kriisilahenduse kavade sisu ja üksikasjad ning nendega seoses tehtavate hindamiste tulemused“. See teave on aga seotud, nagu ka käesoleva kohtuotsuse punktis 354 nimetatud teave, kriisilahenduse meetmega.

357 Sellest tuleneb, et üksnes selle asjaolu ära märkimisel, et kriisilahendusnõukogu ja liikmesriikide kriisilahendusasutused uurivad konkreetset ettevõtjat seoses konkreetse või perspektiivse kriisilahenduse menetluse või kriisilahenduse meetmega, võib sellele ettevõtjale olla negatiivne mõju ning seega tuleb seda käsitada ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklis 88 lõikes 1 sätestatud konfidentsiaalsuskohustuse kohaldamisalasse kuuluvana.

358 Seevastu nähtub selle määruse põhjendustest 15 ja 89, et järelevalveülesanded, mis on ühtse järelevalvemehhanismi raames antud eelkõige EKP-le, on tihedalt seotud ühtse kriisilahenduskorra määruse kohaselt kriisilahendusnõukogule antud ülesannetega. Sellest tulenevalt peaks ühtse kriisilahenduskorra tõhususe suurendamiseks kriisilahendusnõukogu tegema tihedat koostööd EKPga ja muude asutustega, kellele on antud õigused teostada ettevõtjate järelevalvet ühtse järelevalvemehhanismi raames, eelkõige konsolideerimisgrupi puhul, kes on EKP konsolideeritud järelevalve all. Neil asjaoludel on ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 30 lõikes 2 sätestatud, et eelkõige, ent mitte ainult kriisilahenduse kavandamise, varajase sekkumise ja kriisilahenduse etappide puhul peavad kriisilahendusnõukogu ja EKP tegema tihedat koostööd ja esitama teineteisele kogu teabe, mida nad oma ülesannete täitmiseks vajavad.

359 Seega peab kriisilahendusnõukogu samavõrd nagu EKPgi jälgima suundumusi finantsturgudel ja eelkõige jälgima selle määruse kohaldamisalasse kuuluvaid asutusi selleks, et krediidiasutuse maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise korral oleks võimalik tõhusalt ja kiiresti sekkuda.

360 Teabe andmist üksnes selle kohta, et kriisilahendusnõukogu jälgib koos EKPga ühte krediidiasutust teiste ühtse kriisilahenduskorra määruse kohaldamisalasse kuuluvate krediidiasutuste hulgas, ei saa seetõttu põhimõtteliselt käsitada ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 88 lõikes 1 sätestatud konfidentsiaalsuskohustusega hõlmatuna, kui ei esine täiendavaid asjaolusid, mis võivad näidata, et kriisilahendusnõukogu tegutseb seoses konkreetse või perspektiivse kriisilahenduse menetluse või kriisilahenduse meetmega.

361 Käesoleval juhul nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 613 ja 615–617, et Üldkohus tugineski kaalutlusele, et kõnealune teave ei puudutanud asjaomase ettevõtja konkreetset olukorda ja/või ei olnud selline, mis seostaks seda ettevõtjat kriisilahenduse menetluse või kriisilahenduse meetmega.

362 Mis puudutab selle kohtuotsuse punktis 612 tsiteeritud intervjuukatkendit, siis märkis Üldkohus nimetatud kohtuotsuse punktides 613, 615 ja 616, et sealsed väljaütlemised olid üldised, neis ei mainitud Banco Populari suhtes kriisilahenduse meetme võtmise võimalust ja eelkõige ei võimaldanud need teha järeldust, et Banco Populari suhtes rakendataks mõnda sellist meedet lähiajal, või veelgi vähem selle kohta, millist kriisilahendusvahendit võiks kriisilahendusnõukogu rakendada. Seoses teise intervjuukatkendiga, mida on tsiteeritud nimetatud kohtuotsuse punktis 617, märkis Üldkohus üksnes, et see katkend ei puudutanud konkreetselt Banco Populari olukorda.

363 Neil asjaoludel leiavad apellandid esimeses ja kolmandas etteheites vääralt, et Üldkohus tõlgendas valesti ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 88 lõiget 1, arvestades selle põhjendust 116.

364 Lisaks tuleb tagasi lükata teine etteheide, mis puudutab põhjenduste väidetavat vastuolu. Nimelt on Üldkohus nii vaidlustatud kohtuotsuse punktides 615 ja 616 kui ka punktides 485–488 peaaegu samasugust sõnastust kasutades käsitlenud küsimust, kas kõnealusest teabest võis ilmneda, et Banco Populari suhtes võidakse läbi viia kriisilahendusmenetlus. Seega lähtus Üldkohus võimaliku konfidentsiaalsuskohustuse rikkumise analüüsimisel samast õiguslikust kriteeriumist.

365 Teisena, mis puudutab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 88 lõike 1 kohaldamist, arvestades selle põhjendust 116, siis kritiseerivad apellandid põhiliselt hinnangu andmist vaidlustatud kohtuotsuse punktis 612 tsiteeritud intervjuukatkendile. Selles katkendis vastas kriisilahendusnõukogu president ühele küsimusele, mis puudutas konkreetselt Banco Populari olukorda, järgmiselt:

„Ma ei räägi kunagi konkreetsetest pankadest. Meie radariekraanil on rohkem kui üks pank ning loomulikult on Banco Popular üks neist, mida me jälgime, ent mitte ainus.“ („Well, I am never talking about individual banks. There are more banks than just one on our radar screen and of course, Banco Popular is also a case we are watching but it is not the only one we are watching.“)

366 Apellandid väidavad sisuliselt, et kriisilahendusnõukogu president avaldas kaudselt, Banco Populari osas on võimalik kriisilahendusmenetlus, kuna ta märkis, et see asutus jälgib seda panka.

367 Sellega seoses tuleb märkida, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 613 tõdes Üldkohus, et selle kohtuotsuse punktis 612 tsiteeritud ja käesoleva kohtuotsuse punktis 365 osutatud väljaütlemises ei viidatud mitte sellele, et kriisilahendusnõukogu uurib eraldi Banco Populari seoses tulevase võimaliku kriisilahendusmenetluse või kriisilahenduse meetmega, vaid üldiselt „asutuste“ ehk kõigi nende asutuste jälgimisele, mida kriisilahendusnõukogu koostöös EKPga ühtse järelevalvemehhanismi raames teostab.

368 Kuivõrd apellandid ei ole sellega seoses tuginenud mistahes moonutamisele, siis peab Euroopa Kohus käesoleva apellatsioonkaebuse lahendamisel selle küsimuse käsitlemisel tuginema Üldkohtu poolt tuvastatule.

369 Sellest järeldub, et võttes arvesse käesoleva kohtuotsuse punktides 358–360 tuvastatut, ei rikkunud Üldkohus õigusnormi, leides vaidlustatud kohtuotsuse punktis 613, et see, et kriisilahendusnõukogu jälgib koostöös EKPga Banco Populari kui krediidiasutust, kelle suhtes kohaldatakse ühtset järelevalvemehhanismi, ei olnud konfidentsiaalne teave ELTL artikli 339 tähenduses ega ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklite 88 ja 91 tähenduses, arvestades selle määruse põhjendust 116.

370 Selles kontekstis väidavad apellandid veel, et esiteks oleks kriisilahendusnõukogu president pidanud Banco Populari negatiivset meediakajastust arvesse võttes üles näitama erilist ettevaatlikkust ning teiseks tõlgendas turg telekanalile Bloomberg 23. mail 2017 antud intervjuus tehtud väljaütlemisi signaalina kriisilahenduse meetme võimaliku võtmise kohta selle panga suhtes.

371 Sellega seoses piisab, kui märkida, et kuna konfidentsiaalset teavet selles intervjuus ei avaldatud, siis ei võimalda need asjaolud järeldada, et kriisilahendusnõukogu president rikkus konfidentsiaalsuskohustust.

372 Seetõttu tuleb neljanda väite esimese osa esimene kuni kolmas etteheide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

b) Neljas etteheide, mis puudutab väidetavat siseinfo leket

373 Neljanda väite esimese osa neljandas etteheites leiavad apellandid, et Üldkohus leidis vääralt, et 31. mail 2017 avaldatud agentuuri Reuters artikkel ei saa tõendada konfidentsiaalse teabe lekkimist, mis on käsitatav kriisilahendusnõukogu ja komisjoni konfidentsiaalsuskohustuse rikkumisena.

374 Sellega seoses tuleneb vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 619–633, et Üldkohus leidis, et selle kohustuse rikkumist ei esinenud esiteks põhjusel, et selles artiklis kajastatud infolekete sisuks oli kas teave, mille kriisilahendusnõukogu ümber lükkas, või teave, mis oli juba avaldatud. Teiseks tõdes ta nimetatud kohtuotsuse punktides 634–643, et tõendamist ei leidnud see, et see info lekkis kriisilahendusnõukogust või komisjonist.

375 Neljanda väite esimese osa neljandas etteheites kritiseerivad apellandid aga üksnes vaidlustatud kohtuotsuse punkte 625 ja 627–632. Nad leiavad, et vastupidi sellele, mida leidis neis punktides Üldkohus, andis lekkinud teave, mida kajastati 31. mail 2017 avaldatud agentuuri Reuters artiklis, mõista, et Banco Populari suhtes on plaanis võtta kriisilahenduse meede, ning et see teave ei olnud avalik hoolimata asjaolust, et sama teavet oli varem kajastatud teistes artiklites, kuna neis teistes artiklites ei mainitud liidu siseallikaid.

376 Seevastu ei vaidlusta apellandid vaidlustatud kohtuotsuse punktides 634–639 sedastatut, et nad ei tõendanud Üldkohtus, et väidetava siseinfo lekkimise põhjustas mõni komisjoni ametnik või kriisilahendusnõukogu personali liige.

377 Kuna viimati nimetatud sedastuse alusel võis Üldkohus õigusnormi rikkumata asuda seisukohale, et komisjoni ja kriisilahendusnõukogu konfidentsiaalsuskohustuse rikkumine ei ole tõendatud, on neljas etteheide tulemusetu.

c) Neljanda väite esimese osa viies kuni kaheksas etteheide

378 Neljanda väite esimese osa viies ja kuues etteheide lähtuvad vaidlustatud kohtuotsuse ilmsest vääritimõistmisest.

379 Viienda etteheitega seoses tuleb märkida, et selle kohtuotsuse punktides 637–641 ei võtnud Üldkohus mingisugust seisukohta konfidentsiaalsuskohustuse rikkumise ja tekkinud kahju vahelise põhjusliku seose olemasolu kohta, vaid käsitles eelnevat küsimust, kas selle rikkumise, eeldusel et see on tõendatud, sai toime panna komisjon või kriisilahendusnõukogu.

380 Mis puudutab kuuendat etteheidet, siis piisab, kui märkida, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 643–645, et sisejuurdlus ei ole asjasse puutuv hinnangu andmisel vaidlusaluse kriisilahendusskeemiga seoses tekkinud väidetava kahju põhjustanud õigusvastasele tegevusele, kui see juurdlus viidi läbi pärast selle skeemi vastuvõtmist. Seevastu ei ole Üldkohus võtnud mingisugust seisukohta sellise kahju ära hoidmist võimaldavate kontrolli- ja hoiatusmehhanismide asjasse puutuvuse kohta.

381 Seitsmenda etteheitega seatakse kahtluse alla vaidlustatud kohtuotsuse punktid 609 ja 610. Neis punktides sedastas Üldkohus, et hagejad ei määratlenud lisaks kriisilahendusnõukogu presidendi 23. mai 2017. aasta intervjuule ja agentuuri Reuters 31. mai 2017. aasta artiklile muid väidetavaid kriisilahendusnõukogu avaldusi, millega nende hinnangul konfidentsiaalsuskohustust rikuti.

382 Apellatsioonkaebuses on apellandid osutanud „info lekitamisele“ Hispaania asutustele, kellel oli kriisilahendusnõukogus oma liige, piirdudes vaid viitamisega esimeses kohtuastmes esitatud hagiavalduse ja repliigi punktidele. Apellatsioonkaebuses ei ole nad aga ära näidanud, et Üldkohus moonutas osutatud hagiavalduses ja repliigis sisaldunud teavet, mis puudutas kõnealuseid infolekkeid, ega võtnud seda „info lekitamist“ arvesse kriisilahendusnõukogu avaldustena.

383 Seega on seitsmes etteheide vastuvõetamatu.

384 Mis puudutab viimaks kaheksandat etteheidet, siis etteheite, mis puudutas kriisilahendusnõukogu ja komisjoni väidetavat passiivsust, lükkas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 647–650 tagasi põhjusel, et apellandid ei selgitanud, mida nad neile ette heidavad, milliseid meetmeid oleksid nad pidanud võtma ja millistest sätetest tulenes tegutsemiskohustus.

385 Kuigi apellandid on nende sedastuste põhjendatuse vaidlustanud, tuleb tõdeda, et nende argumentatsioon, mis on kokku võetud käesoleva kohtuotsuse punktis 346, ei kinnita, et Üldkohus oleks nende esimeses kohtuastmes esitatud hagiavaldust moonutanud.

386 Eeltoodud kaalutlusi arvesse võttes tuleb neljanda väite esimene osa osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

I. Neljanda väite teine osa, mis puudutab põhjusliku seose olemasolu

387 Neljanda väite teises osas väidavad apellandid, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 653–674 vääralt, et konfidentsiaalsuskohustuse väidetava rikkumise ja Banco Populari likviidsuskriisi vahel ei olnud põhjuslikku seost.

388 Sellega seoses piisab, kui märkida, et põhjusliku seose väidetavat olemasolu käsitles Üldkohus üksnes täiendavalt pärast seda, kui ta oli asunud seisukohale, et konfidentsiaalsuskohustuse rikkumist ei esinenud. Lisaks nähtub neljanda väite esimest osa puudutavast analüüsist, et kõik Üldkohtu selle seisukoha vaidlustamiseks esitatud argumendid tuleb tagasi lükata.

389 Seega on neljanda väite teine osa tulemusetu.

J. Neljanda väite kolmas osa, mis puudutab hüvitamistaotlust

390 Neljanda väite kolmandas osas leiavad apellandid, et Üldkohus lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 678–698 vääralt vastuvõetamatuse tõttu tagasi nende hüvitamistaotluse, mis puudutas hinnangut 2.

391 Sellega seoses tuleb märkida, et selle taotlusega soovisid apellandid esiteks hinnangu 2 tühistamist – ning seda sõltumata vaidlusaluse kriisilahendusskeemi ja otsuse 2017/1246 võimalikust tühistamisest – ning teiseks taotlesid nad selle hinnanguga seoses endale hüvitise välja mõistmist.

392 Mis puudutab taotluse esimest osa, siis tuleb meenutada, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõikes 15 on sätestatud, et selline väärtuse hindamine nagu hinnang 2 on kriisilahendusskeemi lahutamatu osa, ning täpsustatud sõnaselgelt, et selline väärtuse hindamine ei anna iseseisvat kaebeõigust ja selle võib vaidlustada ainult koos kriisilahendusnõukogu otsusega. Nii väljendub selles sättes ELTL artikli 263 ulatust puudutav kohtupraktika, mille kohaselt ei tekita vahemeetmed, mille eesmärk on valmistada ette lõplik otsus, iseseisvalt siduvaid õiguslikke tagajärgi ning seetõttu ei saa neid vaidlustada lõpliku otsuse peale esitatavast tühistamishagist erineva tühistamishagiga (vt selle kohta 6. mai 2021. aasta kohtuotsus ABLV Bank jt *vs.* EKP, C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkt 39 ja seal viidatud kohtupraktika).

393 Niisiis ei rikkunud Üldkohus selle taotluse esimese osa vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata jätmisega õigusnormi.

394 Mis puudutab taotluse teist osa, siis nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 86 märkis, jättis Üldkohus õigesti selle vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata. Nagu tuleneb vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 689–698, leidis Üldkohus, et esimeses kohtuastmes esitatud hagiavaldusest ei olnud võimalik aru saada, mis on selle hinnangu 2 vaidlustamise raames esitatud hüvitamistaotluse õiguslikuks aluseks, kuna seal osutatud liidu õiguse sätete ja taotletava hüvitise vahel puudus igasugune arusaadav seos.

395 Ka apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitatud argumentatsioon ei võimalda mõista selle taotluse õiguslikku alust.

396 Seega jättis Üldkohus selle taotluse teise osa õigesti vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

397 Sellest järeldub, et neljanda väite kolmas osa tuleb tagasi lükata.

398 Kuna kõik apellantide poolt apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitatud väited tuleb tagasi lükata, tuleb apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

399 Kodukorra artikli 184 lõige 2 näeb ette, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse.

400 Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida selle kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

401 Kuna käesoleval juhul on apellandid kohtuvaidluse kaotanud ja komisjon, kriisilahendusnõukogu ja Banco Santander on nõudnud kohtukulude väljamõistmist, siis tuleb apellantidel kanda nende endi kohtukulud ja neilt tuleb mõista välja komisjoni, kriisilahendusnõukogu ja Banco Santanderi kohtukulud.

402 Vastavalt kodukorra artikli 140 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, kannavad menetlusse astuvad liikmesriigid ja institutsioonid ise oma kohtukulud.

403 Seetõttu jäävad Hispaania Kuningriigi kohtukulud tema enda kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

1. **Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.**

2. **Jätta Araceli García Fernándeze, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevase, Juan Antonio Galán Alcázari, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, Marta Espejel García, Memphis Investments Ltd, Pedro Alcántara de la Herrán Matorrase, Pedro José de Jesús Benito Trebbau Lópeze, Pedro Regalado Cuadrado Martíneze ja María Rosario Mari Juan Domingo kohtukulud nende endi kanda ja mõista neilt välja Euroopa Komisjoni, Ühtse Kriisilahendusnõukogu (SRB) ja Banco Santander SA kohtukulud.**

3. **Jätta Hispaania Kuningriigi kohtukulud tema enda kanda.**

Allkirjad